EDIȚIE ANIVERSARĂ
LA 50 DE ANI DE LA APARIȚIE

TORTURAT PENTRU CRISTOS

RICHARD WURMBRAND
CUVÂNT ÎNAINTE DE GEORGE VERWER ȘI DALE RHOTON

CARTEA CARE A ȘOCAT O LUME ÎNTREAGĂ

„Un om nu crede cu adevărat în ceva recitat mecanic, ca pe un crez, ci doar în lucrurile pentru care este gata să moară”.

Richard Wurmbrand

De-a lungul celor 14 ani petrecuți în închisorile României comuniste, pastorul Richard Wurmbrand a trăit, pe propria piele, detenția în izolator, tortura fizică și psihică, frigul și foamea, toate împinse la extrem. Capul de acuzare al pastorului Richard Wurmbrand, la fel ca al altor mii de oameni, a fost credința înflăcărată în Isus Cristos, precum și în manifestarea publică a acesteia.

Când a fost răscumpărat, în 1965, în schimbul sumei de 10.000 de dolari, și a primit dreptul de a părăsi țara natală, Securitatea l-a amenințat ca nu cumva să defăimeze regimul comunist, pe unde va merge, însă pastorul Richard Wurmbrand nu a rezistat și a rupt tăcerea. La doar câteva zile după ce a ajuns în Occident, a scris cartea despre care multe voci au afirmat că „a șocat o lume întreagă”: *Torturat pentru Cristos*.

În această carte de căpătâi, pastorul Wurmbrand povestește despre cum credincioșii români se adunau, în secret, pentru întâlniri de părtășie, precum și despre riscurile imense pe care și le-au asumat, ca să răspândească învățăturile Evangheliei soldaților ruși din Armata Roșie, cea care ocupase teritoriul țării. În pofida încarcerării sale, vreme de 14 ani, și a torturilor la care a fost supus, pentru mărturisirea fățișă a credinței sale, Wurmbrand a împărtășit și cu torționarii săi mesajul dragostei și al iertării, cel propovăduit de Cristos. „Îi iubesc pe comuniști din tot sufletul”, scria el. „Comuniștii îi pot ucide pe creștini, dar nu le pot astâmpăra și dragostea pentru ucigașii lor”.

Torturat pentru Cristos este o poveste care rezistă timpului, o poveste adevărată despre ce înseamnă o credință plină de curaj și tenacitate, alături de o rezistență inimaginabilă și, mai ales, ce înseamnă, cu adevărat, iertarea. Această carte continuă să inspire creștinii de pretutindeni, până în ziua de azi.

torturedforchrist.com

RO

Vocea Martirilor

EDIȚIE ANIVERSARĂ
LA 50 DE ANI DE LA APARIȚIE

TORTURAT PENTRU CRISTOS

RICHARD WURMBRAND
CUVÂNT ÎNAINTE DE GEORGE VERWER ȘI DALE RHOTON

Vocea Martirilor

Originally published in English as:
Tortured for Christ: The 50th Anniversary Edition by Richard Wurmbrand

Tortured for Christ
Copyright © 1967 VOM, Inc.

© 2020 by VOM, Inc. for the Romanian edition
Translated by permission. All rights reserved.

Toate drepturile rezervate. Cu excepția unor pasaje scurte utilizate în vederea editării, nici un fragment din acest volum nu poate fi reprodus sau folosit în vreun fel, fără un accept scris din partea editurii.

Adresele siturilor recomandate în această carte sunt puse la dispoziția voastră în chip de resurse care să vă fie de folos. Aceasta nu înseamnă că David C. Cook garantează pentru conținutul lor.

În lipsa vreunei adnotări care să indice altceva, citatele din Biblie sunt preluate din versiunea Dumitru Cornilescu, revizuită în 2016.

Copertă și design: Amy Konyndyk
Fotografie Credit: Getty Images

Traducere: Ioachim Bojan
Editare: Alex Rațiu, Dana Pop
Design & Layout: OM EAST

eBooks for download: east.om.org/ebooks

Se dedică această carte pastorului W. Stuart Harris, Directorul General al misiunii creştine britanice European Christian Mission (Misiunea Creştină Europeană) din Londra, întâiul creştin din Occident, care m-a vizitat în anul 1964, anul eliberării mele din închisorile comuniste. El ne-a adus primele cuvinte de iubire creştină şi îmbărbătare, precum şi ajutor material. A ajuns în casa noastră noaptea târziu, după ce şi-a luat nenumărate măsuri de precauţie, pentru a scăpa de agenţii Securităţii care îl urmăreau. În numele creştinilor persecutaţi, exprim aici profunda mea recunoştinţă faţă de toţi cei care au fost alături de noi, în încercările prin care ne-a fost dat să trecem (Richard Wurmbrand).

CUVÂNT ÎNAINTE

Am văzut cu ochii noştri cum Dumnezeu a deschis uşa pentru proiectul nostru, Operation Mobilisation (OM), aşa încât să putem depune eforturi semnificative în ţările comuniste din Europa de Est aflate în blocul comunist, precum şi în URSS. Am început, această muncă, prin contrabandă cu literatură creştină, în ţările din spatele Cortinei de Fier, prin intermediul unor compartimente secrete din interiorul autovehiculelor noastre, unde încăpeau câteva mii de Biblii odată. Nu ne temeam că autorităţile ne-ar putea prinde. Însă, credincioşilor creştini care se implicau şi ei cot la cot cu noi, le-am adresat, de mai multe ori, următoarea întrebare: „Oare e bine că vă punem viaţa în pericol?" Ştiţi ce răspundeau de fiecare dată? „Nu ar fi corect să ne lipsiţi de şansa suferinţei pentru Domnul Dumnezeul nostru". Oamenii erau pregătiţi. Ştiau care erau consecinţele. Aveau prieteni care fuseseră închişi şi erau gata să continue cu orice preţ.

A fost foarte înălţător să-i putem servi pe aceşti oameni dragi, care sufereau atât de mult. Nu doar unul sau doi credincioşi au mers la închisoare pentru Dumnezeul lor. Erau mulţi cei care îi erau dedicaţi lui Isus şi care erau pregătiţi să îndure consecinţele. Îmi amintesc (eu, Dale) ziua în care am luat prânzul cu mai mulţi pastori, în Varşovia, la începutul anilor '60. Pe cel care stătea în stânga mea, l-am întrebat: „Ai fost vreodată la închisoare?" Da,

mi-a răspuns acesta. Pastorul, care era așezat în fața mea, s-a întins apoi către mine, mi-a luat mâinile într-ale sale și m-a privit în ochi: „Mai bine să nu întrebi. Cu toții am fost la închisoare". Aceasta este o mică scenă, care surprinde cum stăteau lucrurile la acea vreme.

În 1964, am avut încă o experiență de acest fel. Eram împreună cu trei tineri care făceau, la rândul lor, parte din OM. Aveam, la acea vreme, 26 de ani, iar ei erau puțini mai tineri. George și cu mine am aflat de un pastor lutheran, care fusese eliberat, după 14 ani de detenție, dintr-o închisoare din București. Ne-am gândit cât de frumos ar fi să-i facem o vizită. Am întrebat niște credincioși dacă avem cum să-l vedem pe acest om, care purta numele de Richard Wurmbrand. Inițial, reacția lor a fost una negativă. „Să primești oameni care vin din Occident, ca oaspeți, ar putea să cam complice lucrurile. Poate nu și-ar dori să treacă prin asta". Am continuat conversația, adăugând: „Ați putea oricum să întrebați? Ne-am dori mult să îl cunoaștem, dar nu insistăm, dacă asta i-ar complica situația". Într-un final, au confirmat că lucrurile se vor rezolva.

Noi, cele cinci persoane de la OM, am ajuns într-o sufragerie mare unde stăteau așezate, în cerc, între cinci și zece persoane. Acest bărbat, care-și petrecuse ultimii 14 ani din viață în închisoare, trebuia să se afle și el printre ei. I-am privit cu atenție, dar nu mi-a sărit în ochi nici un chip, care să fi arătat ca și când fusese închis atâta vreme. M-am întors, către un tânăr așezat la stânga mea, și am întrebat: „Cine din cei de aici a fost închis vreme de 14 ani?" Acesta mi-a răspuns: „Iată, acel om care stă acolo". Am văzut un bărbat al cărui chip iradia bucurie. „De unde știi?" l-am întrebat pe tânăr, la care acesta mi-a răspuns: „E tatăl meu".

Ce a împărtășit cu noi în acea seară pastorul Wurmbrand? Ce avea el pe inimă după atâția ani de închisoare? Iată-l tocmai ieșit de după gratii, spunându-ne că-și dorește să meargă în cluburile de noapte din Paris, pentru a răspândi Evanghelia. Unul dintre

membrii echipei OM, care era prezent și el la întâlnire, muncise în Israel, și pastorul Wurmbrand îl întrebă: „S-ar găsi, oare, în Israel, cineva care să mă ajute cu o idee pe care o am pentru Țara Sfântă?" Omul i-a răspuns: „Știu că sunt mulți credincioși dedicați în Israel". „Nu, nu-mi răspunde până nu-ți explic ce vreau să fac". Apoi i-a mărturisit omului că vrea să meargă și să predice Evanghelia, în cadrul Knessetului. „Dar știți că vă vor închide pentru asta, nu-i așa?" a întrebat omul din echipa noastră. „Da, voi primi maxim doi ani", răspunse, dintr-o suflare, pastorul Wurmbrand. Noi am căzut pe gânduri: *„Iată un om care abia a ieșit din închisoare și ce face? Păi, se gândește cum să intre înapoi!*" Era o persoană cu totul și cu totul aparte.

Am vizitat familia Wurmbrand de mai multe ori, cât timp aceasta se afla încă în România, dar povestea mea (Dale) preferată despre Richard Wurmbrand este următoarea: Pe parcursul unei vizite, stăteam împreună la ei acasă, în timp ce se purtau conversații în limba română. Nu înțeleg mai nici un cuvânt din această limbă, dar mi-am dat seama că se vorbea despre o persoană anume. „Cine este persoana despre care povestiți?" am întrebat. „Vorbim despre omul care l-a trădat pe Richard și din cauza căruia Richard a fost închis", răspunse Sabina, soția lui Richard. După câteva ceasuri, Richard a adăugat: „Dale, hai să facem o plimbare". În timp ce umblam pe stradă, un om a trecut drumul și a venit direct spre noi. După obiceiul românesc, cei doi s-au îmbrățișat și s-au sărutat, după care pastorul Wurmbrand ne-a făcut cunoștință. „Interesant", i-am spus pastorului. „Acest bărbat poartă același nume ca persoana care v-a trădat". Fără să stea pe gânduri, pastorul mi-a răspuns: „Dale, cu toții facem greșeli". Așa reușise el să depășească trădarea acelui om. M-am gândit atunci că, dacă cineva mi-ar face rău, n-ar trebui decât să compar experiența respectivă cu cea pe care a trăit-o Richard, pentru a putea, în consecință, să pot ierta destul de ușor.

Ca să poată ierta în felul acesta, pastorul Wurmbrand trebuie să fi fost convins pe deplin de suveranitatea lui Dumnezeu, care să

aducă încercarea lui, într-un fel sau sau altul, la un rezultat frumos şi plin de forţă. Dumnezeu poate să iasă triumfător din toate circumstanţele, iar asta se vede în viaţa de zi cu zi, prin oameni ca Richard Wurmbrand. Ce ne-a inspirat cel mai tare la felul în care a trăit acest om a fost dedicarea lui completă pentru Isus Cristos, pentru cunoaşterea faptului că El este „Calea, Adevărul şi Viaţa". Ar fi putut să evite cu totul intrarea în închisoare. Iar odată închis, ar fi putut, cu siguranţă, să obţină o reducere a sentinţei. Dar era un om care nu accepta compromisurile. Era ca o săgeată lansată dintr-un arc, ce-şi atinge ţinta cu orice preţ.

Şi credinţa Sabinei ne-a impresionat. După ce familia Wurmbrand a părăsit România, ne-au vizitat (pe mine, Dale, şi pe soţia mea) în Austria. Îmi amintesc serile de comuniune pe care le petreceam împreună; la un moment dat, doamna Wurmbrand a menţionat unitatea care există între creştini. I-am răspuns: „Da, există unitate între noi, dar nu întotdeauna pe cât ar trebui". M-a întrerupt pe loc şi a adăugat: „E adevărat, dar unitatea dintre creştini e diferită de toate celelalte. Nu suntem perfecţi. Facem greşeli, ne rănim reciproc. Dar cu toate acestea, există ceva foarte special atunci când vine vorba de unitate". Are cu totul şi cu totul dreptate, iar eu nu am uitat niciodată acele cuvinte.

La un moment dat, doamna Wurmbrand ne-a rugat ceva: „Voi strecuraţi Biblii în ţară. Oare n-aţi putea să-mi strecuraţi şi mie Biblia afară din ţară?" Plecaseră din România ca să ajungă în lumea liberă, însă Biblia ei rămăsese în urmă. Am rugat o suedeză, care făcea parte din echipa OM, să ia Biblia şi să o aducă. Atunci când mi-a dat-o, am întrebat-o cum de a reuşit, iar ea mi-a răspuns: „Păi, am luat Biblia, am pus-o în această sacoşă de plastic şi m-am urcat în tren. M-am uitat la sacoşă şi am văzut că pe ea scrie '*Old Smuggler Whiskey*'." „Cel puţin nu te-ai ascuns, ai făcut-o în văzul lumii", i-am răspuns.

Pastorul Wurmbrand nu s-a gândit prea mult la timpul pe care l-a petrecut în închisoare. Era un om care mereu privea către viitor,

întrebându-se „Ce mai putem face acum? Cum îi mai putem ajuta pe oameni?" Aceste subiecte se iveau, de multe ori, când povesteam unul cu celălalt. Nu voia să se lamenteze, plângându-se: „Iată, iată cât de mult am suferit", deși era clar că suferise enorm. Ne arătase cicatricile care-i rămăseseră pe trup. Auzea oameni din Occident afirmând: „Comunismul nu e chiar așa de rău. E doar o altă filosofie și un sistem economic diferit". Când auzea astfel de replici, răspundea: „Occidentul trăiește o iluzie. Occidentul trebuie să înțeleagă ce este comunismul cu adevărat". Una dintre primele țări, pe care le-a vizitat Richard, după ce a părăsit România, a fost Italia. Acolo a întâlnit un om, care i-a mărturisit: „Sunt baptist și uite, sunt comunist". Richard i-a răspuns: „Una ca asta nu se poate".

Știam că mesajul, din această carte, este unul foarte important. Era un mesaj capital nu doar pentru țări ca Italia sau Statele Unite, dar pentru întreaga lume. Într-o scrisoare, pe care i-am adresat-o pastorului Wurmbrand (eu, George), i-am spus:

> „Înainte de toate, află că Dumnezeu folosește cu adevărat cartea ta, aici în India, într-un mod extraordinar...
>
> Am reușit, de asemenea, și să prezentăm, pe scurt, experiența ta în public și am văzut că aceasta taie ca un cuțit inimile multor creștini adormiți. Nu de mult, în zonele de sus, unde am lucrat cu misionari și alți creștini din toată India, am împărtășit câte ceva dintre experiențele tale și tare mi-aș fi dorit să fi avut cu mine câteva exemplare din cartea ta.
>
> Aici, în India, domnește o apatie și o orbire, când vine vorba de comunism, pe care cu greu ți le pot descrie. După cum știi, comuniștii avansează puternic și au ocupat deja Statul Kerala. Desigur, au mai ocupat multe teritorii în câteva alte state și este greu să ieși pe străzile oricărui oraș, fără să-i vezi mărșăluind.
>
> Biserica creștină este cu totul și cu totul ignorantă în ce privește adevărata față a comunismului, deși, după câte poa-

te ştii şi tu deja, Biserica din India este recunoscută pentru spiritul ei ecumenic. Ei nu ştiu despre suferinţele prin care trec creştinii de după Cortina de Fier. Aş putea să umplu pagini întregi cu motivele pentru care cred că, volumele scrise de tine sau alte cărţi creştine, care să aducă entuziasm faţă de dragostea lui Dumnezeu, ar trebui să inunde ca un potop această naţiune".

Suntem recunoscători lui Richard şi Sabinei. Îi mulţumim Domnului pentru fiecare dintre fraţii şi surorile noastre, care depun eforturi pentru a ajunge la cei persecutaţi. Dumnezeu ştie că sunt oameni care chiar acum păşesc pe unde au păşit şi Richard şi Sabina Wurmbrand. Ne rugăm ca Dumnezeu să le ofere protecţie şi binecuvântare. Fie ca ei să vadă, cu ochii lor, mâna Domnului în acţiune!

Fie ca această carte să deschidă ochii tuturor celor care o citesc, aşa încât să înţeleagă scopurile înalte pe care Dumnezeu le are faţă de întreaga lume!

George Verwer şi Dale Rhoton,
fondatorii Operation Mobilisation

Introducere

RICHARD WURMBRAND

Omul și mesajul său

Era anul 1968, când am citit pentru prima oară cartea „Torturat pentru Cristos", imediat după ce apăruse. N-a trecut multă vreme și niște prieteni i-au și făcut lui Richard Wurmbrand o invitație să viziteze Australia. Nu știam despre autor nimic mai mult decât ceea ce citisem în carte. Am simțit, însă, că părea a fi un om cu o inimă înflăcărată și înarmat cu un mesaj urgent, un om trimis de Dumnezeu. Mesajul său imperativ era necesar pentru a trezi, din amorțire și chiar din indiferență, Biserica lumii libere. Îndrăznesc să spun că o astfel de chemare este la fel de necesară și astăzi. Este vorba despre o trezire a tuturor creștinilor, care trăiesc într-o stare de libertate și de belșug, de un îndemn să ia aminte la cuvintele Cărții Evrei și, astfel, să-și aducă aminte de acei copii persecutați și întemnițați ai lui Dumnezeu, aflați în diverse zone defavorizate ale lumii.

În prima zi din august a anului 1969, l-am întâmpinat la aeroport pe Richard Wurmbrand, împreună cu un alt prieten – Reg Werry. În acel moment, nu îmi închipuiam că mesajul adus de Pastorul Wurmbrand va pătrunde în inima mea precum fierul încins, inaugurând între noi o strânsă prietenie și o relație profesională, care avea să dureze până în 2001, când Richard a fost chemat înapoi acasă.

Nu a reușit niciodată să uite condițiile din România și atmosfera care dăinua acolo, atunci când a părăsit țara. Printr-o rețea secretă de comunicare, a reușit să păstreze legătura cu Biserica Subterană din spatele Cortinei de Fier. L-am văzut, de multe ori, plângând după primirea unor vești de acasă și retrăind frângerea de inimă și suferința pe care le-a simțit sub călcâiul greu al comunismului ateu. Îmi amintesc limpede ziua în care am intrat în camera sa de hotel, pentru a-l găsi luând încăperea la pas agitat, frământându-și mâinile și simțindu-se cu inima zdrobită. Tocmai aflase de la televizor despre un episod de o violență extremă, care se petrecuse în Israel, despre oamenii răniți sau care-și pierduseră viața. Fără să știu, am crezut că îi sunt prieteni sau rude – dar nu, empatia lui erau atât de cuprinzătoare, încât inima i se frângea pentru oricine ajungea victima vreunei forme de violență sau hărțuire. L-am auzit luând apărarea comuniștilor care fuseseră torturați, spunând că nici măcar ucigașii nu ar trebui să treacă prin așa ceva. Își dorea să-i răsplătească pe cei care îi făcuseră atât de mult rău, prin a le arăta frumusețea lui Cristos și a le câștiga inimile pentru El.

Pastorul Wurmbrand iubea Evanghelia și era foarte dăruit, când venea vorba s-o răspândească. În România, era bine cunoscut pentru dedicarea pe care o avea pentru aceasta. Chiar și închis, căuta noi și noi ocazii, pentru a-l face pe Cristos cunoscut celor din jur.

Știm că nu a câștigat doar inimile unor oameni întemnițați, asemeni lui, ci chiar și inimile unor paznici. La un moment dat, am avut privilegiul de a-i vizita pe cei implicați în proiectul nostru din Germania – Germania de vest, după cum se numea pe atunci. Richard urma să țină un discurs, în cadrul unui eveniment pe care aceștia îl organizaseră. Înainte să-i vină rândul la cuvânt, a stat de vorbă cu mine într-una dintre parcări; o mașină se apropie pe drum și opri ca să lase pe cineva să coboare. Richard m-a prins ușor de braț, pentru a se scuza, ca să meargă în întâmpinarea noului venit, pe care l-a îmbrățișat cu căldură. I-am auzit vorbind în română și mi-am dat seama că fuseseră cot la cot implicați în

Biserica Subterană din București. Mai târziu, m-am interesat cine era persoana pe care Richard o primise cu atâta bucurie. Era nu altul decât unul dintre vechii săi temniceri și torționari din România, a cărui inimă fusese câștigată prin exemplul pe care Richard l-a dat în închisoare. Bărbatul avea să plătească decizia luată, cu destul de mult timp petrecut în detenție.

În prima zi pe care Richard a petrecut-o în Australia, l-am lăsat la un hotel din Sydney și i-am spus că nu are nimic în program până a doua zi. Ajunsese la noi direct din Noua Zeelandă, unde avusese o perioadă plină de întâlniri, așa că l-am lăsat să se odihnească – următoarea seară avea să fie prima din o lună întreagă ticsită de predici și conferințe, care fuseseră deja programate. Când ne-am dus la el a doua zi, ne-a povestit cum, de cu seară, ieșise la o plimbare prin împrejurimi, pentru a se trezi, după câteva minute, în mijlocul zonei rău famate... districtul Kings Cross. Observă o clădire plină de culori strălucitoare, care părea să fie un club de noapte și se decise să intre. Cu statura lui înaltă, purta o ținută sobră și un guler, care demonstra că era om al Bisericii. Poposi în semiîntunericul încăperii pline de fum și se opri, pentru că în jurul lui se iscă un murmur șoptit. Nu uitați că acestea se întâmplau în anul 1969. Oamenii erau așezați cu băuturile și cu țigările lor și priveau câteva femei îmbrăcate sumar, care dansau în mijlocul încăperii. Cu îndrăzneală, Richard păși înainte, pentru a ajunge la mese și, în timp ce oamenii se uitau cu mirare, neștiind ce se petrece, se prezentă și le spuse că Dumnezeu îi iubește și că Isus a murit pentru ei. Părăsi apoi încăperea și-și văzu de drum.

Deși Evanghelia îi era foarte dragă, într-o zi mi-a spus următoarele cuvinte: „Nimeni nu-și poate închipui cât de dor îmi este să oficiez botezul unui copil sau căsătoria unui cuplu, să ofer Cina Domnului, să răspândesc Cuvântul lui Dumnezeu – toate acele activități către care se îndreaptă inima oricărui pastor și care constituie activitățile lui obișnuite". Se opri, pentru o clipă, apoi continuă: „Dumnezeu mi-a cerut să pun deoparte aceste lucruri,

ca să-mi folosesc timpul și energia pentru a vorbi în numele celor persecutați... și asta este ceea ce trebuie să fac".

Îmi amintesc, de asemenea, o zi de duminică petrecută în Melbourne, Australia. Richard ținuse o predică în acea dimineață. Ne așezaserăm apoi la masă, pentru a lua prânzul. Eram aproximativ opt persoane, iar eu eram așezat în fața lui Richard. La un moment dat, în timpul mesei, sună soneria și gazda ieși să deschidă. Se auziră sunetele înfundate ale unei conversații, după care gazda noastră apăru în ușă, însoțită de un polițist în uniformă. În timp ce-l priveam pe Richard, care ne povestea ceva, l-am văzut amuțind și înălbindu-se la față – obrajii i se goliseră de sânge. După ce rămăsese pironit locului, preț de câteva clipe, își redobândi stăpânirea de sine și-și continuă povestea. Gazda noastră ocupa o poziție oficială în cadrul administrației și polițistul venise pentru a obține o semnătură urgentă pe un document, apoi plecă după câteva minute.

Richard ne explică ulterior reacția lui, spunându-ne că la fel se întâmpla și pe vremea când trăise în România comunistă. Lua masa, împreună cu prietenii unde era invitat, când deodată gazda se ridica, pentru a deschide ușa agenților poliției secrete, care intrau și arestau persoanele vizate. Ne spuse că mulți credincioși fuseseră trădați de prietenii lor sau chiar de către conducătorii bisericii. Experiențele pe care le avu în trecut îi erau încă vii în minte și acest eveniment banal fusese un tulburător exemplu. Pentru noi, ceilalți, acest episod a descris foarte bine condițiile pe care trebuie să le îndure frații și surorile noastre, în cadrul acelor state care încalcă libertățile (Nota editorului: Nu la multă vreme după plecarea lui Richard din Australia, Marv și Reg au fondat Vocea Martirilor în Australia).

Mesajul cărții „Torturat pentru Cristos" relatează povestea plină de agonie, dar triumfătoare, a Bisericii Subterane din spatele Cortinei de Fier, un mesaj la fel de urgent azi, pe cât era de urgent și acum 50 de ani. Lumea violentă, în care trăim, a încurajat

dezvoltarea multor „isme" care contrazic Evanghelia lui Cristos și Biserica Lui. Ne odihnim inimile obosite în promisiunea pe care Cristos a făcut-o când a spus „pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui" (Matei 16:18). Ne-a asigurat de faptul că „dacă M-au prigonit pe Mine și pe voi vă vor prigoni" (Ioan 15:20). Creștinii care studiază Cuvântul recunosc timpurile în care trăim și așteaptă cu nerăbdare revenirea lui Cristos. Cu toate acestea, înțelegem și simțim, pe propria piele, teroarea și haosul, care vor duce la acel eveniment glorios. Mesajul lui Richard Wurmbrand, din această carte, este un cadou pe care Dumnezeu l-a făcut copiilor Săi, cei chemați să privească rana deschisă a acestei epoci, să se ridice în picioare și să se avânte în lupta contra răului suprem. Cartea ne încurajează astfel: „luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare după ce veți fi biruit totul" (Efeseni 6:13).

„Torturat pentru Cristos" conține un mesaj vital pentru vremurile noastre.

Merv Knight, istoric al poveștii lui Richard Wurmbrand și co-fondator al organizației Vocea Martirilor, Australia.

Capitolul întâi

SETEA NEOSTOITĂ A RUȘILOR PENTRU CRISTOS

Un ateu îl află pe Cristos

M-am trezit copil orfan încă din primii ani ai vieții. Părinții mei nu fuseseră creștini și nu mi-au oferit nici un fel de educație în acest domeniu. După o copilărie grea, în care am cunoscut sărăcia și dificultățile venite odată cu Primul Război Mondial, la vârsta de paisprezece ani, devenisem un ateu la fel de convins precum sunt și comuniștii din ziua de azi. Citeam cărți care se vădeau a fi cu totul împotriva religiei. Dar problema nu era doar că nu credeam în Dumnezeu sau în Isus, ci că, la fel de grav, consideram aceste noțiuni dăunătoare minții umane. Așadar, am crescut având o viziune negativă față de religie.

Așa cum aveam să pricep mai pe urmă, din rațiuni pe care mintea mea nu le poate înțelege, mi s-a dat harul să devin unul dintre aleșii lui Dumnezeu. Misterul acestui miracol nu se datora, însă, caracterului meu, care se dovedea rău din rădăcină.

Deși eram ateu, într-un mod inexplicabil ceva mă atrăgea spre biserici. Îmi era greu să trec pe lângă una fără să intru în ea. Chiar și așa, nu am priceput niciodată ce se petrecea cu adevărat în interiorul lor. Ascultam predica, dar degeaba, nu îmi atingea sufletul în nici un fel. Credeam că Dumnezeu nu este altceva decât un stăpân de care eram obligat să ascult. Uram această imagine eronată, care

îmi umplea mintea, și mi-ar fi plăcut să știu că undeva, în centrul universului, exista o entitate plină de iubire. Câtă vreme cunoscusem câte ceva din bucuriile copilăriei și tinereții, tânjeam să se afle pe undeva o inimă iubitoare, care să bată puțin și pentru mine.

Am ajuns la concluzia că Dumnezeu nu există, iar această absență a unei divinități pline de dragoste mă deranja enorm. La un moment dat, pe când acest conflict interior se accentua și eram în căutarea unui răspuns, am intrat într-o biserică catolică, unde am văzut niște oameni îngenuncheați, rostind rugăciuni cu glas tare. Mi-am zis, în sinea mea, că am să îngenunchez și eu și am să-i imit, pentru a vedea dacă se întâmplă ceva. Oamenii rosteau o rugăciune pentru Fecioara Maria, „Ave Maria, cea plină de har". Am repetat cuvintele după ei, fixându-mi privirea asupra statuii Fecioarei Maria, dar nu s-a întâmplat absolut nimic, fapt care m-a întristat profund.

Într-o bună zi, deși eram un ateu convins, m-am apucat să mă rog lui Dumnezeu. Rugăciunea mea a sunat cam așa: „Doamne, știu sigur că nu exiști. Dar dacă totuși este o șansă cât de mică să exiști, lucru pe care îl neg cu tărie, află că nu este datoria mea să cred în Tine, ci este datoria Ta să mi te descoperi". Mă consideram un ateu convins, însă această convingere era departe de a-mi aduce pace în inimă.

În vremea respectivei perioade de frământare interioară, un tâmplar care locuia undeva în munții din România s-a rugat în felul următor: „Doamne, te-am slujit pe pământ, iar răsplata mi-o doresc atât aici, cât și în rai. Iar ca recompensă pământească mi-aș dori ca, înainte să mor, să pot face, dintr-un evreu, un om al lui Cristos, pentru că și Isus se trăgea din același popor. Doar că sunt sărac, bătrân și bolnav. Nu pot umbla aiurea să caut un evreu, iar în satul meu nu există nici unul. Trimite-mi Tu, te rog, un evreu, și am să fac tot ce pot să îl transform într-un creștin".

În mod curios, m-am trezit irezistibil atras spre acel sat. Nu aveam nici un motiv să merg acolo. În România sunt cam 12.000 de sate, iar eu l-am ales fix pe acela. Văzând că sunt evreu, tâmplarul

m-a curtat mai asiduu ca un tânăr care încearcă să câştige inima unei fete frumoase. A văzut în mine răpunsul la rugăciunile sale şi, drept urmare, mi-a dat să citesc o Biblie. Mai citisem eu, din interese pur culturale, Scriptura, dar cea pe care mi-o dăruise el era diferită. După cum avea să-mi spună mai târziu, el şi cu nevasta lui s-au rugat îndelung pentru convertirea mea şi a soţiei mele. Biblia, pe care mi-o dăruise, nu era doar plină de cuvinte, cât mai degrabă era cuprinsă de flăcările iubirii şi ale rugăciunilor celor doi. Abia reuşeam să citesc de lacrimile care-mi umpleau ochii. Eram copleşit de tristeţe când îmi comparam viaţa netrebnică cu sfinţenia vieţii lui Cristos. Vedeam limpede câtă diferenţă era între ura mea şi dragostea Lui. Şi cu toate acestea, m-a primit ca pe unul dintre ai Săi.

Curând după aceasta, s-a convertit şi soţia mea. Ea a adus şi alte suflete pe calea lui Cristos, iar la rândul lor, acestea au chemat altele. Astfel s-a născut noua congregaţie lutherană în România. Apoi au venit naziştii, sub stăpânirea cărora am suferit foarte mult. În România, nazismul a luat chipul dictaturii unor elemente extremiste de sorginte creştin ortodoxă, care au persecutat sistematic grupările protestante şi evreimea.

Chiar înainte de a deveni formal pastor şi înainte de a mă pregăti pentru lucrarea la care fusesem chemat, eram deja nu doar liderul acestei biserici lutherane, ci chiar fondatorul ei. Mă simţeam responsabil pentru ea. Împreună cu soţia mea am fost arestaţi de mai multe ori, bătuţi şi duşi în faţa judecătorilor nazişti. Teroarea nemţilor era teribilă, însă floare la ureche în comparaţie cu ce avea să vină odată cu instaurarea regimului comunist. Fiul meu Mihai a trebuit să poarte un nume ne-evreiesc, pentru a scăpa cu viaţă.

Perioada nazistă a avut un singur mare avantaj. Ne-a învăţat că bătaia poate fi îndurată şi că spiritul omenesc poate supravieţui unor torturi cumplite, cu ajutorul lui Dumnezeu. Ne-a învăţat tehnica supravieţuirii Bisericii Subterane a lui Cristos, ceea ce a însemnat pregătire de nădejde pentru anumite încercări mult mai dificile, care, iată, se pregăteau să ne iasă în întâmpinare.

Misiunea mea printre ruși

Din cauza remușcărilor că am fost ateu, mi-am dorit ca, încă din prima zi a convertirii mele, să devin un mărturisitor pentru populația rusă. Acest popor a fost crescut, de mic copil, departe de lumina credinței. Dorința mea de a propovădui rușilor a fost îndeplinită, fără să fiu nevoit să merg în Rusia. În perioada nazistă, în România, existau foarte mulți prizonieri de război ruși, printre care puteam porni lucrarea de împărtășire a religiei creștine.

A fost o încercare dramatică, plină de emoție. Nu voi uita niciodată prima întâlnire avută cu un prizonier rus, un inginer. Când l-am întrebat dacă el crede cumva în Dumnezeu, nu m-aș fi supărat să zică direct „nu". Fiecare este liber să creadă în ce vrea sau chiar să nu creadă defel. În schimb, când i-am pus întrebarea, s-a uitat lung la mine, ca și cum nu ar fi înțeles ce îi spuneam și a răspuns: „Nu am primit nici un ordin militar să cred, dar dacă o să primesc unul, voi crede".

M-au podidit lacrimile și mi-am simțit inima sfâșiată. În fața mea, stătea un om cu o minte anihilată, un om care și-a pierdut unul dintre cele mai frumoase daruri pe care le-a primit de la Dumnezeu – individualitatea. Devenise doar o unealtă spălată pe creier de mâinile comuniștilor, gata să creadă, sau nu, absolut orice, în funcție de ordinul primit. Nu mai era capabil a gândi de unul singur. Reprezenta modelul perfect de rus care fusese transformat în anii de supremație comunistă. După șocul pe care l-am avut, văzând ce le-au făcut comuniștii ființelor umane, i-am promis lui Dumnezeu că îmi voi dedica viața acestor suflete și voi lupta pentru a le oferi, din nou, personalitatea și credința în Tatăl și Fiul.

Începând cu 23 august, 1944, peste un milion de soldați din trupele rusești au intrat în România și, nu mult după aceasta, comuniștii au preluat puterea. Astfel, a început un coșmar care a făcut ca suferința, de care acest popor a avut parte și sub dominația nazistă, să pară ușoară.

În acea perioadă, în România, care acum are o populație de aproximativ 24 de milioane de locuitori, (azi, în 2020 datorită exodului masiv, populația țării a scăzut dramatic/n.tr.) Partidul comunist avea doar în jur de 10.000 de membri. Dar Andrei Vîșinski, Secretarul de Externe al Uniunii Sovietice, a intrat furtunos în biroul iubitului nostru Rege Mihai I și, dând cu pumnul în masă, a poruncit: „Trebuie să numiți Partidul Comunist în fruntea guvernului". Armata și poliția noastră au fost dezarmate și prin violență, urâți de toată lumea, comuniștii au ajuns la putere. La acest lucru au contribuit, de asemenea, liderii americani și englezi din acea perioadă.

Oamenii sunt responsabili înaintea lui Dumnezeu nu doar pentru păcatele lor personale, dar și pentru cele ale națiunii din care fac parte. Tragedia captivității multor națiuni este o responsabilitate care aparține atât creștinilor americani, cât și celor englezi. Americanii trebuie să realizeze că, uneori, chiar și involuntar, i-au ajutat pe ruși să impună un regim al crimei și al terorii. Ca parte a trupului lui Cristos, americanii sunt datori să își ispășească această vină, ajutând țările aflate în robie să redescopere lumina venită de Sus.

Seducerea Bisericii

Odată ce comuniștii au ajuns la putere, au folosit, cu mare îndemânare, mijloace de seducție specifice, în relație cu Biserica. Limbajul iubirii și cel al seducției sunt la fel. Asemănarea dintre un om, care își dorește o femeie ca nevastă, și unul care o dorește doar pentru o noapte, este că amândoi spun cuvintele „Te iubesc". Isus ne învață să discernem limbajul seducției de cel al dragostei și să facem diferența între lupul în blană de oaie și adevărata oaie. Din păcate, odată cu venirea Partidului Comunist, sute de preoți, pastori și misionari nu au știut să facă deosebirea între cele două glasuri.

Comuniștii au adunat tot clerul la un congres uriaș în clădirea Parlamentului. Sub un singur acoperiș, s-au strâns în jur de 4.000 de preoți, pastori și misionari din toate confesiunile. Acești oameni ai lui Dumnezeu l-au ales, ca președinte de onoare al congresului, pe Iosif Stalin. În același timp, el era președinte al Mișcării Mondiale a celor fără Dumnezeu și un temut ucigaș în masă al creștinilor. Pe rând, episcopi și preoți s-au ridicat și au declarat că între comunism și creștinism nu există diferențe, ba chiar, cele două pot coexista pașnic. Unul după altul, oameni ai credinței au ridicat în slăvi Partidul comunist și au asigurat noul guvern că Biserica le este profund loială.

Eu și soția mea eram prezenți la acel congres. Sabina mi-a spus: „Richard, ridică-te și spală rușinea asta de pe fața lui Cristos! Privește cum îl scuipă în față". I-am răspuns: „Dacă fac asta, tu n-o să mai ai soț". Ea a răspuns: „Un soț las nici nu-mi doresc, să știi".

M-am ridicat și am vorbit de la microfonul acelui congres, aducând omagii, nu ucigașilor de creștini, ci Domnului nostru Isus Cristos, subliniind că datoria noastră e să-i fim Lui credincioși, înainte de toate. Cum toate discursurile acelui congres erau transmise la radio în direct, întreaga țară a putut asculta mesajul lui Cristos, rostit răspicat de la tribuna parlamentului comunist. Ulterior, am avut de plătit cu vârf și îndesat pentru fapta mea, dar a meritat.

Între liderii protestanți și cei ortodocși se dezvoltase o concurență: cine era mai loial partidului. Un episcop ortodox și-a pus chiar secera și ciocanul pe robă și și-a rugat preoții să nu îi mai spună „Sfinția sa", ci „Tovarășul Episcop". Preoți ca Pătrășcoiu și Roșianu au fost mai direcți și au devenit ofițeri ai Securității. Rapp, episcop adjunct al Bisericii lutherane în România, a început să propovăduiască, în cursurile sale teologice, despre cele trei revelații trimise de Dumnezeu: una prin Moise, una prin Cristos, iar a treia prin Stalin. Ultima fiind chiar mai importantă decât cele de dinainte.

Am participat la Congresul Baptiștilor din orașul Reșița. Un congres ținut sub steagul roșu și unde imnul Uniunii Sovietice era

cântat solemn, de către toată lumea, stând în picioare. Președintele baptiștilor îl ridica în slăvi pe Stalin, considerându-l un mare învățător, care nu a făcut altceva decât să îndeplinească poruncile lui Dumnezeu.

Trebuie spus aici că adevărații baptiști, pe care, de altfel, îi iubesc foarte mult, nu erau de acord cu ce se întâmpla, ei rămânându-i, în continuare, foarte credincioși lui Cristos și fiind gata să sufere pentru El. Cu toate acestea, comuniștii își „votau", mai departe liderii, iar baptiștii nu aveau altceva de făcut decât să îi accepte. Aceleași condiții se regăsesc și azi în țările comuniste, printre înalții lideri creștini ai bisericilor oficiale[1]. Cei care deveneau slujitori ai comuniștilor, și nu ai lui Cristos, începeau să îi ponegrească și să-i trădeze pe cei care nu îi imitau.

Așa cum creștinii din Rusia au creat, imediat după revoluția bolșevică, o Biserică Subterană, secretă, venirea la putere a comuniștilor și trădarea multor lideri oficiali ai bisericilor, ne-au pus în situația de a înființa, și în România, o Biserică Subterană: una dedicată evanghelizării, a predicării Evangheliei, a aducerii copiilor la Cristos. Comuniștii le interziseseră pe toate acestea, iar biserica oficială își plecase capul. Așadar, împreună cu alții, ne-am apucat de această lucrare subversivă, subterană.

Oficial, aveam un titlu foarte respectabil: Pastor al misiunii lutherane norvegiene. Era doar o fațadă care ascundea adevărata mea lucrare, cea subterană. În același timp, eram reprezentantul Consiliului Mondial al Bisericilor din România. (În România nu aveam nici cea mai vagă idee că o astfel de organizație ar fi putut colabora cu comuniștii. Pe acea vreme, opera în țară era doar muncă de ajutor umanitar.) Așadar, cele două titluri mă acopereau perfect în fața autorităților, care nu aveau nici cea mai

1 Biserica oficială era considerată cea ai cărei membri erau înregistrați și controlați de autorități. În multe dintre sistemele totalitare, cifra celor înregimentați oficial reprezenta mai puțin de 10% dintre creștini, restul preferând forma de închinare subterană./n.ed

mică bănuială privitoare la misiunea mea secretă. Aceasta avea două aspecte importante. Prima consta în răspândirea Evangheliei printre soldații ruși, iar a doua era propovăduirea lui Cristos, printre oamenii trimiși în închisorile din România.

Rușii – un popor de suflete însetate

Pentru mine, să le predic rușilor a fost raiul pe pământ. Am mai predicat multor oameni, de diferite naționalități, dar nu am mai văzut niciodată un popor atât de dornic să asculte Evanghelia. Aveau sufletele de-a dreptul însetate după Cuvânt.

Un preot ortodox, prieten de-al meu, m-a sunat și mi-a povestit despre un ofițer rus care tocmai venise la el să se spovedească. Preotul nu vorbea rușește. Dar, știind că eu vorbesc limba, i-a dat adresa mea. Prin urmare, a doua zi, ofițerul respectiv mi-a făcut o vizită. Tânjea după Dumnezeu, dar nu văzuse în viața lui o Biblie. Nu avea nici o educație în privința religiei și nu fusese niciodată la biserică (în perioada aceea, bisericile, în Rusia, erau majoritatea închise). În mod paradoxal, îl iubea pe Dumnezeu, fără să știe nimic despre El.

I-am citit Predica de pe Munte și câteva dintre parabolele lui Isus. După ce le-a auzit, a început să țopăie bucuros prin cameră, exclamând: „Ce lucru minunat! Cum am putut să trăiesc până acum fără să știu de acest Cristos?" A fost prima oară când am văzut pe cineva așa de fericit să afle despre faptele lui Cristos.

Apoi am făcut o greșeală. I-am citit pasajele cu patimile și răstignirea lui Isus. Nu se aștepta la ceva atât de brutal și când a auzit cum a fost bătut, crucificat, iar într-un final, omorât, s-a prăbușit într-un fotoliu și a început să plângă cu amar. Apucase să creadă într-un Mântuitor, iar acum Mântuitorul lui era mort!

M-am uitat la el și mi s-a făcut rușine. Mă consideram un creștin adevărat, un pastor și un învățător, dar nu împărtășisem cu

nimeni, niciodată, suferințele Domnului, cu dramatismul cu care o făcea acest ofițer rus. Privindu-l, o vedeam pe Maria Magdalena plângând, la picioarele crucii lui Isus Cristos, și vărsând lacrimi șiroaie, când piatra i-a închis trupul în mormânt.

Pe urmă, i-am citit povestea învierii și am observat cum, din nou, expresia de pe chipul lui s-a schimbat. Nu avea habar că Mântuitorul său înviase din morți. Când a aflat această veste incredibilă, a început să-și lovească genunchii cu palmele și să înjure grosolan, folosind cele mai vulgare expresii imaginabile, dar altfel bogate în cuvinte „sfinte". Acesta era modul lui cel mai firesc de exprimare. A dansat, din nou, bezmetic prin cameră, țipând plin de bucurie: „Este viu! Este viu!" Fericirea îl copleșise.

I-am propus mai apoi: „Să ne rugăm!" Nu știa cum, nu cunoștea limbajul standard al „sfințeniei". A căzut lângă mine în genunchi, iar rugăciunea lui a sunat cam așa: „Măi, Dumnezeule, ești un tip foarte de gașcă! Sincer, dacă eu aș fi fost în pielea Ta, iar Tu în a mea, nu te-aș fi iertat niciodată pentru păcatele Tale. Dar Tu ești chiar un băiat de milioane! Jur că te iubesc din toată inima".

Cred că, în acel moment, toți îngerii din cer s-au oprit din treaba lor și au tras cu urechea la această rugăciune sublimă a unui ofițer rus – un suflet ce tocmai fusese câștigat pentru Cristos.

La un moment dat, într-un magazin, am dat peste un căpitan rus și o doamnă ofițer, care încercau să își cumpere felurite lucruri. Nu reușeau să se înțeleagă cu vânzătorul, fiindcă omul nu cunoștea limba, așa că m-am oferit să-i ajut. Ne-am împrietenit și i-am invitat la cină. Înainte să mâncăm, le-am spus: „Vă aflați în casa unor creștini care au bunul obicei de a rosti o rugăciune". Am spus rugăciunea în limba rusă. În acel moment, și-au lăsat tacâmurile și n-au mai fost interesați de mâncare. În schimb, au început să mă descoase despre Dumnezeu, Isus și Biblie. Nu aveau habar de nimic.

Nu mi-a fost ușor să vorbesc cu ei. Le-am istorisit parabola omului care avea o sută de oi și care tocmai a pierdut una. Nu au înțeles-o, întrucât erau spălați pe creier de ideologia comunis-

tă. M-au întrebat: „Cum se face că un singur om avea o sută de oi? Cum de nu i le-au luat, pentru a le duce la fermele colective comuniste?" Apoi le-am zis că Isus a fost un împărat, iar ei au adăugat: „Toți împărații sunt oameni răi, care au asuprit popoare, de-a lungul vremii, deci și Isus al tău trebuie să fi fost ceva dictator..." Când le-am istorisit parabola lucrătorilor din vie, au exclamat: „Foarte bine au făcut că s-au răzvrătit împotriva stăpânului. Via aparține tot colectivului". Însă tot ce le spuneam părea nou pentru ei. Când le-am povestit despre nașterea lui Isus, mi-au pus o întrebare, care azi, în ochii unui creștin de rând, ar putea părea o blasfemie: „Deci Maria era nevasta lui Dumnezeu?" Am înțeles, din aceste discuții și din cele cu mulți alții, că, pentru a le predica Evanghelia rușilor, aveam nevoie de o abordare complet diferită.

Așa se întâmplă adesea în multe culturi. Misionarii, care au mers în Africa Centrală, au avut probleme în tălmăcirea vorbelor profetului Isaia: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada" (Isaia 1:18). Oamenii din acele zone nu știu cum arată zăpada, și, din această pricină, nu dețineau un cuvânt să o descrie. Așadar, misionarii au fost nevoiți să traducă: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca miezul nucii de cocos".

Am fost nevoiți să traducem Evanghelia în „limba marxistă", pentru ca ei să se poată regăsi în ea. Era ceva ce nu puteam realiza de unii singuri, însă Duhul Sfânt a lucrat prin noi.

Căpitanul și doamna lui au fost convertiți chiar în acea zi. Ulterior, ne-au ajutat enorm în lucrarea noastră secretă destinată rușilor.

Am tipărit, clandestin, și am distribuit, printre soldații ruși, sute de exemplare ale Evangheliei și diverse cărți de literatură creștină. Cu ajutorul celor proaspăt convertiți, am reușit să trimitem ilegal Biblii sau părți din Scriptură, în Rusia. Pe lângă asta, mai aveam o metodă. Soldații ruși luptau de câțiva ani departe de casă, iar mulți dintre ei aveau copii, pe care nu-i văzuseră în tot acest răstimp. (Rușii sunt foarte atașați de copii, în general.)

Drept urmare, fiul meu Mihai, împreună cu alți copii, având undeva sub 10 ani, mergeau pe stradă la soldați sau prin parcuri, cu buzunarele doldora de Biblii, Evanghelii sau alte cărți creștine. Soldații îi mângâiau pe creștet, povesteau frumos cu ei, amintindu-și de copiii uitați acasă de ani în șir, apoi le dădeau ciocolată sau bomboane. În schimb, copiii le ofereau drept mulțumire Biblii și cărți. Oamenii erau foarte bucuroși de acest schimb. Ce era deseori periculos pentru adulți făceau copiii fără nici o problemă. Existau „tineri misionari" printre ruși, iar rezultatele erau excelente. Așadar, mulți soldați au primit Evanghelia pe această cale, atunci când nu existau alte opțiuni de a le-o face cunoscută.

Predicarea în cazarmele Armatei Roșii

Am predicat prin cazarmele armatei rusești. Am lucrat printre ruși, nu doar prin întâlniri individuale, ci și organizându-ne în mici grupulețe.

Rușii erau mari iubitori de ceasuri. Drept urmare, le furau de la toată lumea. Obișnuiau să oprească oameni pe stradă și să le pretindă prin forță. Vedeam ruși cu mai multe pe mână și femei ofițer, care purtau ceasuri deșteptătoare la gât. Nu mai avuseseră ceasuri înainte, iar acum nu se mai săturau de ele. Românii, care își doreau un ceas, erau nevoiți să meargă la barăcile Armatei roșii și să își cumpere unul furat, deseori recuperându-și, pe această cale, chiar propriile ceasuri. Era ceva foarte comun ca românii să pătrundă în cazărmile rușilor. Am folosit ideea ca pretext și, astfel, am avut ocazia să le vorbim despre Domnul nostru. Astfel a început lucrarea Bisericii Subterane, printre barăcile de tablă.

Prima oară când am predicat, mi-am ales ziua cu Sărbătoarea ortodoxă Sfinții Petru și Pavel. Am intrat, în baza militară, prefăcându-mă că vreau să îmi cumpăr un ceas. Am tot tras de timp, zicând că ba e prea voluminos, ba că e prea mic, ba că

e prea scump, până când s-a strâns un grup generos de soldați, care îmi făceau diverse oferte. Am întrebat, mai în glumă, mai în serios: „Este cineva cu numele de Petru sau Pavel?" Erau câțiva. I-am întrebat apoi: „Știți oare că în această zi, Biserica ortodoxă sărbătorește Sfinții purtând cele două nume?" (Unii mai vârstnici știau.) Pe urmă am întrebat: „Oare cunoașteți cine sunt acești Petru și Pavel?" Fiindcă mai nimeni nu știa, am început să le povestesc. Unul dintre cei mai trecuți m-a oprit și mi-a spus: „Tu n-ai venit aici să cumperi ceasuri. Ai venit să ne istorisești despre credință. Șezi lângă noi și vorbește-ne, dar ai mare grijă! Noi știm de cine să ne păzim. Toți cei din jurul meu sunt oameni de treabă, dar nu se știe niciodată... Așadar, când îți voi pune mâna pe genunchi, te vei opri și vei vorbi doar despre ceasuri. Când îmi iau mâna, ne poți povesti mai departe".

În jurul meu s-a strâns o mulțime destul de mare, iar eu le-am povestit despre Petru, Pavel și cum au murit ei pentru Domnul nostru Isus Cristos. Din când în când, se mai apropia câte cineva în care nu aveau încredere, iar atunci soldatul îmi dădea semnalul și începeam să vorbesc despre ceasuri. Când omul pleca, îmi reluam predica de unde o lăsasem. I-am vizitat pe acești ostași, de nenumărate ori. Foarte mulți dintre camarazii lor l-au găsit pe Dumnezeu și sute de Evanghelii au fost distribuite discret printre ei.

Câțiva frați și surori, din Biserica noastră Subterană, au fost prinși și bătuți zdravăn pentru faptele lor, dar nu s-au lăsat intimidați și nu ne-au trădat misiunea prin cazărmi.

În timpul acestei lucrări, am avut bucuria de a întâlni frați din Biserica Subterană, din Rusia, și de a afla de la ei povești trăite pe propria piele. În primul rând, le-am remarcat pe viu strădaniile pe calea sfințeniei. Au trecut prin nenumărați ani de îndoctrinare comunistă, dar precum un pește care, deși trăiește în apa sărată, are carnea dulce, la fel și ei: au trăit îndoctrinarea din școlile și universitățile comuniste însă, în ciuda acestui fapt, și-au păstrat sufletele curate, sfinte pentru Cristos.

Acești creștini ruși aveau niște suflete minunte. Obișnuiau să mărturisească: „Noi știm că steaua roșie, alături de secera și ciocanul, pe care le purtăm pe șepci, este un simbol al lui Anticrist". Afirmau acest lucru cu mare regret în suflete. Acești frați și surori au ajutat nespus la răspândirea Evangheliei printre soldați.

Despre acești oameni pot declara că dispuneau de toate însușirile unor creștini adevărați, mai puțin calitatea de a fi fericiți. Se bucurau, cu adevărat, doar în clipa convertirii, dar, după aceea, sentimentul de beatitudine dispărea. Am meditat mult la asta și, la un moment dat, am hotărât să-l descos pe-un baptist: „Cum se face că tot timpul ești trist?" Mi-a răspuns: „Cum pot să fiu vesel, atunci când trebuie să ascund de pastorul bisericii mele faptul că sunt un creștin onest, care duce o viață de rugăciune, de credință și încearcă să împărtășească cu alții Evanghelia? Pastorul bisericii e informator al securității. Suntem spionați pe rând și tocmai păstorii sunt cei care trădează turma. Bucuria mântuirii există undeva adânc în sufletele noastre, dar entuziasmul pe care tu îl afișezi la vedere, nu mai sălășluiește în noi".

Creștinismul a devenit pentru noi o teribilă povară. Când un creștin, dintr-o țară liberă, câștigă un suflet pentru Domnul, știe că noul credincios se poate alătura în tăcere unei biserici. Dar când cei ca noi, care trăiesc în țări ocupate, câștigă sufletul cuiva, știm că există posibilitatea ca acest om să fie închis, iar copiii lui să devină orfani. Acea bucurie provocată de convertirea cuiva venea la pachet cu senzația că mereu există un preț care trebuie plătit. Am întâlnit, pe această cale, un nou tip de creștini, pe cei ai Bisericii Subterane.

Aici am avut parte de mai multe surprize. Așa cum sunt mulți cei care spun că sunt creștini, dar, în realitate, nu sunt, la fel am întâlnit printre ruși, mulți din aceia care se credeau atei, dar, în realitate, nu erau deloc.

Odată într-un tren, un ofițer rus s-a așezat în fața mea. I-am povestit doar câteva minute despre Cristos, că el a și început să

îmi toarne în cap un torent de argumente ateiste. Din gura lui, au început să zboare, la grămadă, citate din Marx, Stalin, Voltaire, Darwin și mulți alții care erau împotriva Bibliei. Nu m-a lăsat, nici o secundă, să îl contrazic. A vorbit, aproape o oră, încercând să îmi explice că Dumnezeu nu există. Când a terminat, l-am întrebat: „Dacă spui că nu există Dumnezeu, de ce te rogi atunci când ești în încurcătură?" Speriat, ca un hoț prins asupra faptei, a răspuns: „Dar de unde știi că mă rog?" Nu l-am lăsat să-mi scape și am zis: „Eu ți-am pus întrebarea dacă te rogi, așa că fii bun și dă-mi un răspuns!" Și-a plecat capul și a mărturisit: „Pe front, când eram încercuiți de nemți, toți ne rugam! Nu știam cum să o facem, așa că ziceam doar 'Dumnezeu și spiritul mamei'." Cu siguranță, este de ajuns în ochii Celui care privește adânc în sufletul omului.

Într-o zi, am întâlnit o familie de ruși, amândoi sculptori. Când le-am vorbit despre Dumnezeu, au declarat răspicat: „Dumnezeu nu există. Noi suntem *bezboșniki* – adică oameni fără Dumnezeu. Dar îți vom povesti o întâmplare ciudată din meseria noastră".

„Cândva lucram la o mare statuie cu Stalin. În timpul lucrării, soția m-a întrebat, cu mirare: Care-i treaba cu degetul mare, de exemplu? Dacă nu am avea acest deget mare opozabil – adică dacă le-am avea pe toate cum sunt cele de la picioare – nu am fi în stare să mânuim ciocanul, dalta, o altă unealtă, să ținem în mână o carte sau chiar o bucată de pâine. Viața oamenilor ar fi fost imposibilă fără acest mic deget mare. Acum întrebarea este cine a creat degetul mare? În școală, amândoi am făcut ore de marxism și știam că cerul și pământul pur și simplu există, de capul lor. Nu sunt create de un Dumnezeu. Așa am fost învățați și așa am crezut. Dacă însă Dumnezeu, să zicem, nu ar fi creat cerul și pământul, ci ar fi creat doar degetul nostru opozabil, atunci oricum ar merita toate laudele pentru acest lucru mărunt".

„Îi preamărim pe Edison, Bell sau Stephenson, cei care au inventat becul, telefonul, căile ferate și multe alte lucruri. De ce nu îl luăm atunci în considerare și pe Acela care a creat degetul

mare? Dacă Edison nu ar fi avut şi el un deget mare, nu ar fi inventat nimic. Este nedrept să nu îl slăvim pe Dumnezeul care a făcut această minunăţie".

Soţul a început să îşi iasă rău din fire, lucru care li se întâmplă adesea bărbaţilor, atunci când soţiile lor spun vorbe înţelepte. „Nu vorbi prostii! Doar ai învăţat că nu există nici un Dumnezeu. Nu se ştie, dar am putea avea microfoane în casă, am putea fi urmăriţi. Nu vreau să avem probleme. Să îţi intre, odată pentru totdeauna, în cap, treaba asta cu absenţa lui Dumnezeu! În rai nu locuieşte nimeni!"

Atunci ea a răspuns: Ba chiar există o minune şi mai mare. Dacă în cer există acel Dumnezeu Atotputernic în care, în prostia lor, au crezut toţi înaintaşii noştri, atunci ar fi un lucru cât se poate de firesc să avem cu toţii degete opozabile. Cum un Atotputernic poate face absolut orice, de ce n-ar face şi degete mari? Dar dacă însă e aşa cum spui tu, că în rai nu locuieşte nimeni, atunci eu îl voi preamări din toată inima mea pe acest „Nimeni", care m-a înzestrat cu degetele mari de la mâini.

Şi astfel cei doi au devenit închinătorii acestui „Nimeni". Credinţa lor în „Nimeni" a crescut cu timpul, drept urmare au început să creadă în El, nu doar ca într-un simplu creator de degete, ci ca într-un creator extins, unul al stelelor, florilor, al copiilor şi al tuturor lucrurilor frumoase din viaţa asta. Era, ca pe vremuri, în Atena, când apostolul Pavel i-a întâlnit pe acei oameni, care se închinau unui „Dumnezeu Necunoscut" (Faptele apostolilor 17:23).

Această familie a fost nespus de fericită atunci când i-am încredinţat că au crezut bine, în rai chiar există un Dumnezeu-Nimeni care este imaterial, este doar Spirit. Este un Duh al iubirii, înţelepciunii, adevărului şi al puterii, care şi-a trimis pe singurul Său Fiu să moară pe cruce pentru păcatele noastre.

Oamenii aceştia deveniseră credincioşi în Dumnezeu fără a realiza ce li se întâmplă. Am avut marele privilegiu de a-i duce un pas mai departe, după le-am povestit despre experienţa mântuirii şi a răscumpărării.

Odată am văzut pe stradă o tânără rusoaică ofițer. Am abordat-o și imediat mi-am cerut iertare, spunând: „Știu că este nepoliticos să abordez așa o doamnă necunoscută pe stradă, dar eu sunt pastor și intențiile mele sunt sincere. Aș dori să vă vorbesc despre Cristos".

M-a întrebat imediat: „Îl iubești pe Cristos?" I-am răspuns: „Da! Cu toată inima mea". A căzut imediat în brațele mele și a început să mă sărute plină de entuziasm. Era o situație foarte jenantă pentru un pastor, dar am pupat-o la rândul meu, sperând ca cei din jur să ne creadă ceva rudenii. A exclamat: „Și eu îl iubesc pe Cristos". Am invitat-o la noi acasă. Atunci am aflat, cu uimire, că de fapt, nu știa nimic despre Domnul, absolut nimic. Cu excepția numelui. Și cu toate astea, fata se jura că îl iubește nespus. Nu știa că El este Mântuitorul, nici ce însemna Răscumpărarea. Nu avea habar unde și când a trăit, nu cunoștea învățăturile Sale, viața sau misiunea Lui pe pământ. Pentru mine, această femeie a devenit o curiozitate psihologică. Cum este posibil să iubești pe cineva, cunoscându-i doar numele?

Când am întrebat-o, mi-a explicat: „Când eram mică, am fost învățată să citesc după imagini. Pentru litera A era o albină, pentru B, un berbec, pentru C un cerb și tot așa... Când am ajuns în liceu, am fost învățată că este datoria mea sfântă să îmi apăr patria comunistă. Am învățat despre toate legile morale ale comuniștilor, dar nu avem idee ce însemna 'datorie sfântă' sau 'lege morală'. Aveam nevoie de imagini și pentru ele. Știam că străbunii noștri dețineau câte o imagine pentru toate lucrurile frumoase, care își merită gloria. Bunica se închina mereu în fața unei asemenea imagini, afirmând că este a unuia pe nume Cristos. Din acel moment, am iubit numele Lui în sine. A devenit atât de adevărat și puternic pentru mine, încât mă bucuram doar rostindu-l".

Ascultând-o ce spune, mi-am amintit ce scria în Filipeni 2:10, cum că, înaintea numelui lui Isus, fiecare genunchi trebuie să se plece. E posibil ca anticristul să fie capabil a șterge, de pe fața pământului, toată știința noastră legată de bunul Dumnezeu, dar în

acest simplu nume al lui Cristos există atât de multă putere, încât e suficient pentru ca oricine să fie salvat prin lumina credinței.

În ziua respectivă, această doamnă ofițer l-a descoperit în casa mea, cu nespusă bucurie, pe adevăratul Cristos, iar acum numele celui pe care îl iubea locuiește, cu adevărat, în sufletul ei. Fiecare moment trăit alături de ruși era plin de poezie și de înțelesuri ascunse. O soră, care împărtășea Evanghelia în gară, i-a dat adresa mea unui ofițer interesat de problemă. Într-o după-masă, a venit la mine acasă un tip înalt și chipeș, pe care l-am întrebat: „Cu ce te pot ajuta?" El a răspuns: „Am venit pentru lumină".

Am început să îi citesc cele mai importante pasaje din Scriptură. Și-a pus mâinile peste ale mele și m-a rugat: „Te rog, din adâncul inimii mele, nu mă conduce pe o cale greșită. Eu fac parte dintr-un popor care a fost și este ținut în întuneric. Spune-mi, te rog, sunt acestea adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu?" L-am asigurat că sunt și, prin urmare, m-a ascultat ore în șir, iar, în final, l-a primit pe Cristos în inimă.

Când vine vorba de religie, rușii nu sunt aproape niciodată superficiali sau interesați cu jumătate de măsură. Fie că luptau împotriva religiei, fie că o acceptau, căutându-l pe Cristos, o făceau cu tot sufletul. Iată de ce, în timpul ocupației comuniste în Rusia, creștinii deveneau misionari-luptători în câștigarea de suflete. Rușii, istoric vorbind, au fost mereu un popor credincios. Astfel de națiuni sunt pregătite mereu și așteaptă încontinuu să se înfrupte din Evanghelie, iar noi, misionarii, știm că lumea se poate schimba. Este o tragedie faptul că o țară ca Rusia și oamenii ei, care se dovedesc atât de însetați după Cuvântul lui Dumnezeu, sunt lăsați deoparte.

Misiunea noastră, orientată înspre ruși, a dat multe roade. Îmi amintesc de Piotr (Petru). Nimeni nu mai știe în ce lagăr o fi dispărut. Era așa de tânăr, cred că avea nu mult peste douăzeci de ani. A venit în România odată cu armata rusă. A fost convertit în timpul unei slujbe secrete, iar, ulterior, m-a rugat să îl botez. După actul

botezului, l-am întrebat care verset din Biblie l-a impresionat cel mai mult și l-a motivat să facă acest pas de a i se dedica lui Cristos.

A mărturisit că, la una dintre întâlnirile noastre secrete, am citit din Luca 24, povestea întâlnirii dintre Isus și cei doi ucenici care mergeau către Emaus. Când au ajuns în apropierea satului, Isus „s-a făcut că vrea să meargă mai departe" (versetul 28). Piotr s-a întrebat: „Oare de ce Isus a făcut acest gest, întrucât, cu siguranță, voia să stea cu ucenicii Săi? De ce s-a arătat dornic de a merge mai departe?" Explicația mea a fost că Cristos este un Domn politicos și discret. Își dorește să știe sigur dacă este dorit sau nu. Când a simțit că este binevenit cu adevărat, a intrat bucuros în casă cu ei. Comuniștii sunt taman pe dos, sunt nepoliticoși. Intră cu brutalitate în mintea și sufletele noastre. Ne obligă să îi ascultăm zi și noapte. Reușesc să facă acest lucru prin toate mijloacele disponibile: prin școli, radio, ziare, afișe, filme, întâlniri ateiste și peste tot pe unde ne învârtim. Trebuie să le ascultăm, încontinuu, propaganda care nu are nimic sfânt, chiar dacă acest lucru ne place sau nu. Isus, în schimb, ne respectă libertatea. El bate timid la ușa inimii noastre.

„Isus m-a câștigat cu politețea Sa superbă", zise Piotr. Contrastul puternic dintre comuniști și Cristos a fost cel care l-a convins. Nu era singurul rus care a fost impresionat de această trăsătură de caracter a lui Isus, în vreme ce eu, ca pastor, nu mă gândisem niciodată la acest aspect.

După convertirea lui, Piotr și-a riscat viața și libertatea în mod repetat, ajutând Biserica Subterană din România să transporte ilegal literatură creștină în Rusia. Într-un final, a fost prins. Ultima dată când am auzit vești despre el, se afla încă în pușcărie. Să fi murit de atunci? Oare se află deja în ceruri sau își continuă lupta aici pe pământ? Nu am idee, doar Domnul știe pe unde se găsește el azi.

S-au convertit mulți alți oameni asemenea lui Piotr. Adevărul e că nu ar trebui să ne oprim imediat după ce am câștigat un suflet

pentru Cristos, fiindcă astfel am face munca doar pe jumătate. Fiecare suflet, care se întoarce către Domnul, trebuie să devină, la rândul său, un câștigător de alte suflete. Rușii nu erau doar niște simpli noi convertiți, ci deveneau misionari aparținând Bisericii noastre Subterane. Erau neînfricați și îndrăzneți, când venea vorba de Cristos, mărturisind mereu că, orice ar face, e puțin față de Cel care și-a dat viața pentru ei.

Misiunea noastră subterană într-o națiune captivă

Cel de-al doilea aspect important din lucrarea noastră era munca printre români. Inițial, comuniștii au ademenit liderii bisericilor de partea lor, dar nu a durat mult până când aceștia s-au demascat. A început teroarea și foarte mulți au fost arestați. Câștigarea unui suflet pentru Cristos devenise un act foarte dificil pentru noi, cel puțin la fel de dramatic cum fusese cu rușii.

De exemplu, la un moment dat, am fost închis împreună cu suflete pe care Domnul mă ajutase cândva să le câștig. Am fost încarcerat în aceeași celulă cu cineva care își lăsase în urmă familia cu toți cei șase copii, iar acum devenise prizonier pentru credința sa. Soția și copiii îi mureau de foame și exista posibilitatea ca să nu-i mai vadă niciodată. L-am iscodit: „Oare nu cumva regreți, uneori, că m-ai ascultat și te-ai predat lui Cristos, lăsându-ți familia de izbeliște?" A răspuns: „Nu am cuvinte să exprim cât sunt de bucuros că mi l-ai prezentat pe acest Mântuitor minunat. Nu aș vrea niciodată ca lucrurile să stea altfel".

Nu era ușor să predici în aceste condiții. Oamenii noștri erau foarte asupriți. Comuniștii au confiscat proprietățile tuturor. De la fermieri, au luat câmpii și animale. Au luat cu japca micile magazine, de la frizeri sau croitori. Nu erau expropriați doar cei considerați chiaburi, ci aveau de suferit chiar și cei sărmani.

Aproape fiecare familie avea pe cineva închis, iar lipsurile erau semnificative. Oamenii se întrebau: „Cum se face că un Dumnezeu al iubirii permite triumful răului în halul ăsta?"

Tot la fel, trebuie să nu fi fost ușor pentru apostoli să îl propovăduiască pe Domnul în Vinerea Mare, în timp ce Isus murea pe cruce strigând: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?" Tocmai faptul că munca noastră continua să aducă roade era dovada că izbânda era a lui Dumnezeu, nu a noastră. Credința creștină are răspunsurile ei la asemenea întrebări. Un bun exemplu este când Isus ne-a povestit despre Lazăr. Un cerșetor sărac, asuprit ca și noi, pe moarte, flămând si cu rănile linse de câini, într-un final, a fost dus de către îngeri la dreapta lui Avram.

Cum opera Biserica Subterană parțial la vedere

Biserica Subterană organiza adesea întâlniri secrete în case, păduri, pivnițe, pe scurt, unde se putea. Cum se întâmpla și în alte națiuni captive, Biserica Subterană din România era doar parțial la vedere. Precum un aisberg, doar o mică parte a lucrării ei era vizibilă. Sub ocupația comunistă, am inventat o metodă de a predica pe stradă. În timp, gestul nostru a devenit foarte periculos, dar nu ne-am lăsat și-am reușit să cucerim multe suflete la care, altfel, ar fi fost imposibil să ajungem. Soția mea era foarte activă la acest capitol. O mână de creștini se adunau tăcuți la colțul unei străzi și începeau să cânte. Imediat după cântare, nevasta mea începea să le vorbească despre Domnul și, de obicei, părăseam locul întâlnirii înainte ca poliția secretă să ajungă la locul faptei.

Într-o după-amiază, pe când împărtășeam Evanghelia în altă parte, soția mea a reușit să țină o predică înaintea a sute de muncitori, în fața intrării din marea fabrică MALAXA din București. Le-a vorbit despre Dumnezeu și despre posibilitatea răscumpărării. A doua zi, mulți lucrători din fabrică au fost împușcați, din cauză

că s-au răzvrătit împotriva nedreptăților provocate de comuniști. Sărmanii de ei, ascultaseră mesajul tocmai la timp!

Eram cu adevărat o Biserică Subterană dar, precum Ioan Botezătorul, vorbeam deschis și oamenilor, și conducătorilor, despre Cristos. Odată, într-o clădire a guvernului, doi frați creștini au reușit să își facă loc până la primul-ministru, Gheorghiu-Dej. În puținele clipe pe care le-au petrecut cu el, au încercat să îi spună câteva cuvinte despre Domnul nostru, îndemnându-l să se întoarcă spre lumină, de la păcatele și persecuțiile lui. Drept pedeapsă pentru temerara lor acțiune, i-a aruncat într-o temniță, dar după ani, când primul-ministru s-a îmbolnăvit, s-a dovedit că sămânța plantată de cei doi, cu ani în urmă, a dat roade. În clipele de grea încercare, Gheorghiu-Dej și-a amintit ce anume i-au povestit cei doi. Cuvântul a devenit, precum scrie în Scriptură: „viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri" (Evrei 4:12). Acest cuvânt i-a pătruns în inimă, iar sufletul său s-a predat înaintea Domnului. Și-a mărturisit păcatele, l-a acceptat pe Cristos și a început să îl slujească, deși era foarte bolnav. Nu după mult a murit, însă a ajuns la proaspăt aflatul său Mântuitor, datorită celor doi frați, care au fost dispuși să plătească prețul mărturisirii. Ei sunt cel mai bun exemplu de creștini curajoși ai popoarelor aflate sub tiranie.

Împărtășirea Evangheliei a devenit din ce în ce mai dificilă sub orânduirea comunistă, dar am reușit totuși, cu chiu cu vai, să tipărim câteva pliante cu mesaje creștine. Am izbutit chiar să le și trecem de cenzura severă a comuniștilor, punând poze cu Karl Marx, iubitul lor fondator, și alegând titluri precum „Religia, opiumul poporului". Le-au considerat publicații comuniste și au pus imediat pe ele ștampila de aprobare. În aceste cărticele, după câteva pagini ticsite de citate din Marx, Lenin și Stalin, care mulțumeau, din plin, ochiul cenzurii, urma mesajul nostru despre Isus Cristos.

Mergeam cu micile noastre cărticele la festivitățile comuniste și le distribuiam. Acolo, oamenii, atunci când vedeau poza cu Marx, se înghesuiau să le cumpere. Până să ajungă pe la pagina a zecea

și să își dea seama că, de fapt, textele sunt pe față despre Cristos și Dumnezeu, noi eram deja departe. Prin urmare, Biserica Subterană nu lucra doar prin întâlniri ascunse și activități clandestine, ci noi, mărturisitorii ei, mergeam, plini de îndrăzneală, pe străzi, la vedere, împărtășind Evanghelia chiar și printre liderii comuniști. Știam că pentru orice există un preț și noi eram dispuși să-l plătim. Iar Biserica Subterană, de oriunde ar fi, se găsește azi pregătită, în continuare, să se sacrifice.

Lucrarea sub acoperire

Securitatea persecuta încontinuu Biserica Subterană deoarece, din punctul lor de vedere, era ultima redută necucerită, ultima formă spirituală de rezistență, care, lăsată nesupravegheată, ar fi putut submina puterea ateistă. Și-au dat seama imediat, așa precum doar diavolul reușește, că e o mare amenințare la adresa lor. Știau că, dacă un om crede în Cristos, nu va mai fi niciodată lipsit de rațiune, gata să se supună. Știau că puteau să azvârle un trup oarecare în temniță, dar nu și să-l subjuge, din punct de vedere spiritual, să-i suprime credința în Dumnezeu. Prin urmare, securiștii se luptau cu noi din răsputeri, cu toate armele din dotare.

Biserica Subterană avea însă și ea simpatizanții ei neașteptați, unii fiind chiar membri ai guvernului comunist sau ai Securității. Am instruit creștini să devină membri ai Securității și să îmbrace cea mai mizerabilă și disprețuită uniformă posibilă. Scopul era să ne informeze cu privire la activitatea poliției secrete, în legătură cu biserica noastră. Din fericire, câțiva frați s-au sacrificat, făcând treaba asta murdară și reușind totuși să-și țină credința ascunsă. Le-a fost foarte greu, deoarece s-au trezit deodată desconsiderați de familie și prieteni. Toți îi vedeau purtând uniforme comuniste, dar nu aveau habar de adevărata lor misiune. Cu toate acestea, au mers înainte, la fel cum și dragostea lui Cristos pentru ei a crescut.

Când am fost răpit de pe stradă și închis vreme de ani de zile într-un loc strict secret, un doctor creștin a devenit membru al Securității, doar pentru a mă găsi și afla vești despre mine. Fiind membru al poliției secrete, acest medic avea acces la toate celulele prizonierilor și m-a tot căutat, sperând să dea peste mine cumva. Toți prietenii au început să-l evite, crezând că a devenit comunist cu adevărat. Să umbli în uniforma torționarilor este un sacrificiu mult mai mare decât să fii în uniformă de prizonier torturat.

Doctorul m-a găsit în străfundul unei celule întunecate și a transmis mai departe vestea cum că sunt în viață. Era primul prieten, care m-a descoperit în primii mei opt ani și jumătate petrecuți în închisoare! Datorită lui, a început să umble vorba cum că aș fi viu, astfel că, în perioada de „dezgheț politic" dintre Eisenhower și Hrușciov din 1956, la presiunea prietenilor mei creștini, am fost eliberat pentru o scurtă perioadă. Dacă nu ar fi fost acea misiune a unui anume doctor, care a făcut un uriaș sacrificiu pentru mine alăturându-se Securității, cu siguranță aș fi fost prizonier pe veci. Și asta dacă nu aș fi fost băgat direct în pământ.

Folosindu-și poziția din Securitate, acești membri ai Bisericii Subterane ne-au avertizat, de nenumărate ori, și ne-au fost de mare ajutor. Bisericile Subterane din țările comuniste au astăzi oameni infiltrați în poliția secretă, care astăzi îi protejează pe creștini și-i avertizează în caz de pericol. Unii sunt în funcții înalte din guvern și își păstrează credința ascunsă, în timp ce ne ajută neprețuit. Într-o bună zi în rai, îl vor putea proclama public pe Cristos, Cel pe care l-au slujit atâta timp, în cele mai tainice moduri cu putință.

Cu toate acestea, mulți membri ai Bisericii Subterane au fost descoperiți și închiși. Să nu uităm că îi aveam și noi pe „Iuda" ai noștri, cei care ne raportau activitățile poliției. Folosind bătăi, droguri, amenințări și șantaj, comuniștii încercau mereu să găsească noi misionari și oameni de rând, care să ne divulge planurile.

Capitolul doi

„NU ESTE DRAGOSTE MAI MARE...”

Am lucrat până în 29 februarie 1948, atât oficial, cât și în secret. În acea duminică superbă, când eram în drum spre biserică, am fost ridicat de securitate.

Mă gândisem, de multe ori, ce vrea să însemne răpirea unui om, lucru menționat deseori în Biblie. Ei bine, comuniștii au avut grijă să ne învețe.

În perioada respectivă, mulți au fost răpiți în acest fel. O dubă a poliției secrete a oprit în fața mea, doi oameni au sărit și m-au împins în mașină. M-au dus la o pușcărie, unde m-au ținut închis, în secret, vreme de opt ani. Pe acea vreme, nimeni nu știa dacă sunt viu sau mort. Soția mi-a fost vizitată de câțiva securiști, care se dădeau drept foști pușcăriași. I-au spus că fuseseră de față la înmormântarea mea, fapt care a întristat-o peste măsură.

Pe atunci, în acele vremuri tulburi, au fost încarcerați mii de credincioși de diferite confesiuni – nu doar preoțimea, ci și oameni simpli, care au avut curajul de a-și mărturisi credința. Închisorile din România, precum cele din oricare altă țară comunistă, erau ticsite. A fi închis însemna, desigur, și a fi torturat.

Modalitățile de a chinui oamenii erau de cele mai multe ori oribile. Prefer să nu vorbesc despre lucrurile pe care le-am văzut... este prea dureros. Când mi le amintesc, am insomnii sau coșmaruri.

În cartea *In God's Underground* (*Cu Dumnezeu în subterană*), am zugrăvit, în multe detalii, experiențele pe care le-am avut în temniță, alături de Dumnezeu.

Torturi greu de imaginat

Unul dintre pastori, pe nume Florescu, a fost schingiuit cu fier încins și cuțite. A fost bătut crunt. I-au aruncat șobolani înfometați printr-o țeavă, în celulă. Fiind nevoit să se apere, nu putea să doarmă. Cum ațipea o clipă, șobolanii îl atacau.

A fost forțat să stea treaz zi și noapte, vreme de două săptămâni. Comuniștii își doreau să-l constrângă să-și trădeze frații, dar el a rezistat cu îndărătnicie. Într-un final, l-au adus pe fiul său, de paisprezece ani, la închisoare și au început să-l biciuiască în fața lui. Spuneau că vor continua să-l bată până când părintele le va spune ce vor ei să audă. Sărmanul om era pe jumătate nebun. A rezistat cât a putut, după care i-a spus fiului său, plângând: „Alexandru, trebuie să spun ce vor! Nu mai pot să te văd bătut!" Băiatul a răspuns: „Tată, nu-mi fă nedreptatea de a avea un trădător pe post de părinte. Împotrivește-te!" Chiar dacă mă ucid, o să mor spunând cuvintele: „Isus și Patria". Comuniștii s-au năpustit plini de furie asupra băiatului și l-au omorât în bătaie. Pereții celulei erau plini de sânge. A murit rugându-se Domnului. Fratele nostru Florescu nu a mai fost același om după toate cele văzute.

Deseori, ne puneau la mâini cătușe, care aveau cuie ascuțite pe interior. Dacă rămâneam nemișcați, nu ne tăiau. Dar în celulele amarnic de reci, de la cum tremuram de frig, cuiele ne zdreleau permanent încheieturile.

La un moment dat, cei credincioși erau spânzurați cu capul în jos și bătuți atât de tare, încât corpurile li se legănau din cauza loviturilor. Erau băgați în „celule frigorifice", în care era atât de rece că pereții erau acoperiți de gheață. La un moment dat, am

fost aruncat, și eu, într-o astfel de celulă, având foarte puține haine pe mine. Medicii închisorii se uitau periodic la noi printr-o vizetă, pentru a observa simptomele apropierii momentului morții prin hipotermie. Făceau atunci un semn, iar gărzile dădeau buzna și ne duceau într-un loc călduros. Când, în sfârșit, corpurile ni se încălzeau puțin, eram băgați înapoi imediat, trimiși să înghețăm iar în celulele frigorifice. Decongelare, înghețare până aproape de moarte și apoi iar decongelare. Din nou și din nou. Până în ziua de azi, îmi este frică uneori să deschid frigiderul.

O altă tortură era să stăm în cutii de lemn, doar puțin mai mari decât statura noastră, așa încât nu aveam loc să ne mișcăm. Prin pereții cutiei, erau introduse zeci de cuie ascuțite. Toate bune până reușeam să stăm complet nemișcați, doar că eram forțați să rămânem, ore în șir, închiși în aceste cutii. Când oboseam, începeam să ne pierdem echilibrul, iar cuiele ne împungeau cumplit. Dacă mișcam vreun mușchi sau aveam vreun spasm, trebuia să suportăm acele cuie îngrozitoare.

Ce au reușit comuniștii să le facă celor credincioși depășește orice posibilitate umană de înțelegere. Am văzut torționari ale căror chipuri se luminau de o nespusă bucurie atunci când torturau oamenii. În timp ce-i chinuiau, urlau ca ieșiți din minți: „Noi suntem Diavolul!"

Lupta noastră nu se dă împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva stăpânirii forțelor răului. Vedeam comunismul ca fiind o creație nu a omului, ci a diavolului. Este o forță spirituală – una a răului, care nu poate fi combătută decât cu o altă forță mai puternică: aceea a Duhului lui Dumnezeu.

Adesea îi întrebam pe cei care ne torturau: „Oare chiar nu aveți pic de milă în suflete?" De obicei răspundeau cu citate leniniste: „Nu poți să faci omletă fără să spargi coaja ouălor", sau „Nu poți să tai lemne fără să sară așchii". Răspundeam: „Știu toate citatele lui Lenin, dar trebuie făcută o deosebire. Când lovești un lemn, acesta nu simte nimic, în schimb aici este vorba

de oameni. Fiecare lovitură aduce durere, iar mamele celor pe care îi chinuiți își plâng copiii". A fost în zadar. Sunt materialiști. Pentru ei totul reprezenta materie, iar un om era ca o bucată de lemn sau ca o coajă de ou. Cu o astfel de concepție, au atins culmi oribile ale cruzimii.

Este greu de imaginat câtă sălbăticie ascunde ateismul. Când o persoană nu crede în răsplătirea binelui și pedepsirea răului, nu are nici un motiv să fie om. Nu mai există frâie care să-l abată de la abisul răului din el. Torționarii comuniști afirmau adesea: „Nu există nici Dumnezeu, nici viață veșnică și nici pedeapsă pentru faptele rele. Putem să facem ce vrem". L-am auzit pe unul zicând: „Îi mulțumesc Domnului, celui în care eu nu cred, pentru că am trăit până în această clipă în care să-mi exprim întreaga răutate din inimă". Într-adevăr, și-o manifesta printr-o tortură de neînchipuit.

Îmi pare foarte rău dacă un om este mâncat de un crocodil, dar chiar nu am ce să-i reproșez animalului. El nu este o ființă morală. Drept urmare, nu putem să-i învinuim nici pe comuniști. Sistemul a distrus orice instinct moral din aceștia, până i-au adus în punctul să braveze că nu au pic de milă în suflete.

Totuși, am reușit să învăț ceva din toată această experiență. Așa cum comuniștii nu lăsau nici un loc pentru Isus în sufletele lor, așa am decis și eu să nu-l las deloc pe diavol în mine.

Într-o zi, am reușit să depun mărturie în fața unui subcomitet din cadrul Senatului Statelor Unite. Acolo am descris niște lucruri de-a dreptul oribile. Am văzut creștini legați de cruci vreme de patru zile și patru nopți. Crucile erau întinse de-a curmezișul podelei, iar sute de prizonieri erau forțați să-și facă nevoile pe corpurile și fețele celor crucificați. Creștinii erau apoi ridicați din nou în poziție verticală, iar comuniștii urlau injurii și-i insultau: „Uitați-vă la Dumnezeul vostru! Este minunat! Ce mireasmă ruptă din rai aduce cu sine!" Am povestit cum un preot, care aproape a înebunit după torturile acestea, a fost pus să sfințească excremente și urină și să-i împărtășească apoi cu ele pe ceilalți creștini. Lucrul acesta

se întâmpla frecvent în România, la închisoarea din Piteşti. Am întrebat preotul, ulterior, de ce nu a preferat să moară decât să ia parte la o asemenea bătaie de joc. A răspuns: „Te rog, nu mă judeca! Eu unul cred că am suferit mai mult decât Cristos". Toate descrierile biblice ale iadului sau ale durerilor din Infernul lui Dante pălesc în comparaţie cu tortura practicată în puşcăriile comuniste.

Dar această scenă este doar una dintre cele întâmplate în duminica respectivă (şi în multe alte duminici) la închisoarea din Piteşti. Alte lucruri nu se pot povesti, pur şi simplu. Inima mi s-ar opri instantaneu, dacă ar trebui să relatez aceste poveşti la nesfârşit. Sunt prea îngrozitoare şi obscene ca să poată fi descrise. Prin asemenea grozăvii, au trecut, şi încă mai trec, fraţii voştri creştini!

Dacă ar fi să povestesc toate chinurile prin care ne-au trecut comuniştii şi toate momentele de sacrificiu de sine ale creştinilor, nu aş termina niciodată. Însă nu doar torturile erau cunoscute, ci şi faptele măreţe. Eroismul celor închişi i-a inspirat pe mulţi dintre acei fraţi, care se aflau încă în libertate.

Unul dintre cei mai mari eroi neştiuţi ai credinţei a fost pastorul Milan Haimovici.

Închisorile erau suprapopulate, iar gardienii nu ne cunoşteau încă. Îi chemau pe nume pe cei care primiseră sentinţa de a încasa 25 de lovituri de bici, pentru încălcarea oricărei reguli din închisoare. De nenumărate ori, pastorul Haimovici s-a oferit să fie bătut în locul altcuiva. Prin această faptă, a câştigat respectul celorlalţi prizonieri. Nu doar pentru sine însuşi, ci şi pentru cel pe care îl reprezenta, adică pentru Cristos.

Printre membrii Bisericii Subterane era o tânără, despre care Securitatea a aflat că răspândeşte Evanghelia şi că îi învaţă pe copii despre Cristos. Bineînţeles, au decis s-o aresteze. Ca arestul să provoace, însă, cât mai multă suferinţă şi agonie cu putinţă, au amânat intenţionat data, până în ziua nunţii fetei. Pe când tânăra îşi sărbătorea cele mai minunate clipe ale vieţii, uşa s-a trântit de perete şi-au dat buzna securiştii.

Mireasa, când i-a văzut, și-a întins mâinile spre ei, ca să-i pună cătușele printr-un gest dur, brutal. Fata și-a privit iubitul, apoi a sărutat lanțurile, spunând: „Îi mulțumesc Domnului pentru aceste bijuterii pe care mi le-a dăruit în ziua nunții mele. Îi mulțumesc că am fost găsită vrednică să sufăr pentru El". A fost târâtă afară, lăsându-și mirele plângând, alături de o mulțime de creștini înlăcrimați. Toți știau ce pățesc fetele tinere în mâinile gardienilor din pușcării. Mirele însă, a așteptat-o nestrămutat. După cinci ani a fost eliberată. Era o biată femeie distrusă, care arăta cu treizeci de ani mai în vârstă. A spus că măcar atât a putut să facă pentru Cristos al ei. Astfel de oameni minunați făceau parte din Biserica Subterană.

Rezistența în fața „reeducării"

Occidentalii probabil au auzit despre metodele de „reeducare" care erau aplicate în războiul din Coreea sau în cel din Vietnam. Am trecut și eu prin acest proces. Este cea mai îngrozitoare tortură imaginabilă.

Eram puși să stăm câte șaptesprezece ore pe zi, vreme de săptămâni, luni sau ani întregi, ascultând încontinuu acest refren:

Comunismul este bun!
Comunismul este bun!
Comunismul este bun!
Creștinismul e o prostie!
Creștinismul e o prostie!
Creștinismul e o prostie!
Dați-vă bătuți!
Dați-vă bătuți!
Dați-vă bătuți!

Câțiva creștini m-au întrebat cum puteam să rezistăm în fața acestor mecanisme de spălare a creierului. Există doar o singură

metodă de a opune rezistență, iar aceea este „spălarea inimii". Dacă inima este curățită de iubirea lui Cristos și, dacă inima îl iubește, atunci omul poate rezista în fața oricărei torturi. Ce nu ar face o mireasă îndrăgostită pentru mirele pe care îl îndrăgește? Ce nu ar face o mamă pentru copilul ei iubit? Dacă îl iubești pe Isus așa cum a făcut Maria, dacă îl iubești precum o mireasă își iubește mirele, atunci poți rezista în fața tuturor chinurilor.

Dumnezeu nu ne va judeca după cât am suferit, ci după cât am iubit. Cei care sufereau în pușcării, din cauza credinței lor, știau să iubească. Sunt martor al puterii lor de a-l iubi pe Dumnezeu, dar a-i iubi și pe oameni.

În vremurile respective, chinurile și brutalitatea au continuat fără întrerupere. Când îmi pierdeam cunoștința sau eram prea amețit ca torționarii să mai poată spera a-mi smulge vreo confesiune, eram dus înapoi în celulă. Acolo eram lăsat să zac neîngrijit și pe jumătate mort, ca să-mi recapăt puterile, doar ca, mai apoi, s-o ia de la capăt. Mulți au murit în această perioadă dar, ca prin minune, eu mi-am recâștigat, de fiecare dată, forțele. În anii ce au urmat, în diversele pușcării prin care am fost târât, mi-au fost rupte patru vertebre de la spate și multe alte oase. M-au ciopârțit, în nenumărate locuri, și m-au ars cu bucăți încinse de fier, lăsându-mă cu optsprezece cicatrice adânci.

Atunci când, împreună cu familia, am fost răscumpărați și duși din România în Norvegia, doctorii din Oslo mi-au observat rănile și plămânii plini de cicatrice de la tuberculoză, apoi au exclamat că supraviețuirea mea este un miracol. După cărțile lor de medicină, trebuia să fiu mort de ani buni. Realizez și eu că rezistența mea este o minune, dar ea se datorează numai lui Dumnezeu, care este un Dumnezeu al miracolelor.

Cred că El m-a lăsat în viață, pentru ca voi să-mi puteți auzi vocea, cea care strigă azi în numele Bisericilor Subterane din țările persecutate. L-a lăsat teafăr pe unul dintre noi, ca mărturie a credinței noastre de nestrămutat.

O clipă de liberate – apoi din nou în arest

A venit anul 1956. Petrecusem deja în pușcărie opt ani și jumătate. Slăbisem foarte mult, mă căpătuisem cu cicatrice urâte, fusesem bătut cu brutalitate și lovit, batjocorit, înfometat, strâns cu ușa, interogat *ad nauseum* (fără încetare, lat.), amenințat și abandonat. Nimic nu a condus la rezultatul pe care îl doreau cei care mă țineau captiv. Descurajați – dar și determinați de vocile care protestau împotriva detenției mele – m-au lăsat liber.

Mi-au dat voie să revin la postul meu de pastor, pentru o singură săptămână. Am reușit să țin două predici. La scurt timp, m-au chemat și mi-au reinterzis să predic sau să iau parte, pe viitor, la vreo activitate religioasă. Ce-mi rămânea de făcut? I-am sfătuit pe enoriașii mei să aibă „Răbdare, răbdare apoi și mai multă răbdare". Un milițian a urlat, ulterior, la mine: „Adică le-ai spus să aibă răbdare, pentru că vor veni americanii să-i răscumpere!" Mai afirmasem și că roata istoriei se învârte, iar timpurile se schimbă. „Le spui că regimul comunist va avea sfârșit! Acestea sunt minciuni contrarevoluționare!" a țipat el mai departe. Așa s-a încheiat noua mea activitate publică.

Probabil comuniștii credeau că nu voi îndrăzni să-i sfidez și că nu-mi voi continua lucrarea. Aici s-au înșelat. Cu ajutorul familiei mele, în secret, m-am reîntors la munca pe care o făceam înainte.

Apoi, am început, din nou, să vorbesc grupurilor ascunse de credincioși; veneam și plecam, asemeni unei fantome, sub protecția celor în care aveam încredere. Purtam acum multe traume, care îmi întăreau spusele, atunci când le vorbeam despre răul care sălășluiește într-o perspectivă ateistă asupra lumii și îi încurajam pe cei șovăielnici să fie tari în credință și să nădăjduiască în Dumnezeu. Am condus o rețea secretă de evangheliști care se sprijineau reciproc în împărtășirea Evangheliei, toate sub privirile orbite ale comuniștilor. La urma urmei, dacă un om este atât de

întunecat, încât să nu vadă mâna Domnului în acțiune, cu siguranță nu o va vedea nici pe cea a unui evanghelist.

În cele din urmă, milițienii au fost răsplătiți pentru interesul neobosit cu care mi-au monitorizat activitățile și traseele. Am fost din nou dat în vileag și închis. De această dată nu i-au luat pe ceilalți membri ai familiei mele, probabil din cauza faimei pe care am dobândit-o între timp. Fusesem închis vreme de opt ani, iar apoi am avut parte de câțiva ani de libertate parțială. Acum urma să fiu din nou încarcerat, pentru încă cinci ani și jumătate.

Din multe puncte de vedere, a doua încercare cumplită a fost mult mai dificilă decât prima. Știam foarte bine la ce să mă aștept: sănătatea mi-a degenerat repede. Chiar și așa, am continuat lucrarea Bisericii Subterane acolo unde am putut, adică în închisorile comuniste!

Am făcut o înțelegere: noi predicam, iar ei ne băteau

Era strict interzis să le predici altor prizonieri, fapt valabil, de altfel, și în ziua de azi, în alte națiuni autoritare. Era de la sine înțeles că cine era prins făcând asta primea o bătaie necruțătoare. Câtiva dintre noi am decis să plătim prețul privilegiului de a predica, așa că le-am acceptat condițiile. Am făcut o înțelegere tacită: noi predicam, iar ei, în schimb, ne băteau. Noi eram fericiți că puteam predica, iar ei că ne pot bate, așa încât toată lumea era mulțumită.

Episodul următor s-a petrecut mult mai des decât aș vrea să-mi amintesc. Un frate predica celorlalți prizonieri când, deodată, paznicii dădeau buzna, întrerupându-i fraza. Îl târau pe coridor până în „camera de ciomăgeală". După un timp îndelungat, care părea să dureze o eternitate, îl azvârleau înapoi pe podeaua temniței, însângerat și plin de vânătăi. Încetul cu încetul, își recăpăta puteri-

le, îndurerat, apoi își aranja hainele și spunea: „Ia spuneți fraților, unde rămăsesem când am fost întrerupt?" Apoi relua mesajul.

Am fost martorul unor fapte extraordinare!

Uneori, cei care ne vorbeau nu erau membri ai bisericii, erau oameni simpli inspirați de Duhul Sfânt, cu har în predică. Spuneau cuvintele din adâncul sufletului, fiindcă, să convingi, în asemenea circumstanțe, nu era puțin lucru. Gărzile veneau, îl scoteau afară din celulă pe cel pe care-l surprinseseră predicând, și-l băteau până îl lăsau pe jumătate mort.

În închisoarea din Gherla, un creștin pe nume Grecu a fost condamnat la moarte prin bătaie. Procesul a durat câteva săptămâni, timp în care a fost bătut puțin câte puțin. Era lovit peste tălpi cu o bâtă de cauciuc, apoi era lăsat în pace. După câteva minute, era lovit din nou, câteva minute, și tot așa. Apoi l-au lovit peste testicule. Un medic i-a dat o injecție, după care și-a revenit. I-au dat mâncare bună, pentru a-și recăpăta puterile, după care a fost din nou bătut, până când, într-un final, a murit din cauza acestor torturi lente și repetate. Cel care a condus acest chin a fost un membru din Comitetul Central al Partidului Comunist, pe nume Reck.

În timpul loviturilor, Reck i-a spus lui Grecu ceva ce comuniștii le spuneau adesea creștinilor: „Știi, eu sunt Dumnezeu. Eu am putere de viață sau de moarte asupra ta. Cel care se află în rai nu poate să te țină în viață. Totul depinde de mine, aici și acum. Dacă vreau, te las să trăiești, iar dacă vreau, te omor. Eu sunt Dumnezeu!" Așa găsea el cu cale să îl batjocorească pe bietul om.

Fratele Grecu, în aceste clipe grele, i-a dat un răspuns foarte interesant pe care l-am auzit ulterior de la Reck însuși. A spus așa: „Nu ai idee ce lucru înțelept ai spus. Fiecare omidă este în realitate un fluture, dacă se dezvoltă corect. Tu nu ai fost creat pentru a chinui și omorî oameni. Ai fost creat pentru a ajunge ca Dumnezeu, cu viața Sa în inimă. Mulți dintre cei care și-au persecutat semenii, exact ca tine, au ajuns să realizeze, precum

apostolul Pavel, că este o ruşine ca un om să comită asemenea atrocităţi, ba chiar, din contră, stă în puterea lui să facă lucruri minunate. În acest fel, au ajuns să devină părtaşi naturii divine. Isus le-a spus evreilor din vremurile Sale: 'Voi sunteţi dumnezei, viaţa dumnezeirii este în inima voastră'. Credeţi-mă, domnule Reck, adevărata dumneavoastră chemare este aceea de a fi asemenea lui Dumnezeu, de a dobândi caracterul Său, cu nici un chip nu aveţi chemarea de a rămâne un călău pentru restul vieţii".

Chiar în acel moment, Reck nu a luat în seamă cuvintele victimei sale, precum nici Saul din Tars nu a pus la inimă frumoasa mărturie a lui Ştefan, cel care era ucis în prezenţa sa. Acele cuvinte, însă, i-au mişcat inima în timp. Reck a înţeles, mai târziu, care era adevărata lui chemare.

Din toate bătăile, s-a născut o lecţie foarte importantă, privind chinurile şi bestialitatea cu care ne tratau comuniştii: spiritul este maestrul corpului. Simţeam tortura, dar adeseori, aceasta părea a fi un lucru distant şi foarte departe de spiritul nostru, cel care era pierdut în Gloria lui Cristos, în prezenţa Sa, cea pe care o simţeam nespus de vie lângă noi. Ne hrăneau cu o bucată de pâine pe săptămână şi supă chioară în fiecare zi, dar cu toate acestea am decis că vom da negreşit zeciuială, chiar şi în aceste condiţii: o dată la zece săptămâni, primeam felia de pâine şi o ofeream celor mai slabi, în cinstea Stăpânului nostru.

Când un anume creştin a fost condamnat la moarte, i-au dat voie să-şi mai vadă nevasta o singură dată înainte de a fi executat. Ultimele sale cuvinte au fost: „Trebuie să ştii că eu mor iubindu-i pe cei care mă ucid. Ei nu ştiu ce fac, aşa că te rog şi pe tine, la rândul tău, să-i iubeşti. Nu purta în suflet amărăciune pentru că cel pe care îl iubeşti este ucis. Ne vom reîntâlni în rai". Aceste cuvinte l-au marcat pe ofiţerul securităţii care a fost de faţă la discuţia dintre cei doi. Mi-a relatat chiar el povestea asta pe urmă, în puşcărie, unde fusese trimis, la rândul său, pentru că se încreştinase.

În pușcăria din Târgu-Ocna era un deținut foarte tânăr pe nume Matchevici. Fusese închis pe când avea optsprezece ani. Din cauza torturilor, devenise grav bolnav de tuberculoză. Familia lui a aflat cumva de starea de sănătate foarte gravă și i-a trimis, cu mare greutate, o sută de sticluțe de streptomicină, care ar fi putut face diferența dintre viață și moarte. Ofițerul responsabil cu politica închisorii l-a chemat pe Matchevici și i-a arătat pachetul, spunând: „Aici sunt medicamentele care îți pot salva viața, dar, oficial, nu-ți este permis să primești nimic de la familie. Eu, personal, aș dori să te ajut. Ești tânăr. Nu vreau să mori în închisoare. Ajută-mă, ca să te pot ajuta, la rândul meu. Dă-mi informații despre ceilalți prizonieri, așa încât să pot justifica înaintea superiorilor mei de ce ți-am dat medicamentele".

Matchevici a răspuns: „Nu vreau să rămân în viață și să-mi fie rușine ca, atunci când mă uit în oglindă, să zăresc fața unui trădător. Nu pot accepta așa ceva. Prefer să mor". Ofițerul securist i-a strâns mâna și a adăugat: „Te felicit, nu mă așteptam la un alt răspuns din partea ta. Doresc să-ți fac o altă propunere. Unii dintre prizonieri au devenit deja informatorii noștri. Ei susțin că sunt comuniști, denunțându-vă pe voi. Joacă un rol dublu. Nu avem încredere în ei și am vrea să știm în ce măsură ne spun adevărul. Pentru voi, ei sunt trădători care vă fac foarte mult rău, informându-ne despre vorbele și faptele voastre. Înțeleg că nu ai de gând să-ți trădezi camarazii. Dar dă-ne informații despre cei care vi se opun și, astfel, îți vei putea salva viața". Matchevici a răspuns la fel de prompt ca prima oară: „Sunt un ucenic al lui Isus, Cel de la care am învățat să-mi iubesc dușmanii. Cei care ne trădează ne fac mult rău, într-adevăr, dar nu pot să le răspund cu aceeași monedă. Nu vă pot da nici un fel de informații cu privire la ei. Îmi este milă și mă rog pentru sufletul lor. Regret, dar nu doresc să am nici o legătură cu comuniștii". Matchevici s-a întors de la discuția cu ofițerul politic și a murit în aceeași celulă în care eram

și eu. L-am văzut murind, preamărindu-l pe Dumnezeu. Dragostea a învins chiar și setea naturală de a fi viu.

Dacă un om sărac iubește muzica, își va da și ultimii bani pentru a asculta un concert. Chiar dacă rămâne fără nimic, nu regretă, deoarece a ascultat ceva minunat. La fel ca dânsul, nici eu nu regret că mi-am pierdut ani buni în închisoare. Am văzut acolo lucruri extraordinare. Eu mă număr printre cei slabi și fără însemnătate, dar am avut privilegiul de a întâlni niște oameni sfinți, eroi ai credinței, care i-au egalat pe creștinii primelor secole. Și-au dat cu bucurie viața pentru Cristos. Frumusețea spirituală a acestor oameni este de nedescris.

Lucrurile pe care le spun aici nu sunt excepționale. Faptele supranaturale au devenit firești pentru creștinii din Biserica Subterană, care s-au întors la prima lor iubire: credința.

Înainte de a ajunge în pușcărie, l-am iubit pe Isus foarte tare. Acum, după ce am văzut Mireasa lui Hristos (trupul Său spiritual), în închisoare, pot spune că iubesc Biserica Subterană la fel de mult ca pe Isus Însuși. I-am văzut, din plin, frumusețea și spiritul de sacrificiu.

Ce s-a întâmplat cu soția și cu fiul meu?

Am fost luat de lângă soție, fără a ști ce se va întâmpla cu ea în lipsa mea. Abia după câțiva ani am aflat că și ea fusese închisă. În închisorile comuniste, femeile creștine sufereau uneori mai mult decât bărbații. Multe fete tinere au fost violate de paznici, iar bătaia de joc și obscenitățile erau teribile. Femeile au fost forțate să îndeplinească aceleași munci grele precum bărbații, trimise fiind să sape la canal. Aveau de lucrat pământul cu lopeți, în orice condiții, chiar și pe timpul iernii. Erau supravegheate de prostituatele între care se isca o mare concurență atunci când

venea vorba de a chinui femeile de credință. Soția mea se hrănea cu iarbă, ca animalele, pentru a putea supraviețui. Prizonierii flămânzi mâncau șerpii și șobolanii pe care îi găseau la canal. Una dintre marile plăceri ale gărzilor, duminica, era să arunce femei în Dunăre, după care le pescuiau, pentru a râde de ele, pentru a le batjocori trupurile ude și tot așa, iar și iar. Și soția mea a fost tratată în felul acesta.

Rămas fără părinți, fiul meu a fost lăsat să hoinărească pe străzi. Mihai a fost credincios de mic și întotdeauna l-a interesat religia. La vârsta de nouă ani, când a rămas singur, a trecut printr-o criză în viața creștină. A devenit distant și cu îndoieli legate de Dumnezeu. Avea probleme pe care un copil la vârsta lui, în mod normal, nu ar trebui să le aibă. Trebuia să se gândească la cum să câștige bani pentru a supraviețui.

A ajuta familiile creștinilor martiri era o crimă. Două doamne l-au ocrotit, așa că au fost arestate și bătute atât de tare, încât au rămas schilodite pe viață. O altă doamnă, care a riscat și l-a dus la ea acasă, a fost condamnată la opt ani de închisoare, pentru că a ajutat un membru al unei familii de prizonieri. Toți dinții i-au fost scoși și oasele rupte. Nu a mai putut lucra niciodată. Și ea, la rândul ei, a fost mutilată pentru tot restul vieții.

„Mihai, ai încredere în Isus!"

La vârsta de unsprezece ani, Mihai a început să-și câștige existența ca un lucrător obișnuit. Suferința i-a cutremurat credința. La doi ani după ce Sabina a fost închisă, l-au lăsat s-o viziteze. A mers la închisoare și, șocat, și-a descoperit mama după niște gratii de fier. Era murdară, slabă, cu mâinile pline de bătături, purtând uniforma ponosită de prizonier. Abia a recunoscut-o. Primele ei cuvinte au fost: „Mihai, ai încredere în Isus!" Când paznicii i-au auzit vorbele, cu o furie sălbatică, au târât-o imediat din fața băiatului. Mihai

plângea, în timp ce-și vedea mama smulsă din încăpere, într-un mod atât de brutal. Acesta a fost momentul de minimă conversație de care au avut parte cei doi. Realizând că Isus poate fi iubit și în asemenea circumstanțe, a înțeles că El este adevăratul Mântuitor. Fiul meu a declarat ulterior: „Chiar dacă această credință nu ar avea nici un argument în favoarea ei, simplul fapt că mama mea crede, pentru mine, este destul". Aceea a fost ziua când băiatul nostru l-a acceptat cu desăvârșire pe Cristos.

La școală, a avut parte de o continuă bătălie pentru supraviețuire. Era un elev bun, și ca răsplată, a primit o cravată roșie, semn că făcea parte dintre tinerii pionieri comuniști. Mihai a refuzat: „Nu voi purta niciodată semnul acelora care mi-au trimis părinții la pușcărie". Pentru aceste cuvinte a fost exmatriculat. Ulterior, după ce a pierdut un an de școală, s-a înscris din nou, ascunzând faptul că părinții săi sunt prizonieri creștini.

Mai târziu, a fost pus să scrie un eseu împotriva Bibliei. El s-a exprimat așa: „Argumentele împotriva Bibliei sunt slabe, iar citatele despre ea sunt neadevărate. Cu siguranță, profesorul nu a citit-o. Biblia este în armonie cu știința". Din nou a fost exmatriculat, iar de această dată a pierdut doi ani de școală.

Într-un final, i-a fost permis să studieze la seminarul teologic. Aici a învățat teologia marxistă. Totul era explicat conform modelului de gândire propus de Karl Marx. Mihai a protestat public în clasă, iar unii elevi l-au susținut. Rezultatul a fost că l-au dat afară și nu l-au lăsat să-și termine studiile teologice.

Într-o zi, la școală, când un profesor a ținut un discurs cu temă ateistă, fiul meu s-a ridicat și l-a contrazis, spunând ce responsabilitate mare și-a însușit profesorul de a conduce atâția tineri pe o cale greșită. Toată clasa i-a ținut partea. A fost nevoie de îndrăzneala unui singur băiat, ca toți ceilalți să fie încurajați. Pentru a se educa parțial, a încercat constant să ascundă faptul că este fiul unui prizonier creștin, adică fiul lui Wurmbrand. Adevărul despre situația lui ieșea deseori la iveală, însă se conforma a urma

scena deja familiară: era chemat în biroul directorului şi se aştepta să fie exmatriculat.

Mihai a suferit cumplit şi din cauza foamei. În ţările comuniste, multe familii ale creştinilor închişi mai că mureau de foame. Era strict interzis să le sari în ajutor.

Am să vă povestesc doar cazul unei familii pe care o cunosc personal. Un frate a ajuns la puşcărie din cauza implicării sale în Biserica Subterană. A lăsat în urmă o soţie cu şase copii. Fiicele cele mai mari, de şaptesprezece şi nouăsprezece ani, nu au reuşit să-şi găsească vreun loc de muncă. Singurul care oferea locuri de muncă era statul, iar acesta nu-i accepta la sânul său pe copiii „infractori" ai creştinilor. Nu judecaţi povestea după standardele morale, ci doar ascultaţi.

Aceste două fiice ale unui credincios întemniţat, creştine la rândul lor, au devenit prostituate, pentru a-şi putea întreţine fraţii mai mici şi mama bolnavă. Când unul dintre fraţi, în vârstă de paisprezece ani, le-a văzut înjosindu-se în asemenea hal, a înnebunit şi a fost dus la azil. Ani mai târziu, când tatăl a fost eliberat, singura sa rugăciune a fost: „Doamne, du-mă înapoi în puşcărie, că nu pot rezista să văd una ca asta". Rugăciunea i-a fost ascultată şi a fost închis din nou pentru că a împărtăşit Evanghelia unor copii. Ulterior, fiicele sale nu au mai fost nevoite să se prostitueze, pentru că li s-a oferit altceva de lucru: au acceptat rolul oferit de poliţia secretă, devenind informatoare. Ca fiice ale unui martir creştin, erau primite cu cinste în orice casă. Din păcate, ascultau cu atenţie şi apoi raportau totul Securităţii.

Nu vă grăbiţi să afirmaţi pur şi simplu că faptele acestor fete au fost oribile şi imorale – bineînţeles, aşa este. Totuşi, întrebaţi-vă mai bine dacă nu cumva şi păcatele noastre, ale tuturor nu cumva contribuie la asemenea atrocităţi. Astfel de familii creştine sunt abandonate, neprimind vreun sprijin, în timp ce noi, restul, ne bucurăm de libertate.

Capitolul trei

RĂSCUMPĂRAT ȘI ELIBERAT PENTRU LUCRAREA DIN OCCIDENT

Am stat în închisoare vreme de paisprezece ani. În tot acest răstimp, n-am văzut nici o Biblie sau vreun alt fel de carte. Am uitat cum se scrie. Din cauza foametei, a medicației și torturilor mi s-a șters complet din memorie Sfânta Scriptură. După paisprezece ani, însă, în ziua în care trebuia să ies, din neant mi-am amintit versetul: „Astfel, Iacov a slujit șapte ani pentru Rahela; și anii aceștia i s-au părut ca vreo câteva zile, pentru că o iubea" (Geneza 29:20). Nu după mult timp, am fost eliberat printr-o amnistie generală cerută la insistența opiniei publice americane.

Mi-am revăzut soția. Mă așteptase, cu nespusă încăpățânare, vreme de paisprezece ani. Ne-am început viața, de la capăt, foarte săraci, deoarece, pe atunci, când cineva era arestat, i se confiscau toate avuțiile.

Preoților și pastorilor eliberați li s-a permis să administreze biserici mici. Mie mi-a fost alocată o bisericuță din orașul Orșova. Cei de la Departamentul Comunist al Culturii mi-au spus că parohia mea trebuie să aibă doar 35 de membri și m-au avertizat ca nu cumva să fie depășit acest număr! Au mai adăugat și că trebuie să fiu agentul lor, să comunic Securității informații despre fiecare membru și mai ales, să țin departe orice tânăr. Acesta era modul în care comuniștii se foloseau de biserici pentru a controla poporul.

Ştiam că mulţi oameni ar fi venit să mă asculte, dacă începeam să predic, aşa că nici n-am încercat să lucrez în biserica oficială. În schimb, am continuat să fac parte din Biserica Subterană, alături de toate lucrurile frumoase sau periculoase care veneau la pachet cu această muncă.

În anii în care fusesem închis, Dumnezeu a pus lucrurile în mişcare în mod miraculos. Biserica Subterană nu mai era abandonată sau dată la o parte. Creştini din America, şi nu numai, începuseră să ne ajute şi să se roage pentru noi.

Într-o după-amiază, pe când mă odihneam în casa unui frate dintr-un orăşel de provincie, gazda a venit la mine, m-a trezit şi mi-a spus: „Au venit nişte fraţi din străinătate". În Occident existau fraţi care nu ne lăsaseră de izbelişte şi nu uitaseră de noi. O mare parte dintre creştinii obişnuiţi din afara ţării se organizaseră şi deveniseră parte dintr-o lucrare secretă, prin care ajutau familiile creştinilor martiri şi aduceau, pe ascuns, în ţară, literatură creştină.

În camera alăturată, am întâlnit şase fraţi care veniseră să pună osul la această muncă. După ce au vorbit puţin cu mine, mi-au mărturisit, într-un final, că ştiu din auzite că, la această adresă, locuieşte cineva care fusese închis vreme de paisprezece ani. Pe scurt, şi-ar dori să cunoască persoana respectivă. Le-am răspuns că eu sunt omul pe care-l caută, la care ei au reacţionat spunând: „Ne aşteptam să vedem pe cineva mai mohorât. N-ai cum să fii tu acela, pentru că pari plin de bucurie". I-am asigurat: eu eram cel care fusese închis, iar bucuria mea se datora vizitei lor şi a faptului că fraţii noştri nu uitaseră de noi.

Dintr-o dată, înspre biserica noastră clandestină, a început să vină un ajutor stabil şi periodic. Prin felurite canale secrete, am primit multe Biblii, cărţi şi ajutor pentru familiile creştinilor închişi. Având-i pe ei alături, noi, cei din Biserica Subterană, puteam în sfârşit să ne desfăşurăm mult mai bine.

Nu doar că am primit Cuvântul lui Dumnezeu, dar am văzut şi că aceşti oameni ne iubesc. Au adus cu ei cuvinte de îmbărbătare.

În perioada de reeducare din închisoare, am auzit repetându-se întruna: „Nimeni nu vă mai iubește, nimeni nu vă mai iubește, nimeni nu vă mai iubește". Acum ni se confirma faptul că există creștini americani și englezi, care-și riscau viețile să ne demonstreze un lucru simplu: da, ne iubesc. Cu timpul, i-am ajutat să pună la punct o tehnică prin care să pătrundă nedetectați în casele înconjurate de agenți ai Securității.

Valoarea Bibliilor introduse ilegal la noi în țară nu poate fi înțeleasă de către un american sau un englez care, la el acasă, are din belșug astfel de cărți.

Eu și familia mea n-am fi supraviețuit fără ajutorul material venit din partea creștinilor din străinătate, care se rugau pentru noi. Acest fapt este valabil și în cazul multor altor pastori și martiri din toate țările comuniste. Pot adăuga, din proprie experiență, cât ajutor material și sprijin moral neprețuit am primit de la aceste misiuni, care fuseseră special create, în țările libere, pentru a servi acestui scop. Pentru noi, asemenea creștini erau asemeni unor îngeri trimiși de Dumnezeu!

Din cauza repunerii în mișcare a Bisericii Subterane, mă aflam în mare pericol de a fi din nou arestat. În acest moment, s-au oferit două organizații creștine, respectiv Misiunea Norvegiană pentru Evrei și Alianța Creștină Ebraică, să plătească Guvernului comunist uriașa sumă de 10.000 de dolari pentru a mă răscumpăra – de cinci ori mai mult decât suma plătită pentru un prizonier politic obișnuit. Acum eram liber să plec din țară.

De ce am părăsit România comunistă?

În pofida pericolelor, n-aș fi părăsit România comunistă dacă nu aș fi fost convins de către conducătorii Bisericii Subterane să profit de această ocazie nesperată, pentru a pleca din țară și pentru a face ca „vocea" acestei Biserici să fie auzită în lumea liberă.

Voiau ca, în numele lor, să vă vorbesc vouă, celor din Vest, despre suferințele și nevoile pe care le aveau. Am ajuns în Occident, dar sufletul meu a rămas mereu acolo, cu ei. N-aș fi părăsit România, dacă n-aș fi înțeles necesitatea de a vă face cunoscute suferințele Bisericii Subterane și curajul lucrării ei. Înțelesesem că aceasta era misiunea care-mi revenea.

Înainte să plec, am fost chemat de două ori la Securitate. Mi-au confirmat că au primit banii trimiși pentru eliberarea mea. (România își vindea cetățenii pentru bani, din cauza crizei economice, pe care au adus-o comuniștii odată cu venirea lor la putere.) Mi-au zis: „Mergi în lumea liberă și predică despre Domnul tău cât poftești, dar nu te lega de noi! Nu zice nici un cuvânt împotriva noastră! Îți spunem, pe față, ce plan avem, în cazul în care calci strâmb. În primul rând, pentru doar 1.000 de dolari putem găsi un asasin care să te ucidă sau te putem răpi chiar noi". (Am fost în aceeași celulă cu un preot ortodox, Vasile Leul, care tocmai fusese luat din Austria și adus în România. Toate unghiile îi fuseseră smulse. Am cunoscut și alți oameni răpiți tot în acest fel, tocmai din Berlin. Existau români aduși și din Italia sau chiar Paris.) Au adăugat: „Te putem distruge și din punct de vedere moral, răspândind o poveste despre tine și o tânără, despre un furt sau vreun vechi păcat din tinerețe. Occidentalii ăștia – mai ales americanii – sunt foarte ușor de convins".

Pentru că m-au amenințat, m-au împins cumva să plec. Erau foarte încrezători în procesul de „reeducare" prin care mă obligaseră să trec. În țările libere, erau mulți care avuseseră aceleași experiențe ca mine, dar nu spuneau nici un cuvințel despre asta. Unii dintre ei au început chiar să laude comunismul, asta după ce fuseseră torturați de către persoanele din administrația statului. Comuniștii erau convinși că și eu voi face la fel.

Și astfel, în decembrie 1965, am primit permisiunea de a părăsi România împreună cu familia mea.

Ultimul lucru pe care l-am făcut, înainte să plec, a fost să merg la mormântul colonelului, care a ordonat arestul și a prescris toți anii mei de tortură. I-am pus niște flori. Prin acest gest, mi-am dedicat viața împărtășirii dragostei și bucuriei lui Cristos tuturor comuniștilor, care sunt atât de împietriți din punct de vedere spiritual.

Urăsc sistemul comunist, dar îi iubesc pe oamenii care-l servesc. Urăsc păcatul, dar nu-i urăsc pe cei păcătoși. De fapt, îi iubesc pe comuniști din tot sufletul. Comuniștii îi pot ucide pe creștini, dar nu le pot astâmpăra dragostea pentru cei care îi prigonesc. Nu am rămas cu nici un dram de amărăciune în suflet și cu nici un resentiment față de comuniști sau față de torționarii mei.

Capitolul patru

COMUNISMUL POATE FI ÎNVINS PRIN DRAGOSTEA LUI CRISTOS

O legendă evreiască spune că, atunci când strămoșii iudei au fost scoși din robie și egiptenii s-au înecat în Marea Roșie, îngerii au coborât și s-au alăturat laudelor cântate de popor. Dumnezeu le-a zis, însă, îngerilor: „Evreii nu sunt decât o mână de oameni și se pot bucura de faptul c-au scăpat, dar de la voi aștept mai multă înțelepciune. Nu sunt egiptenii tot ființe create de mine? Iubirea mea nu se răsfrânge, oare, și asupra lor? Cum de nu simțiți întristarea-mi pentru soarta lor tragică?"

Iosua 5:13 spune așa: „Pe când Iosua era lângă Ierihon, a ridicat ochii și s-a uitat. Și iată că un om stătea în picioare înaintea lui, cu sabia scoasă din teacă, în mână. Iosua s-a dus spre el și i-a zis: 'Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri'?"

Dacă cel pe care l-a întâlnit Iosua ar fi fost doar un om, răspunsul ar fi putut suna astfel: „da, sunt unul din rândurile voastre" sau „vă sunt vrăjmaș", ba chiar „nu sunt de partea nimănui". Acestea sunt singurele răspunsuri posibile pe care un om le-ar fi putut da. Ființa întâlnită de Iosua, însă, fusese trimisă de Domnul, așa încât, atunci când i se pusese întrebarea cu privire la tabăra pe care o sprijinea, răspunsul a fost neașteptat și greu de înțeles: „Nu". Ce poate să însemne acest „nu"?

Ființa venea dintr-un loc unde nu există apartenență la vreo tabără, un loc unde toate ființele vii și toate lucrurile sunt pătrunse

cu înțelegere, privite cu compasiune și milă, iubite cu ardoare.

Din punct de vedere uman, trebuie să luptăm împotriva comunismului cu toată puterea. La fel trebuie să luptăm și împotriva comuniștilor, din moment ce ei susțin acest ideal crud și sălbatic.

Creștinii, însă, nu sunt niște simpli oameni, ci fii ai lui Dumnezeu, parte din natura Sa divină. Din această cauză, torturile pe care le-am îndurat în închisori nu m-au făcut să îi urăsc pe comuniști. Și ei sunt creația lui Dumnezeu, cum aș putea, deci, să-i urăsc? Pe de altă parte, e adevărat, nu le pot fi nici prieten. A fi prietenul cuiva presupune ca una și aceeași inimă să bată în două piepturi. Nu pot să mă asemăn comuniștilor, inimile noastre nu bat împreună. Aceștia urăsc noțiunea de Dumnezeu, în timp ce eu o iubesc din tot sufletul.

Dacă m-ar întreba cineva dacă sunt pentru sau împotriva comuniștilor nu aș putea decât să ofer un răspuns foarte complex. Comunismul este una dintre cele mai mari amenințări existente la adresa omenirii. Sunt complet împotriva acestei orânduiri și îmi doresc să lupt până când va fi nimicită. Sufletul meu, însă, șade împreună cu Isus în locuri cerești. Dacă e să ne amintim de ce spuneam mai sus, sunt ca îngerul, de partea acelui „Nu". Cred așadar că, în pofida tuturor relelor și crimelor, comuniștii pot fi înțeleși și iubiți. Sunt în acea sferă în care există creaturi cerești gata oricând să-i ajute pe oameni să atingă culmea oricărei vieți de aici, de pe pământ, devenind asemeni lui Cristos. Scopul meu, în consecință, este acela de a răspândi Evanghelia printre comuniști, de a le împărtăși veștile bune despre Cristos, care este Dumnezeul meu și care îi iubește și pe ei. Dumnezeu a afirmat că-i iubește pe toți oamenii, că ar prefera să lase în urmă 99 dintre ei și să plece în căutarea unuia singur, care este pierdut. Apostolii Săi și toți cei care predică despre El i-au învățat pe oameni despre această dragoste universală. Sfântul Macarie a spus: „Dacă cineva iubește toți oamenii, dar lasă pe dinafară unul singur, nu mai este un creștin, deoarece dragostea sa nu este atotcuprinzătoare". Sfântul

Augustin a menționat: „Dacă toți oamenii ar fi fost buni, dar unul păcătos, Dumnezeu tot l-ar fi trimis pe fiul Său să moară pe cruce". Învățătura creștină este limpede. Comuniștii sunt oameni, iar Cristos îi iubește. Așa trebuie să facă orice credincios. Îi iubim pe cei păcătoși, dar nu iubim păcatul.

Cunoaștem iubirea lui Isus față de comuniști prin iubirea pe care le-o purtăm noi înșine. Am văzut creștini în închisorile comuniste care aveau pe ei 25 de kg de lanțuri legate de picioare. Erau înțepați cu bucăți de fier încins, le era turnată sare pe gât, după care erau lăsați fără apă, să flămânzească și să sufere din cauza frigului. Și ei tot se rugau pentru comuniști. Așa ceva este omenește inexplicabil. Așa arată dragostea cu care Isus ne-a umplut sufletele.

Mai târziu, cei care ne torturau au fost băgați, la rândul lor, în închisoare. Celulele erau pline de foști gardieni și de superiorii lor. Torționarul și cel torturat ajunseseră în aceeași celulă. Cei necredincioși îi băteau pe nou-veniți din ură, dar noi, creștinii, le luam apărarea. Am văzut creștini care și-au dăruit feliile de pâine (pe care le primeam doar o dată pe săptămână) și medicamentele care le-ar fi putut salva viețile, unui comunist bolnav, fost torționar, devenit între timp tovarăș de celulă.

Ultimele cuvinte ale lui Iuliu Maniu, un mare creștin, fost Prim Ministru al României, care a murit în pușcărie, au fost: „Dacă în țara noastră regimul comunist va fi răsturnat, cea mai sfântă datorie a fiecărui creștin va fi să iasă în stradă și, cu prețul vieții, să-i apere pe comuniști de furia justificată a mulțimilor de oameni, pe care aceștia i-au terorizat".

În primele zile după convertirea mea, simțeam că nu mai rezist multă vreme. În timp ce umblam pe stradă, simțeam o durere fizică în dreptul fiecărei persoane pe lângă care treceam. Simțeam de parcă un cuțit îmi străpungea inima, iar în minte aveam o întrebare arzătoare. Este oare cel pe lângă care trec mântuit

sau nu? Dacă se întâmpla ca vreun membru al congregaţiei să păcătuiască, sufeream ore în şir. Dorinţa arzătoare de a salva toate sufletele a rămas mereu în mine, iar comuniştii nu făceau excepţie.

În izolator, nu ne mai puteam ruga ca şi înainte. Eram inimaginabil de flămânzi şi din cauza medicamentelor pe care ni le dădeau, ne comportam ca nişte idioţi. Arătam ca nişte schelete vii. Rugăciunea Tatăl Nostru era prea lungă pentru noi, pentru că nu reuşeam să ne concentrăm. Singura rugăciune pe care mi-o repetam, întruna în cap, era: „Isuse, te iubesc".

Apoi, într-o zi glorioasă, Isus mi-a răspuns la rugăciune: „Chiar mă iubeşti? Acum îţi voi arăta cum te iubesc eu pe tine". Imediat am simţit în inimă o flacără care ardea precum razele soarelui. Ucenicii din drumul către Emaus povesteau cum trăiau, la rândul lor, în suflete, ceva arzător, atunci când Isus le vorbea. Aşa am păţit şi eu. Am simţit dragostea Celui care a murit pe cruce pentru noi toţi. O asemenea iubire nu îi poate exclude pe comunişti, indiferent cât de negre le-ar fi păcatele.

Comuniştii au comis şi încă mai comit o seamă de atrocităţi, dar să nu uităm cuvintele Cărţii: „Dragostea este tare ca moartea, şi gelozia este neînduplecată ca locuinţa morţilor... iar apele cele mari nu pot să stingă dragostea, şi râurile n-ar putea s-o înece" (Cântarea Cântărilor 8:6,7). Aşa cum locuinţa morţilor insistă să ne adune pe toţi în ograda ei – bogaţi sau săraci, tineri şi bătrâni, oameni din toate zonele pământului, naţiuni întregi şi prizonieri politici, sfinţi şi criminali – la fel şi Dragostea Întrupată insistă să ne cuprindă la pieptul ei.

Un om al Domnului a fost bătut îngrozitor şi aruncat ca o zdreanţă în celula mea. Era pe jumătate mort, sângele îi curgea şiroaie pe faţă şi pe trup. L-am spălat. Unii s-au apucat să-i înjure pe comunişti. Gemând încet, omul a zis: „Vă rog să nu-i înjuraţi! Faceţi linişte! Vreau să mă rog pentru ei".

Reușeam să fim plini de bucurie – chiar și în închisoare

Când mă gândesc la cei 14 ani petrecuți în închisoare, îmi dau seama că adesea eram foarte fericit. Alți prizonieri sau chiar paznicii se mirau cum era posibil ca cei credincioși să fie atât de bucuroși în asemenea circumstanțe. Nu ne puteau împiedica să cântăm, deși eram bătuți dacă o făceam. Cred că și privighetorile ar continua să cânte, chiar dacă ar afla că, la finalul cântecului, le așteaptă moartea. Creștinii din închisoare uneori dansau de bucurie. Cum era posibil să fie așa exaltați în acele condiții tragice?

Meditam deseori asupra cuvintelor pe care Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Ferice de ochii care văd lucrurile pe care le vedeți voi!" (Luca 10:23). Ucenicii tocmai veniseră dintr-o călătorie în Palestina, unde văzuseră lucruri oribile. Palestina era o țară asuprită. La tot pasul, se putea observa suferința cruntă a oamenilor persecutați. Ucenicii întâlniseră acolo oameni bolnavi, foamete, ciumă și durere. Vizitaseră case de unde oameni iubitori de țară, fuseseră aruncați în închisori, lăsând în urmă părinți și neveste plângând. Era o lume la care priveai cu durere.

Cu toate acestea, Isus a spus „Ferice de ochii care văd lucrurile pe care le vedeți voi!" Ucenicii nu au văzut doar suferință, ci și pe Salvator. Pentru prima oară, câțiva viermi urâți – simple omizi care se târăsc pe frunze – au înțeles că, după această existență mizerabilă, urmează viața de fluture frumos și multicolor care zboară din floare-n floare. Această bucurie o resimțeam și noi.

În jurul meu erau oameni precum Iov – unii chiar mult mai bolnavi decât a fost el. Eu, însă, știam soarta lui Iov pe de-a-ntregul și cum, la sfârșit, a primit de două ori mai mult decât avusese înainte. Vedeam în jurul meu oameni precum Lazăr, cerșetorul înfometat și plin de bube. Dar știam și că îngerii vor coborî, pentru a-i duce pe acești oameni la dreapta lui Avraam. Îi vedeam exact așa cum urmau să fie în viitor. Vedeam în acești

martiri ponosiți, murdari și slabi, pe viitorii sfinți care vor purta coroane splendide cândva.

Uitându-mă la oameni în acest fel – nu cum erau în prezent, ci la chipul lor din viitor, eram în stare să văd aceleași lucruri și în cei care ne persecutau. Printre ei se puteau afla oameni precum Saul din Tars, viitori apostoli ca Pavel. Unii deja trecuseră prin această transformare. Mulți ofițeri ai Securității, cărora le-am mărturisit credința noastră, au devenit creștini, iar ulterior au fost bucuroși să sufere în închisoare pentru Cristos. Deși eram biciuiți aidoma lui Pavel, vedeam în paznicii noștri, potențialul temnicerului din Filipi, cel care, la un moment dat, s-a convertit. Visam ca ei să ne întrebe într-o zi: „Ce trebuie să facem pentru a fi mântuiți?" În cei care îi batjocoreau pe creștinii atârnați pe cruci, vedeam mulțimea de la Golgota. Nu după multă vreme, acei oameni au început să se rușineze și să-și regrete amarnic păcatele.

În închisoare, am aflat nădejdea că și comuniștii pot ajunge la mântuire. Acolo am început să dezvoltăm o oarecare responsabilitate față de ei. Am învățat să-i iubim, în timp ce ei ne torturau.

O mare parte din familia mea a fost omorâtă. Ucigașul lor s-a convertit tocmai în casa mea, poate în cel mai bun loc cu putință. La fel, în închisorile comuniste, a luat naștere ideea unei misiuni creștine adresate comuniștilor.

Dumnezeu vede lucrurile diferit față de cum le privim noi, la fel cum noi vedem diferit lumea față de o furnică. Pentru un om, să fii legat pe o cruce și murdărit cu excremente este realmente un lucru oribil. Cu toate acestea, Biblia numește suferințele martirilor „întristările noastre ușoare". Să stai închis 14 ani este o perioadă lungă. Biblia le numește „o clipă" și ne spune că „lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă" (2 Corinteni 4:17). Acest verset ne dă dreptul să presupunem că acele crime îngrozitoare ale comuniștilor sunt, în ochii lui Dumnezeu, mult mai ușoare decât sunt în ochii noștri. Tirania lor, care a durat aproape un veac, poate părea în ochii lui Dumnezeu, Cel pentru care o mie de ani

sunt ca o zi, doar o clipă de rătăcire într-o direcție greșită. Ei mai au încă șansa de a fi mântuiți. Porțile Raiului nu sunt închise pentru comuniști, după cum nici lumina nu s-a ascuns dinaintea ochilor lor. Ca orice alt om de pe lumea aceasta, și ei își pot ispăși păcatele, iar noi avem datoria să le arătăm calea către o viață mai bună.

Doar dragostea poate să îi schimbe pe comuniști și pe teroriști (aici vorbim despre o dragoste care trebuie, în mod clar, delimitată de aplecarea spre a face compromisuri cu tot felul de filosofii non-creștine, de care dau dovadă mulți dintre cei aflați în fruntea bisericilor). Ura orbește. Hitler a fost un anti-comunist, dar a fost unul plin de ură. Din această cauză, în loc să îi cucerească, i-a ajutat să pună mâna pe o treime din lume.

Animați de multă dragoste, am pus la cale o mișcare misionară adresată comuniștilor din închisori. În consecință, ne-am gândit, în primul rând, la conducătorii lor.

Câțiva directori ai misiunii citiseră puțin despre istoria bisericii. Cum a fost Norvegia câștigată de Cristos? Prin încreștinarea Regelui Olaf. Primul contact al Rusiei cu Evanghelia a fost când Regele Vladimir s-a urcat pe tron. Ungaria s-a schimbat, când l-a avut pe Sfântul Ștefan ca rege. La fel și Polonia. În Africa, dacă șeful tribului a fost încreștinat, tot tribul s-a luat după el. Am pus la cale misiuni adresate unor oameni obișnuiți, care puteau foarte bine să devină buni creștini, doar că aveau foarte puțină influență, neputând să schimbe starea lucrurilor.

Trebuia să îi câștigăm pe conducători, oameni din domeniul politicii, economiei, științei sau artei. Ei sunt cei care modelează sufletele unei națiuni. Câștigându-i pe ei, îi cuceream de fapt pe toți cei aflați sub influența lor.

Din perspectivă misionară, comunismul are un mare avantaj față de orice alt sistem social, pentru că este mult mai centralizat. Dacă președintele Americii ar deveni peste noapte mormon, nu toți americanii s-ar lua după el. Dacă, pe de altă parte, cei aflați în fruntea regimului comunist ar deveni brusc creștini, șansele ca

toată țara să-i urmeze sunt mult mai mari – atât este de puternic impactul pe care coducătorii îl pot avea în comunism. Se poate oare ca aceștia să fie convertiți? Cu siguranță, deoarece și ei, la rândul lor, sunt la fel de nefericiți și nesiguri precum victimele lor. Aproape toți conducătorii comuniști au ajuns în închisoare sau au fost împușcați de propriii lor camarazi. La fel stau lucrurile și în China. Chiar și miniștrii de interne precum Iagoda, Ejov sau Beria, cei care păreau să dețină controlul total, au sfârșit-o la fel, cu un glonte în ceafă. Acum ceva ani, Șelepin, Ministrul de Interne al Uniunii Sovietice sau Rankovici al Iugoslaviei au fost azvârliți la coșul de gunoi al istoriei precum niște cârpe murdare.

Cum poate fi comunismul atacat spiritual

Regimul comunist nu poate face pe nimeni fericit, nici măcar pe cei care au de câștigat de pe urma acestuia. Nici măcar ei nu pot să doarmă liniștiți noaptea, din cauza spaimei că o dubă a Securității va opri în fața casei lor și-i va ridica, la schimbarea personalului partidului.

Am cunoscut direct mulți conducători comuniști. Sunt niște oameni foarte agitați, pe care doar pacea lui Isus îi poate liniști.

Să cucerim sufletele conducătorilor comuniști ar însemna să salvăm lumea de la un război nuclear, să salvăm umanitatea de foamete. Se știe că o parte atât de mare din resurse era, pe atunci, canalizată spre producerea de armament. A-i câștiga pe conducători ar însemna să-i umplem de bucurie pe Cristos și pe îngerii Lui din cer. Schimbarea acestora ar da creștinismului un impuls extraordinar, care ar schimba situația în numeroase zone unde misionarii lucrează din greu, precum în Noua Guinee sau Madagascar.

Am cunoscut personal creștini convertiți. Chiar eu, în tinerețe, am fost un ateu militant. Ateii și comuniștii convertiți îl iubesc extrem de mult pe Cristos, pentru că au poveri mari de ispășit.

Munca misionară necesită gândire strategică. În orizontul mântuirii, sufletele sunt egale, însă nu și din punct de vedere strategic. Este mult mai important, în acest sens, să aducem de partea noastră o persoană influentă, care ulterior va atrage spre Domnul alte sute de suflete, decât să predicăm unui băștinaș singuratic dintr-o junglă, asigurând stricta mântuire a sufletului lui și atât. Isus a hotărât să își încheie misiunea tocmai în Ierusalim, nu într-un sătuc oarecare, uitat. Ierusalimul era pe acea vreme sediul spiritualității lumii, apoi centrul s-a mutat la Roma. Din această cauză și-a dorit Pavel atât de mult să ajungă acolo.

Biblia spune că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui (Geneza 3:15). Noi azi gâdilăm șarpele pe burtă, făcându-l să moară de râs. El continuă să se târască prin China, Coreea de Nord, Vietnam și Laos. Sunt națiuni întregi, în Orientul Mijlociu, unde este interzisă construirea de biserici. Starea acestor țări trebuie să fie constant supravegheată de conducătorii și misionarii creștini, dar și de credincioșii de rând.

Trebuie să renunțăm la munca făcută din inerție. Este scris: „Blestemat să fie cel ce face cu nebăgare de seamă lucrarea Domnului" (Ieremia 48:10). Biserica trebuie să deschidă un front de luptă spirituală, care să-i vizeze pe cei din conducerea statelor națiunilor captive. Războaiele se câștigă doar prin ofensivă și niciodată prin strategii defensive.

Psalmul 107:16 ne spune despre Dumnezeu că „a rupt zăvoare din fier". Pentru El, căderea Cortinei de Fier a fost o nimica toată.

Biserica Primară a lucrat clandestin, în secret, și a reușit. Trebuie să învățăm, din nou, aceeași metodă de lucru.

Până în perioada comunistă, nu am înțeles de ce multe persoane din Noul Testament erau numite după poreclă: Simeon era numit Niger, Ioan era Marcu și tot așa. Am continuat și noi să folosim nume de cod în lucrarea desfășurată pentru națiunile aflate sub opresiune.

N-am înțeles de ce Isus, când i-a chemat pe ucenici la Cina cea de Taină, nu a dat o adresă exactă, ci doar a spus: „Duceți-vă în cetate; acolo aveți să întâlniți un om ducând un ulcior cu apă" (Marcu 14:13). Acum înțeleg. Și noi ne dădeam unii altora asemenea semne în lucrarea Bisericii Subterane.

Dacă hotărâm să lucrăm așa, adică să ne reîntoarcem la metodele primilor creștini, ne putem face munca mai eficientă, în aceste țări închise.

Atunci când am întâlnit câțiva conducători ai bisericilor din Vest, însă, în loc de o dragoste puternică față de comuniști – care ar fi dus de mult la inițierea unei organizații misionare în țările lor – am descoperit, cu mirare, că politica de lucru le semăna pe undeva cu cea a comuniștilor. Nu am găsit compasiunea Bunului Samaritean pentru sufletele pierdute din casa lui Karl Marx.

Un om crede cu adevărat doar în lucrurile pentru care este gata să moară, nu în ceea ce recită pe de rost, ca pe un crez. Creștinii Bisericii Subterane au dovedit, nu o dată, că sunt gata să moară pentru credința lor. Rețeaua noastră internațională de misiuni din țările captive continuă și în ziua de azi, iar creștinii sunt gata să fie închiși, torturați sau chiar omorâți, dacă sunt prinși. La fel și eu, chiar cred în lucrurile pe care le scriu aici.

Am așadar dreptul să întreb: Oare sunt conducătorii bisericilor americane, cei care se împrietenesc cu comuniștii, gata să moară pentru credința lor? Cine îi oprește din a-și părăsi funcțiile înalte din lumea lor liberă pentru a deveni pastori oficiali în est și a coopera acolo, la locul faptei, cu comuniștii? O asemenea dovadă de credință nu a fost arătată încă de nici un conducător din bisericile occidentale.

Cuvintele se răspândesc din dorința oamenilor de a se face înțeleși și de a-și exprima sentimentele unii față de alții. Oamenii nu posedă cuvinte să exprime, într-o manieră adecvată, misterele și măreția lui Dumnezeu. La fel, nu există un limbaj care să poată de-

scrie profunzimile cruzimii diavoleşti. Poţi exprima oare în cuvinte ce o fi simţit un om care urma să fie trimis la camerele de gazare de către nazişti sau când şi-a văzut copilul condus într-acolo?

Este, aşadar, inutil să încerci să descrii cum au suferit (şi cum încă suferă) creştinii sub ocupaţia comuniştilor.

Am fost închis alături de Lucreţiu Pătrăşcanu, cel care a adus comunismul la putere în România. Tovarăşii săi l-au răsplătit prin închisoare. Chiar dacă el era perfect întreg la cap, l-au băgat într-un spital de nebuni, unde s-a ţicnit de-a dreptul. La fel au făcut şi cu Ana Pauker, care ocupase înalta funcţie de viceprim-ministru în guvernul comunist. Şi creştinii aveau parte, de multe ori, de asemenea tratamente – primeau şocuri electrice şi erau îmbrăcaţi în cămăşi de forţă.

Lumea a fost îngrozită de-a dreptul când a auzit ce se întâmpla pe străzile din China. Sub ochii tuturor, Gărzile Roşii au răspândit teroarea. Acum încearcă să-ţi imaginezi ce se întâmplă cu cei credincioşi, captivi în închisorile chinezeşti, unde sunt feriţi de ochii lumii! Am auzit că atunci când un renumit scriitor evanghelist chinez, împreună cu alţi creştini, au refuzat să se lepede de credinţă, cei care i-au capturat le-au tăiat urechile, limbile şi picioarele. Încă mai există creştini în închisorile din China.

Cel mai rău lucru pe care îl fac comuniştii nu este să tortureze şi să omoare trupurile oamenilor, ci faptul că le falsifică gândurile dincolo de orice speranţă, otrăvind minţile celor tineri. Şi-au pus oamenii în poziţii de conducere ale bisericilor, pentru a le distruge. Îi învaţă pe cei tineri să nu creadă, ba chiar să urască numele de Dumnezeu şi Cristos.

Cu ce cuvinte să exprimi tragedia pe care creştinii martiri o resimt când se întorc acasă după ani buni de detenţie, pentru a fi întâmpinaţi de copiii lor, deveniţi, între timp, nişte atei militanţi?

Cartea aceasta nu este scrisă cu cerneală, ci mai degrabă cu sângele din inimile celor care suferă.

Așa cum cei trei oameni, despre care se vorbește în cartea lui Daniel, au fost aruncați în cuptorul de foc, fără ca nici măcar să miroasă a fum, la fel nici creștinii, aruncați în închisorile comuniste, nu păstrează un gust amar împotriva asupritorilor.

Dacă strivești o floare cu călcâiul, aceasta va mirosi frumos. Creștinii torturați i-au răsplătit pe comuniști cu dragoste. I-am adus pe mulți asupritori către Cristos și eram dornici de un singur lucru: să le facem parte comuniștilor, care ne-au făcut să suferim, de ce aveam noi mai bun, și anume mântuirea care vine odată cu Domnul nostru Isus Cristos.

Nu am avut privilegiul, pe care mulți frați creștini de-ai mei l-au avut, să mor ca martir în închisoare. Eu am fost eliberat și am putut chiar să plec din România în lumea largă.

Acolo am găsit mulți conducători ai bisericilor care aveau păreri diferite față de creștinii Bisericii Subterane din spatele Cortinei de Fier. Mulți creștini din Occident nu arată nici un pic de interes pentru cei din țările captive. Dovada este că nu fac nimic pentru ei. Au misiuni prin care încearcă să-i convertească pe credincioșii de la o confesiune la alta, dar nu desfășoară nici un proiect adresat țărilor cu regim autoritar, susținând că acest lucru ar fi „în afara legii". De fapt, ei nu au în suflete nici un pic de dragoste pentru acești oameni. Dacă n-ar fi fost așa insensibili, ar fi creat de mult o astfel de acțiune, aparent imposibilă, asemeni lui William Carey, care i-a iubit pe indieni, sau Hudson Taylor, care i-a iubit pe chinezi. Dragostea lor a dat naștere unor asemenea misiuni.

Nu doar că nu manifestă dragoste pentru oamenii din țările aflate sub opresiune, nedepunând nici un efort pentru convertirea în Cristos, dar prin felul în care se complac, prin neglijența lor și uneori prin felul lor complice de a acționa, unii dintre conducătorii bisericilor din Occident îi ajută pe necredincioși să rămână pe mai departe în necredința lor. Îi ajută pe comuniști să pătrundă și să avanseze în bisericile din lumea liberă. Nu

deschid ochii celorlalţi creştini în faţa adevăratului pericol pe care îl constituie comunismul.

Din cauză că nu-i iubesc pe comunişti sau pe cei din restul naţiunilor aflate sub opresiune şi nu încearcă să îi câştige pentru Cristos (sub pretextul că nu au voie, ca şi cum credincioşii ar fi cerut vreodată permisiune Regelui Nero pentru a împărtăşi Evanghelia), conducătorii bisericilor vestice nu-i iubesc nici pe creştinii din propria lor lume, de vreme ce nu-i lasă să participe la bătăliile spirituale, care au loc peste tot.

Lecţiile uitate ale istoriei

În primele secole, creştinismul a înflorit în Africa de Nord. De acolo au venit Sfântul Augustin, Sfântul Ciprian, Sfinţii Atanasie şi Tertulian. Creştinii din acele zone au omis, însă, ceva: să câştige sufletele musulmanilor pentru Cristos. Rezultatul a fost că musulmanii au invadat Africa de Nord şi au scos rădăcinile bine plantate, de secole, ale creştinilor. Acum, această zonă este încă a musulmanilor, care sunt numiţi, de către creştini, „blocul celor neconvertibili". Putem învăţa câte ceva din istorie!

În timpul Reformei Protestante, interesele religioase ale lui Huss, Luther şi Calvin se suprapuneau cu dorinţele populaţiei europene de a scăpa de papalitatea care, în acea perioadă, era o forţă politică şi economică copleşitoare. La fel şi azi, interesul Bisericii Subterane de a răspândi Evanghelia în regimurile tiranice şi în rândul victimelor lor, coincide cu dorinţa oamenilor liberi de a continua să trăiască fără îngrădire şi opresiune.

Mulţi tirani au arme nucleare. Începerea unui război cu ei poate duce la uciderea a sute de mii de oameni. Numeroşi conducători din Occident sunt spălaţi pe creier şi nu-şi doresc să răstoarne astfel de conducători. Au recunoscut-o de nenumărate ori. Vor să facă să dispară lucruri precum dependenţa de droguri, bandele de

răufăcători, cancerul sau tuberculoza, dar nu și regimurile tiranice cum ar fi comunismul, cel care a făcut mai mult victime decât toate cele enumerate la un loc.

Scriitorul sovietic Ilya Ehrenburg a spus despre Stalin că, și dacă nu ar fi făcut nimic toată viața, decât să facă liste scrise de mână cu numele victimelor inocente care au murit din cauza lui, tot nu i-ar fi ajuns timpul. Hrușciov a afirmat, la cel de-al XX-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice: „Stalin a eliminat sute de comuniști sinceri și fără vină... din 139 de membri și candidați ai Comitetului Central, care au fost aleși la cel de-al XVII-lea Congres, un număr de 98, adică 70%, au fost, mai târziu, arestați și uciși".

Acum imaginați-vă care trebuie să fi fost tratamentul acordat de Stalin creștinilor. Hrușciov nu-l agrea pe Stalin, însă a continuat să facă aceleași lucruri ca el. Din 1959, jumătate dintre bisericile Rusiei Sovietice, care au rămas deschise, s-au desființat.

În China, valuri de barbarism au făcut ravagii mai ceva ca în perioada stalinistă. Viața bisericilor a fost sufocată complet. În Rusia și România, au început noi arestări. (După ce a căzut comunismul în Uniunea Sovietică, guvernul a mărturisit închiderile în masă ale creștinilor.)

Prin teroare și amăgire, în țările cu peste un miliard de locuitori, o întreagă generație de tineri a fost învățată să urască tot ce înseamnă Occident și, mai ales, pe creștini.

În Rusia nu era ceva neobișnuit să vezi oficialități locale stând în fața bisericilor, uitându-se după copii. Aceia care intrau erau adesea loviți și dați afară. Așa au fost crescuți de mici, atent și sistematic, viitorii distrugători ai creștinătății din lumea liberă.

Există o singură putere care poate schimba formele rele de guvernământ. Este aceeași putere care a permis statelor creștine să ia locul Imperiului Roman păgân, este forța care a făcut, din teutonii și vikingii sălbatici, niște creștini. Forța care a făcut să se prăbușească Inchiziția cea sângeroasă. Forța este puterea

Evangheliei reprezentată de Biserica Subterană, care a luat naştere şi trăieşte în toate naţiunile aflate sub opresiune.

Susţinerea şi sprijinirea Bisericii nu sunt doar o chestiune de a solidariza cu suferinţa fraţilor noştri. Înseamnă că suntem gata să murim pentru ţara noastră şi bisericile din ea. A susţine bisericile nu este doar în interesul creştinilor liberi, ci şi în interesul politicii unui guvern liber. Biserica Subterană a câştigat deja câţiva conducători comunişti pentru Cristos. Gheorghe Gheorghiu-Dej, prim-ministrul României, a murit creştin după ce s-a convertit şi şi-a mărturisit păcatele. În multe naţiuni captive, există membri ai guvernului, care sunt creştini, dar se ascund. Acest lucru se poate răspândi. Atunci doar vom putea aştepta, cu adevărat, o schimbare în politica guvernelor. Nu transformări precum cele aduse de Tito sau Gomulka – după care s-a revenit la aceeaşi dictatură a unui partid crud şi ateu – ci una care se întoarce către creştinism şi libertate.

Există oportunităţi excepţionale pentru aşa ceva, astăzi. Cei care sunt adepţii comunismului, adesea la fel de sinceri în credinţă precum creştinii, trec printr-o mare criză. Ei chiar au crezut în comunism şi în puterea acestuia de a crea o mare frăţie între naţiuni. Acum e limpede cum, ţările care fac parte din Blocul Răsăritean, se destramă.

Au fost convinşi că regimul comunist va deveni un paradis real pe pământ, nu unul utopic, cum era considerat cel relatat în Biblie. Acum popoarele lor flămânzesc. Grâul este importat din ţările capitaliste. Aceasta e situaţia foametei din Coreea de Nord – una dintre cele mai izolate naţiuni, aflată aproape în pragul anihilării. Inundaţiile distrug recoltele şi rezervele alimentare. Din disperare, Coreea începe încetişor să îşi deschidă porţile pentru restul lumii; devine vizibil ceea ce a stat ascuns în spatele sârmei ghimpate. Comuniştii au crezut orbeşte în conducătorii lor. Acum citesc în ziare despre Stalin, cum că este un ucigaş în masă, şi despre Hruşciov, că este un idiot. La fel şi despre eroii lor naţionali cum

ar fi: Rákosi, Gerő, Ana Pauker, Rankovici și așa mai departe. Comuniștii nu-i mai văd ca pe niște ființe infailibile. Au ajuns ca niște catolici fără Papă.

Există un mare gol în sufletele comuniștilor. El poate fi umplut cu totul de către Cristos. Inima umană, prin natura ei, îl caută pe Dumnezeu. În fiecare ființă există un gol spiritual, care se împlinește doar când omul îl acceptă pe Isus. Lucrul acesta se aplică și comuniștilor, și celor care trăiesc în țări asuprite. În Evanghelie există o putere a iubirii care îi poate ajuta și pe ei. Am văzut așa ceva cu ochii mei. Știu că este posibil.

Creștinii, batjocoriți și torturați de comuniști, au uitat și iertat toate chinurile la care au fost supuși, împreună cu familiile lor. Ei fac tot posibilul să-i ajute pe asupritori să depășească această criză prin intermediul lui Cristos. Pentru treaba asta au nevoie de ajutorul nostru.

Și nu doar atât. Dragostea creștină este întotdeauna universală. Creștinii nu sunt părtinitori în iubirea lor. Isus spune că lumina Domnului răsare peste orice lucru, fie el bun sau rău. Așa este și cu iubirea creștină.

Acei conducători creștini din Occident, care îi apreciază pe comuniști și alte regimuri totalitare, se justifică prin vorbele lui Isus, care spun că trebuie să ne iubim dușmanii. Dar Isus nu spune niciodată că trebuie să ne iubim doar dușmanii și să uităm de frații noștri.

Asupritorii, în schimb, își arată „dragostea", luând masa cu cei care au mâinile murdare de sângele creștinilor. Cei asupriți de tirani sunt uitați. Ei nu sunt iubiți.

În urmă cu câteva decenii, bisericile evanghelice și catolice din Germania de Vest au donat 125 de milioane de euro celor flămânzi. Creștinii americani au dat și mai mult.

Sunt mulți oameni care mor de foame într-adevăr, dar nu mă pot gândi la cineva mai flămând și mai dornic să ajute, dintre creștinii liberi, decât martirii. Dacă bisericile germane, engleze,

americane şi scandinave strâng atât de mulţi bani, ar trebui să-i împartă la toată lumea care este în nevoie, şi, în special, la creştinii martiri şi familiile lor.

Oare se întâmplă asta acum?

Personal, am fost răscumpărat de organizaţii creştine, fapt care dovedeşte că acest lucru este posibil. Probabil sunt singurul om din România, care a fost răscumpărat astfel de creştini. Că am fost scos din ţară poate cumva să arate cu degetul spre organizaţiile lumii libere, care nu îşi îndeplinesc datoriile în sfere mai extinse.

Primii creştini s-au întrebat dacă Biserica Primară există doar pentru evrei sau există şi pentru celelalte neamuri. Întrebarea era legitimă şi a primit răspunsul corect. Într-o altă formă, problema a reapărut şi în secolul XX. Creştinismul nu este doar pentru cei din lumea liberă. Cristos nu le aparţine doar americanilor, englezilor sau celor din alte state democrate. Când a fost crucificat, o mână îi era îndreptată către vest, iar cealaltă către est. El nu vrea să fie doar regele evreilor, ci al tuturor neamurilor, incluzând aici şi pe comunişti, şi lumea occidentală. Isus afirmă: „Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură" (Marcu 16:15).

El şi-a dat sângele pentru noi toţi şi toată lumea ar trebui să asculte Evanghelia, să creadă în ea.

Ce ne încurajează să predicăm Evanghelia în naţiunile asuprite este exemplul pe care îl oferă celor care se convertesc, dragostea şi zelul de care dau dovadă. N-am văzut niciodată un creştin rus convertit, care să fie indiferent. Dintre foştii tineri comunişti şi musulmani, ies cei mai buni ucenici ai lui Isus.

Cristos iubeşte astfel de oameni şi-şi doreşte să îi elibereze aşa cum doreşte să îi elibereze de păcat pe cei păcătoşi. Unii conducători occidentali înlocuiesc această atitudine corectă cu o alta: complezenţă faţă de persecutorii creştinilor. Îi agreează pe cei păcătoşi şi îi ajută să îşi păstreze puterea, împiedicându-le drumul spre mântuire.

Ce m-a așteptat la ieșirea din pușcărie

Când mi-am reîntâlnit soția, după ce am fost eliberat din pușcărie, m-a întrebat care îmi sunt planurile de viitor. I-am răspuns: „Idealul meu este să duc o viață izolată, de recluziune". Soția a adăugat că și ea se gândea la același lucru.

În tinerețe, am fost o persoană foarte dinamică. În închisoare, mai ales în anii în care am fost încarcerat singur, firea mea s-a transformat într-una contemplativă. Toate furtunile din inima mea s-au potolit așa de mult, încât nu mă mai deranja comunismul. Nici nu-i mai băgam de seamă pe comuniști. Mă simțeam cu totul îmbrățișat de către Mirele ceresc. Drept urmare, mă rugam pentru cei care ne-au chinuit și o făceam din toată inima.

Am avut speranțe prea mici că voi mai fi eliberat vreodată. Din când în când, mă întrebam ce aș face dacă aș scăpa cu viață. Tot timpul m-am gândit că voi ajunge să duc o viață de pustnic, undeva în deșert, împreună cu Domnul meu din ceruri.

Dacă Dumnezeu este „Adevărul", Biblia este „adevărul despre Adevăr". Teologia nu este altceva decât „adevărul despre adevăratul Adevăr". Creștinii trăiesc în multe adevăruri despre Adevăr, și, din cauza asta, uneori le scapă tocmai „Adevărul". Flămânzi, bătuți și îndopați cu medicamente, am uitat totul despre teologie și Biblie. Am uitat chiar și de „adevărurile despre Adevăr", așa că trăiam doar în acest Adevăr, uneori fără să ne dăm seama. Este scris: „Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți" (Matei 24:44). Nu mai eram capabili să gândim. În cele mai întunecate momente ale torturii, Fiul omului a venit la noi și a făcut ca pereții închisorii să strălucească precum diamantele, umplând celulele de lumină. Corpurile noastre torturate păreau undeva departe, în altă sferă. Nu am fi lăsat din mână această bucurie pentru nici un palat regesc.

Dorința de a mă lupta cu cineva sau cu ceva era foarte departe de mine. Nu-mi doream să duc nici o bătălie, fie ea și una dreaptă. Preferam să construiesc temple pline de viață pentru Cristos. Când

am ieşit din închisoare, aveam inima întregită de speranţa unor ani lungi de contemplaţie.

Din prima zi de după eliberare, însă, m-am confruntat cu aspecte ale comunismului mult mai teribile decât toate torturile din perioada în care am fost închis. M-am întâlnit cu predicatori şi pastori ai diferitelor biserici, chiar şi episcopi care, unul după altul, au mărturisit, cu mare regret, că sunt informatori ai Securităţii împotriva propriilor turme. I-am întrebat dacă sunt pregătiţi să renunţe la această muncă pe care o fac, cu preţul de a fi închişi. Toţi au răspuns „nu" şi mi-au explicat că, de fapt, nu le era frică de puşcăria propriu-zisă. Mi-au povestit despre noile practici din biserici, lucruri care nu existau înainte de a fi eu arestat. A refuza să devii informator însemna închiderea automată a bisericii.

În fiecare oraş exista un reprezentant responsabil cu monitorizarea cultelor, un ofiţer al poliţiei secrete. Avea dreptul să sune, când voia, orice preot sau pastor pentru a-i întreba cine le frecventează bisericile, cine vine des la împărtăşanie, cine este stăruitor în credinţă, cine se luptă pentru a câştiga alte suflete, ce fel de păcate îşi mărturiseau şi tot aşa. Dacă nu răspundeai, erai la scurt timp înlocuit de un alt preot care spunea mai mult. Când nu aveau nici un alt candidat cu care să înlocuiască preotul necooperant – lucru care se întâmpla adesea – pur şi simplu închideau biserica. Acest fenomen se întâmplă şi acum în China.

Majoritatea preoţilor dădeau informaţii Securităţii. Unii încercau să nu spună toate detaliile, se străduiau să ascundă unele lucruri. Alţii au devenit chiar pasionaţi de acest joc şi spuneau mai multe decât era nevoie.

Am auzit confesiuni de la copii de martiri, care au fost obligaţi să dea informaţii despre familiile în sânul cărora fuseseră acceptaţi cu bunătate. Dacă refuzau, autorităţile îi ameninţau, spunându-le că nu li se va permite să-şi continue studiile.

Am fost la Congresul Baptist, aflat sub auspiciile Steagului Roşu, unde urma să se decidă cine avea să fie „ales conducător". Ştiam

că cei care conduceau bisericile erau doar oamenii nominalizați de Partidul Comunist. Atunci am realizat că, sub ochii mei, se întâmpla un lucru dezgustător, unul despre care a vorbit și Isus.

Întotdeauna au fost pastori și preoți mai buni sau mai răi. Acum, pentru prima oară în istorie, Comitetul Central al unui partid ateu, care a declarat că are ca scop dezrădăcinarea religiei din societate, alegea un conducător al Bisericii. Cu ce scop să conducă acest lider? Evident, tocmai cu scopul de a ajuta procesul de anihilare.

Lenin a scris: „Fiecare idee religioasă, fiecare idee despre Dumnezeu – chiar și a cocheta cu această idee – este o fărădelege de nedescris, de speța cea mai joasă, contagiunea cea mai abominabilă. Milioane de păcate, fapte mizerabile, acte de violență și contaminare fizică – toate astea sunt mult mai puțin periculoase decât ideea subtilă, spirituală, despre Dumnezeu".

Partidele comuniste din Uniunea Sovietică erau leniniste. Pentru ele, religia era mai periculoasă decât cancerul, tuberculoza sau sifilisul. Acești oameni trebuiau să decidă cine ar fi potrivit în poziția de conducător al Bisericii. Fruntașii bisericilor oficiale cooperau cu autoritățile, uitând de propria lor demnitate.

Am văzut cum sunt intoxicați copiii cu idei ateiste, iar biserica oficială nu avea nici cea mai mică putere de a face ceva în privința asta. Nici o biserică din București nu adăpostea vreo întâlnire de tineri sau o școală duminicală. Copiii creștinilor erau înscriși în școli unde erau batjocoriți.

Văzând asta, am început să urăsc regimul comunist, așa cum nu ajunsesem să-l urăsc pe vremea când mă aflam sub torturile sale.

Nu-l uram pentru ce mi-a făcut mie, ci pentru cât rău făcea gloriei lui Dumnezeu, numelui de Cristos, precum și unui miliard de oameni aflați sub dominația lui.

Au venit să mă vadă țărani, de peste tot din țară, și mi-au povestit cum are loc colectivizarea. Ajunseseră niște sclavi flămânzi pe propriiile lor câmpuri și în propriile lor vii. Copiii nu aveau nici

lapte, nici fructe – deşi România este o ţară cu multe resurse, aşa cum era şi vechea ţară a Canaanului.

Fraţii mi-au mărturisit că regimul comunist leninist a făcut din ei nişte hoţi şi nişte mincinoşi. Din cauza foametei, erau nevoiţi să fure din propriile câmpuri, care acum aparţineau colectivului. Erau nevoiţi să mintă, pentru a nu fi prinşi.

De la muncitori, am aflat ce teroare are loc în fabrici şi despre nivelul inimaginabil de exploatare a forţei de muncă, la care capitaliştii nici n-ar putea visa vreodată. Muncitorii nu aveau drept să facă grevă.

Intelectualii erau nevoiţi să predea lucruri care nu rezonau cu propriile lor convingeri.

Viaţa şi conştiinţa unei treimi din populaţia lumii erau sistematic distruse şi falsificate, fapt care se întâmplă încă în naţiunile care trăiesc sub opresiune.

Multe fete tinere au venit să se plângă, deoarece au fost chemate la Uniunea Tineretului Comunist, unde au fost mustrate că sărutaseră un băiat creştin. Le erau comunicate numele altor persoane cu care le era permis să intre în relaţie.

Totul era cumplit de urât şi fals.

Ulterior, m-am întâlnit cu cei care luptau pentru Biserica Subterană, camarazii mei de demult. Unii dintre ei reuşiseră să nu fie arestaţi, şi alţii îşi reluaseră, între timp, activitatea revoluţionară, după eliberarea din arest. M-au chemat să lupt împreună cu ei. Am fost la întâlnirile lor secrete, unde cântau din cărţulii de imnuri creştine, scrise de mână.

Mi-am amintit de Sfântul Antonie cel Mare, cel care a stat în deşert vreme de 30 de ani. A părăsit societatea, trăindu-şi viaţa în post şi rugăciune. Când a auzit despre certurile dintre Sfântul Atanasie şi Arie, legate de divinitatea lui Cristos, şi-a părăsit viaţa contemplativă şi s-a întors în Alexandria, pentru a ajuta ca adevărul să triumfe.

Am decis ceva ce toți creștinii ar trebui să facă: să urmez exemplul lui Cristos, al apostolului Pavel și al marilor sfinți. Să nu mă mai gândesc la ideea de a renunța, ci să continui lupta. Ce fel de bătălie mă aștepta, însă?

Creștinii din închisori s-au rugat tot timpul pentru potrivnicii lor, spunând doar lucruri bune despre ei. Dorința inimilor noastre este de a-i salva și de a ne bucura, de fiecare dată, când reușim. Dar eu am început să urăsc sistemul comunist și-mi doream să întăresc Biserica Subterană – singura putere care poate distruge această tiranie inimaginabilă, prin puterea rugăciunii.

Nu mă gândeam doar la România, ci la toate țările comuniste. Am întâlnit foarte mulți oameni nepăsători în lumea liberă. Scriitori de peste tot au protestat când doi autori comuniști, Siniavski și Daniel, au fost condamnați la închisoare de către tovarășii lor. Când, însă, au fost închiși o seamă de creștini pentru credința lor, nimeni din biserică nu a spus nimic.

Cui îi pasă de fratele Kuzyck, cel care a fost închis pentru crima de a fi distribuit materiale creștine „otrăvitoare" cum ar fi Biblii sau broșurile devoționale ale lui Torrey? Cine știe despre fratele Prokofiev, care și-a primit sentința pentru că a distribuit niște predici tipărite? Cine știe despre Grunvald, un creștin evreu care a fost închis în Rusia pentru fapte similare și pe care comuniștii l-au despărțit definitiv de fiul său? Eu știu cum m-am simțit când am fost luat de lângă Mihai. Și sufăr alături de fratele Grunvald, Ivanenko, Granny, Șevciuk, Taisya Tkachenko, Ekaterina Vekazina, Georgi Vekazin, soții Pilat din Letonia și așa mai departe, nume de sfinți și eroi ai credinței care aparțin secolului XX! Mă închin pentru a săruta lanțurile acestor frați în credință, care au fost aruncați în arenă pentru a fi devorați de niște bestii sălbatice.

Unor conducători de biserici din afară nu le pasă câtuși de puțin de ei. Numele martirilor nu sunt pe listele lor de rugăciune. În timp ce erau torturați și condamnați, baptiștii din Rusia și oficialitățile

ortodoxe erau primite cu onoare la conferințe precum cea din New Delhi, Geneva și altele. Acolo i-au asigurat pe toți că Rusia oferă libertate în credință.

Un conducător al Consiliului Mondial al Bisericilor l-a sărutat pe arhiepiscopul bolșevic Nicodim, oferindu-i încrederea. După asta, au cinat împreună în numele Consiliului Mondial al Bisericilor, în timp ce, în închisori, adevărații sfinți mâncau varză și intestine nespălate, precum am mâncat și eu în numele lui Isus Cristos.

Lucrurile nu puteau să rămână așa. Biserica Subterană a decis să părăsesc țara, în cazul în care se ivește posibilitatea, pentru a informa creștinii din lumea largă cu privire la situația noastră.

Am hotărât să spun adevărul despre sistemul comunist, deși, în sinea mea, îi iubeam pe comuniști. Însă nu mi se părea normal să predic Evanghelia fără a-i mustra, fără a spune răspicat adevărul.

Unii oameni îmi sugerează: „Predică adevărata Evanghelie!" Asta îmi amintește de securiștii care mi-au spus să predic despre Isus cât vreau, dar să nu amintesc nimic despre comunism. Chiar așa să fie, că cei care sunt pentru „adevărata Evanghelie", sunt inspirați de către cei care fac parte din poliția secretă comunistă?

Nu știu ce este așa-numita Evanghelie curată. Ioan Botezătorul predica oare o Evanghelie pură? El nu zicea doar: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape" (Matei 3:2), ci l-a și mustrat pe Irod „pentru toate relele pe care le făcuse" (Luca 3:19). A fost decapitat că nu se limita la învățături abstracte. Isus, în Predica de pe Munte, nu a predicat doar o „Evanghelie pură". Mulți lideri ai bisericilor de acum ar spune că a fost o predică negativă: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici!... Șerpi, pui de năpârci!" (Matei 23:27, 33). Pentru asemenea predici „necurate" a fost Cristos crucificat. Fariseii nu ar fi luat în seamă Predica de pe Munte.

Păcatul trebuie scos la iveală, dat în vileag răspicat. Comunismul este unul dintre cele mai periculoase păcate prezente astăzi în lume. Orice Evanghelie, în care acest aspect nu este semnalat, nu este defel „pură", iar Biserica Subterană denunță păcatul cu

riscul libertății și al pierderii vieții. Iar noi, cei aflați în lumea liberă, avem datoria sfântă de a nu tăcea.

Am încercat deci să denunț comunismul, dar nu în felul în care o fac cei care se autointitulează „anticomuniști". Hitler era la rândul său anticomunist, dar altfel, un mare tiran. Noi urâm păcatul, dar îi iubim pe cei păcătoși.

Suferința mea printre străini

Sufăr acum în Occident mai mult decât am suferit în lumea comunistă.

Durerea mea constă în primul rând în dorul nemărturisit pentru lucrurile minunate care aveau loc în Biserica Subterană, o comunitate menită să împlinească vechea vorbă latinească: *Nudisnudum Christi sequi* (Dezbrăcați să-l urmăm pe Cristos, cel care s-a dezbrăcat pentru noi).

În națiunile aflate sub opresiune, Fiul omului și cei care-l urmează n-au unde să-și așeze capetele pentru a se odihni. Mulți creștini nu-și construiesc case pentru ei înșiși. La ce le-ar folosi? Cu ocazia primei arestări, casa le-a fost confiscată oricum. Simplul fapt de a avea o casă e un motiv în plus pentru a fi arestat, pentru că vor exista oameni care vor dori să ți-o ia. Acolo nu-ți îngropi tatăl și nici nu îți iei rămas bun de la cei dragi, înainte de a-l urma pe Cristos. Cine sunt de fapt mama, fratele sau sora ta? Din acest punct de vedere ești aidoma lui Isus. Mama și fratele sunt pentru tine doar cei care îndeplinesc poruncile lui Dumnezeu. În ceea ce privește legăturile de sânge, oare mai contează ele atunci când adesea se întâmplă ca mireasa să-și vândă mirele, copiii pe părinți sau soțiile pe bărbați? În cele din urmă, doar legăturile spirituale sunt cele care rămân valabile.

O fi Biserica Subterană o biserică săracă și în suferință, dar are puțini membri care să fie căldicei.

O slujbă religioasă din Biserica Subterană seamănă cu una de acum vreo 1.900 de ani, de pe vremea Bisericii Primare. Predicatorul nu are cunoştinţe teologice elaborate. Nu cunoaşte omiletică, la fel cum nici Petru nu ştia. Orice profesor de teologie i-ar fi dat lui Petru o notă proastă pentru predica lui din Ziua Cincizecimii. Versetele biblice nu sunt prea bine cunoscute în multe ţări, deoarece acolo Bibliile nu sunt accesibile, iar pe lângă asta predicatorul e, cel mai probabil, închis pentru mulţi ani, fără a avea acces la Scriptură. Când oamenii îşi exprimă credinţa într-un Tată, acest lucru înseamnă mult. În puşcărie, atunci când se rugau atotputernicului Părinte pentru pâinea cea de toate zilele, oamenii primeau, în schimb, o varză înecată într-o zeamă dezgustătoare. Erau precum Iov, cel care a spus că ar crede în Dumnezeu, chiar dacă acesta l-ar înjunghia. Erau precum Isus, cel care îl numea pe Dumnezeu „Tată", chiar şi când părea uitat pe crucea de pe Golgota.

Cel care a cunoscut frumuseţea spirituală a Bisericii Subterane, cu greu mai poate fi împlinit de formalismul regăsit în unele biserici occidentale.

Sufăr aici în lumea liberă mai mult decât am suferit în puşcăriile comuniste, fiindcă acum văd cu ochii mei cum civilizaţia occidentală este pe moarte.

Oswald Spengler a scris în cartea sa *Declinul Occidentului*:

> „Eşti pe moarte. Văd în tine toate semnele decadenţei. Pot dovedi că toată bogăţia ta cea mare şi sărăcia ta, capitalismul şi socialismul, războaiele şi revoluţiile, ateismul, pesimismul şi cinismul tău, lipsa de moralitate, relaţiile conjugale frânte, obsesia pentru controlul natalităţii, te umplu de sânge de sus până jos şi te ucid începând cu adâncul creierului, pot dovedi că toate acestea sunt semnele unor epoci pe moarte, ale unor state antice cum ar fi Alexandria, Grecia sau nevrotica Romă".

Totul a fost scris în 1926. Încă de atunci, democrația și civilizația au murit deja în cam jumătate din Europa până în Cuba, fiindcă mare parte a Occidentului e cufundată într-un somn adânc.

Există, însă, o forță care nu închide ochii. Peste tot în Răsărit, comuniștii sunt dezamăgiți și li s-au risipit toate iluziile, în timp ce, în Apus, regăsim ideea de-a dreptul virulentă a unui „umanism comunist". Toți acești occidentali umanisto-comuniști, pur și simplu nu vor să accepte veștile despre cruzimi, mârșăvii și persecuții petrecute în țările comuniste. Ei răspândesc peste tot această credință, cu un zel neobosit: în saloanele noii burghezii, în cluburile selecte de intelectuali, în facultăți, în suburbii și chiar în biserici. Noi, creștinii, suntem deseori cu inima împărțită față de Adevăr, în vreme ce ei sunt cu toată inima de partea acestei minciuni.

În tot acest timp, teologii occidentali flecăresc mai departe. Acest lucru îmi amintește de faptul că atunci când trupele lui Mahomed al II-lea au înconjurat Constantinopolul în 1453, urmând să se decidă dacă, în secolele care aveau să urmeze, Balcanii vor fi sub influență creștină sau musulmană, consiliul unei biserici locale din orașul aflat sub asediu discuta următoarele chestiuni: Ce culoare aveau ochii Fecioarei Maria? Ce sex aveau îngerii? Și, dacă o muscă se înecă în apă sfințită, se sfințește musca sau apa se face necurată? Aceasta poate fi doar o legendă a acelor vremuri, însă, consultând presa creștină de azi, putem observa că se problematizează teme asemănătoare. Mișelia persecutorilor și suferințele Bisericii Subterane de-abia sunt amintite.

Există, din nefericire, nenumărate discuții aprinse despre diverse teme teologice, ritualuri și alte mărunțișuri cu totul neimportante.

Odată, la o petrecere, cineva a întrebat: „Dacă te-ai afla într-o navă care se scufundă, dacă ai avea șansa de a naufragia pe o insulă pustie și ai putea lua cu tine din biblioteca ambarcațiunii o singură carte, care ar fi aceasta?" Un comesean a răspuns: „Biblia". Un altul, „Shakespeare". Însă un scriitor a dat răspunsul cuvenit: „Aș alege o carte care să mă învețe cum să construiesc o barcă. Așa

aș putea ajunge iar printre oameni și, odată ajuns acolo, aș putea citi exact ce am eu chef".

Este mai important să-ți păstrezi libertatea și distanța față de toate confesiunile și partidele teologice și s-o regăsești acolo unde ea s-a pierdut din pricina persecuțiilor religioase pe scară largă, decât să insiști cu încăpățânare asupra unei singure opinii teologice.

„Adevărul vă va face liberi", a spus Isus (Ioan 8:32). Dar aceeași libertate, și numai ea, poate scoate adevărul la lumină. Astfel, în loc să flecărim despre lucruri neimportante, am face bine să ne unim forțele de dragul libertății, împotriva samavolniciilor acestei lumi.

Sufăr când împărtășesc suferințele tot mai mari prin care trec bisericile din națiunile aflate sub opresiune. Pentru că am trăit aceste suferințe, le pot avea, proaspete, înaintea ochilor.

În iunie 1966, ziarele sovietice *Izvestia* și *Dervenskais Jizn* i-au acuzat pe baptiștii ruși că-i învățau pe membrii comunității lor să ucidă copii pentru a-și spăla păcatele. Este vechea acuzație de crimă ritualică folosită și împotriva evreilor.

Dar eu știu ce valoare are o asemenea acuzație. În 1959 eram într-o închisoare din Cluj împreună cu un prizonier pe nume Lazarovici, acuzat de uciderea unei fetițe. Avea doar 30 de ani, însă peste noapte, din pricina torturilor, părul i-a albit. Arăta ca un om în vârstă. Îi fuseseră smulse unghiile pentru a forța mărturisirea unei crime pe care n-o comisese. După un an de chinuri, i s-a dovedit nevinovăția și a fost eliberat, însă libertatea nu mai însemna nimic pentru el. Devenise un om înfrânt pentru totdeauna.

Unii citeau în ziare acuzațiile prostești pe care presa sovietică le făcea împotriva baptiștilor în perioada comunistă. Eu știam ce înseamna asta pentru cel învinovățit.

Este oribil să fii în Occident și să vezi constant asemenea întâmplări, petrecându-se sub ochii tăi.

Ce s-a ales deci de arhiepiscopul Iermogen din Kaluga (URSS) și de cei șapte episcopi care au protestat împotriva extremelor cooperări cu regimul sovietic, cooperare de la care patriarhul Alexei

și arhiepiscopul Nicodim, niște simple unelte în mâinile comuniștilor, nu s-au dat în lături? Dacă nu aș fi văzut episcopi, care au protestat în România murind lângă mine în pușcărie, nu mi-aș face atâtea probleme în legătură cu acești episcopi sfinți din Rusia.

Miniștrii Nikolai Eșliman și Gleb Iakunin au fost mustrați de către patriarh, deoarece au cerut libertate religioasă pentru biserică. Occidentalii știu despre asta. Eu am fost în pușcărie cu Părintele Ioan din Vladimirești, în România, căruia i s-a întâmplat același lucru. La suprafață, părea doar o banală formă de „disciplinare" ecleziastică. Însă conducătorii oficiali ai bisericilor erau, precum majoritatea conducătorilor din țările comuniste, mână-n mână cu Securitatea. Cei pe care ajungeau să-i disciplineze erau duși la cel mai eficient program de corecție: torturi, bătăi și medicamente administrate de către prizonierii înșiși.

Mă cutremur când mă gândesc la suferințele celor persecutați pe alte meleaguri. Mă cutremur când mă gândesc la soarta veșnică a torționarilor. Mă cutremur când mă gândesc la creștinii din Occident care nu își ajută frații persecutați.

În adâncul sufletului, aș dori să mă îngrijesc de frumusețea ogradei mele și să nu mă implic în asemenea lupte uriașe. Mi-aș dori atât de mult să stau într-un loc liniștit, unde să mă pot odihni. Dar acest lucru nu e posibil. Când Tibetul a fost invadat de comuniști, aceștia i-au anihilat pe cei care erau interesați de domeniul spiritual. În țara noastră, i-au anihilat pe cei care s-au detașat de realitate. Bisericile și mănăstirile au fost șterse de pe fața pământului, fiind păstrate doar câteva, de ochii străinilor. Liniștea și odihna la care sper ar însemna o evadare din realitate, una periculoasă pentru sufletul meu.

Am condus această luptă, chiar dacă, pentru mine personal, a fost foarte periculos. M-au luat de pe stradă în 1948 și m-au închis sub un nume fals. Ana Pauker, care era Secretarul de Stat din acea perioadă, i-a spus ambasadorului Suediei, Sir Patrick von Reuterswärd: „O, dar Wurmbrand se plimbă acum liniștit

pe străzile din Copenhaga". Ministrul suedez avea în buzunar o scrisoare, pe care am reuşit să o trimit cu greu din puşcărie. El ştia că este minţit pe faţă. Acest lucru se poate întâmpla din nou. Dacă voi fi ucis, cu siguranţă voi fi ucis de mâna unui asasin plătit de comunişti. Nimeni altcineva nu are nici un motiv să mă omoare. Dacă auziţi zvonuri despre moralitatea mea depravată, furturi, homosexualitate, adulter, atitudini politice neconforme cu realitatea, minciuni sau orice altceva, înseamnă că la mijloc va fi împlinirea unor ameninţări venite din partea Securităţii: „Te vom distruge din punct de vedere moral".

O sursă foarte bine informată mi-a spus că autorităţile comuniste din România au decis să mă omoare, după ce am depus mărturie în faţa Senatului american în anii '60. Nu pot să rămân tăcut. Datoria voastră este de a examina în linişte şi cu mare atenţie tot ce spun. Chiar dacă bănuiţi că, după toate cele prin care am trecut, sufăr de un complex de persecuţie, vă puteţi pune întrebarea ce fel de regim îngrozitor trebuie să fie acela, care îi face pe propriii săi cetăţeni să trăiască atât de bântuiţi? Ce forţă este aceea care-i face pe locuitorii Germaniei de Est să urce copii în buldozere şi să treacă prin sârmă ghimpată, cu riscul de a fi împuşcaţi împreună cu toată familia lor?

Occidentul doarme, dar trebuie deşteptat ca să poată auzi strigătul de ajutor al popoarelor aflate sub teroare.

Oamenii care suferă caută un ţap ispăşitor, cineva pe care să dea vina. Dacă ai un ţap ispăşitor, poţi mult mai uşor să cari povara suferinţei. Eu nu pot face una ca asta.

Nu pot pune vina pe unii conducători ai bisericilor occidentale, care fac compromisuri cu cei care urăsc creştinismul. Răul nu vine

de la ei. Aceşti conducători sunt, la rândul lor, victimele unui rău străvechi. Nu ei au creat dezordine în biserici, ci aşa le-au găsit.

De când am ajuns în Occident, am luat parte la multe seminarii teologice. Acolo am auzit despre istoria clopotelor şi a cântărilor liturgice, despre legi canonice discutate şi răs-discutate sau despre practici bisericeşti care nu mai există. Am auzit despre unii studenţi de la teologie, care învaţă că povestea creaţiei este neadevărată, la fel şi cea a lui Adam, a potopului sau a miracolelor lui Moise. Unii sunt învăţaţi că profeţiiile au fost scrise după ce s-au întâmplat, naşterea Fecioarei Maria este un mit, oasele Domnului încă zac într-un mormânt, deoarece acesta nu a înviat, epistolele nu sunt adevărate, iar cartea Apocalipsa este opera unui tip delirant. În afară de toate astea, Biblia este, într-adevăr, o carte sfântă! (Asta înseamnă că avem o carte sfântă care conţine, chipurile, mai multe minciuni decât un ziar comunist chinez.)

Asta învăţau unii dintre conducătorii de biserici din Occident când mergeau la seminarii. Asta era atmosfera în care-şi petreceau viaţa. De ce să se încreadă într-un stăpân despre care sunt spuse asemenea lucruri? De ce să se dedice unei biserici în care eşti liber să crezi că Dumnezeu este mort?

Unii dintre conducătorii diverselor confesiuni nu aparţin Miresei Domnului. Sunt conducători într-o biserică unde Domnul a fost trădat de mult. Când întâlnesc pe cineva din Biserica Subterană, cum ar fi un martir, se uită la el cu o mare suspiciune.

Nu putem judeca un om doar după o parte din atitudinea sa. Dacă am face asta, am fi precum fariseii în faţa cărora Isus părea un om rău, pentru că nu le respecta regulile cu privire la Sabat. Şi-au închis ochii, deşi Isus putea să fie iubit de toţi.

Aceiaşi conducători, care au o atitudine greşită faţă de comunişti, pot să aibă dreptate în alte privinţe, ba chiar să fie foarte sinceri. Chiar dacă greşesc, se pot schimba.

La un moment dat, am avut ocazia să stau de vorbă cu un episcop ortodox în România. Era de-al comuniştilor şi pâra oamenii

care veneau la slujbele lui. I-am luat mâna și i-am spus pilda fiului risipitor. Asta a avut loc într-o seară în grădina lui. I-am spus: „Vezi cu câtă dragoste a primit Dumnezeu înapoi un păcătos. Ar primi cu tot dragul și pe un episcop, dacă acesta s-ar pocăi". I-am mai cântat și niște cântece creștine. Omul, ulterior, s-a convertit.

Eram în închisoare cu un preot ortodox, care scria mai mereu povestioare ateiste în speranța că, într-o bună zi, va fi eliberat. I-am vorbit, iar el a rupt tot ce scrisese, riscând să nu mai vadă niciodată lumina zilei.

Nu pot să transform pe nimeni în țap ispășitor, pentru a-mi face mie povara mai ușoară.

Mai este ceva ce-mi frânge inima. Chiar și prietenii foarte apropiați mă înțeleg greșit. Unii mă acuză că sunt plin de resentimente față de comuniști, dar eu știu că nu e adevărat.

Scriitorul evreu Claude Montefiore a spus că atitudinea lui Isus față de cărturari și farisei, modul în care îi denunță public este contrară poruncii Sale privitoare la a ne iubi dușmanii și a-i binecuvânta pe cei care ne blestemă. Și Dr. W. R. Matthews, fost Vicar al Bisericii Sfântul Pavel din Londra, a afirmat că Isus este incoerent și lipsit de consecvență, prezentând scuza că Isus nu era un intelectual!

Părerea lui Montefiore cu privire la Isus era greșită. Isus îi iubea pe farisei, chiar dacă i-a denunțat public. Eu, la rândul meu, îi iubesc pe comuniști și pe informatorii din biserici, chiar dacă simt nevoia să vorbesc public împotriva lor.

Mi se spune în mod constant: „Uită de comuniști! Ocupă-te doar de lucruri spirituale!"

Am întâlnit un creştin care a avut de suferit din cauza dominaţiei naziste. A spus că este cu totul de partea mea, atâta timp cât îl slujesc pe Cristos, dar că nu ar trebui să spun nici un cuvânt împotriva comunismului. L-am întrebat dacă cei credincioşi, care luptau împotriva nazismului în Germania, nu cumva aveau dreptate şi dacă aceştia ar fi trebuit să se limiteze doar la a vorbi despre Biblie, fără să spună nici un cuvânt despre marele tiran care a fost Hitler? Răspunsul lui a fost: „Da, dar Hitler a omorât şase milioane de evrei! Era nevoie de cineva care să se ridice împotriva lui". Eu i-am răspuns: „Comunismul a ucis 30 de milioane de ruşi, milioane de chinezi şi mulţi alţii. A omorât până şi evrei. Trebuie să ripostăm doar atunci când sunt ucişi evrei, nu şi ruşi sau chinezi?" Mi-a răspuns: „Asta-i altă mâncare de peşte" şi nu mi-a mai oferit nici o altă explicaţie.

Am fost bătut de poliţie şi în timpul regimului lui Hitler, şi în perioada comunistă. Nu am observat nici o diferenţă, ambele bătăi erau la fel de dureroase.

Creştinismul trebuie să lupte împotriva multor aspecte ale păcatului, nu doar împotriva comunismului. Nu suntem obsedaţi doar de această problemă, dar comunismul este un duşman foarte periculos pentru creştinătate. Trebuie să ne unim forţele pentru a-l combate.

N-am să încetez să mă repet! Cel mai mare ţel al omului este acela de a fi la fel precum Cristos. Comuniştii au ca scop împotrivirea, împiedicarea acestui deziderat. Ei sunt, în mare, împotriva religiei. Ei cred că după viaţă nu mai există nimic, iar corpul nostru devine hrană pentru viermi şi atât. Îşi doresc o viaţă care se desfăşoară doar la nivelul materiei.

Ei cunosc doar masele. Lumea lor este ca cea a duhului necurat din Noul Testament, care, atunci când a fost întrebat cine este, a răspuns: „Numele meu este Legiune". Personalitatea individuală, unul dintre cele mai frumoase daruri ale lui Dumnezeu, trebuie distrusă. Au întemniţat un om căruia i-au găsit o carte de-a lui

Alfred Adler numită „Psihologia Individuală". Securiștii au urlat: „O, individuală, tot timpul individuală! De ce nu colectivă?"

Isus vrea ca fiecare om să aibă o personalitate. Din această cauză nu este posibil nici un compromis între noi și ei. Comuniștii știu asta. În revista lor intitulată *Nauka i Religia* (Știință și Religie), au scris: „Religia este incompatibilă cu comunismul. Îi este dușmănoasă... Crezurile Partidului Comunist sunt o lovitură de moarte pentru religie... Este o credință într-o societate ateistă, în care oamenii sunt complet rupți de orice legătură cu religia".

Este posibilă o coexistență dintre creștinism și comunism? Iată răspunsul pe care comunismul îl dă acestei întrebări: „Partidul Comunist înseamnă o lovitură de moarte dată religiei!"

Capitolul cinci

BISERICA SUBTERANĂ DE PRETUTINDENI ȘI DE NEÎNVINS

Biserica Subterană funcționează în condiții foarte dificile. Religia oficială a statelor comuniste este ateismul. Celor mai vârstnici li se dă libertatea relativă de a crede în ce vor, însă nu și tinerilor sau copiilor. În aceste țări și în alte regimuri opresive, toate sursele de informare, începând de la radio, televizor, cinema, teatre, presă și până la edituri, toate au ca scop împiedicarea răspândirii credinței.

Biserica Subterană are foarte puține mijloace prin care să oprească o forță atât de uriașă precum este cea a unui stat totalitar. Misionarii din Rusia nu au o educație teologică foarte avansată. Există, chiar și azi, pastori chinezi, care nici măcar nu au citit Biblia în întregime.

Am să vă spun o poveste, care arată cum au fost aleși mulți pastori, în acele timpuri. La un moment dat, am întâlnit un tânăr rus care, pe ascuns, era creștin și făcea parte din mișcarea secretă a răspândirii Cuvântului. L-am întrebat cine îl unsese drept pastor, iar el mi-a răspuns așa: „N-am avut un episcop adevărat, care să se ocupe cu hirotonisirea noastră. Un episcop oficial nu ar fi uns pe nimeni, care nu ar fi fost în prealabil aprobat de către Partidul comunist. Drept urmare, zece dintre noi, tineri creștini, am mers la mormântul unui episcop, care murise ca martir. Doi ne-am pus mâinile pe piatra de mormânt, și restul au format un cerc în jurul nostru. I-am cerut Duhului Sfânt să ne călăuzească în acest proces

de oficiere. Sunt convins că am fost hirotonisiți prin puterea rănilor din mâinile lui Isus". Pentru mine, hirotonisirea acestui tânăr este absolut valabilă înaintea lui Dumnezeu.

Oameni de acest fel, care nu au avut niciodată o educație teologică și care deseori știu puține despre Biblie (precum evangheliștii din Bangladesh), duc mai departe lucrarea lui Cristos.

Este ca Biserica primelor secole. La ce seminarii au fost părtași cei care au întors lumea cu susul în jos pentru Cristos? Știau oare toți să citească? De unde aveau Biblii? Dumnezeu este cel care le-a vorbit.

Noi, cei din Biserica Subterană, nu avem catedrale. Poate exista oare vreo catedrală mai frumoasă decât cerul albastru înspre care ne uitam când ne întâlneam, în secret, prin păduri? Ciripitul păsărilor înlocuia orga. Mireasma florilor era pentru noi smirna și tămâia din biserici. Veșmintele ponosite ale martirilor proaspăt eliberați erau precum robele aurite ale preoției. Luna și stelele ne străjuiau pe post de lumânări. Îngerii erau ajutoarele care ni le aprindeau.

Nu pot să descriu minunăția acestei Biserici! Adesea, după o întâlnire secretă, unii dintre ai noștri erau arestați și încarcerați. În închisoare, purtau lanțurile la fel de bucuroși ca o mireasă care primește inelul de la mire. Apele din închisoare sunt adânci și liniștite. Acești oameni au parte de sărutul și îmbrățișarea lui Cristos și nu ar schimba locul unde sunt cu nici un palat regesc. Am găsit creștini, cu adevărat bucuroși, doar în Biblie, în Biserica Subterană și în închisoare.

Biserica Subterană este asuprită, dar are și mulți prieteni. Unii sunt membri ai securității, iar alții chiar membri ai guvernului. Uneori, acești credincioși ascunși protejează Biserica.

În cadrul fostului Imperiu Sovietic, ziarele rusești se plângeau de o creștere semnificativă a „necredincioșilor doar în aparență". Ei, explica presa rusă, erau nenumărați oameni, care ocupau funcții tocmai în structurile de putere ale partidului comunist – în birouri ale guvernului, în departamentele de propagandă etc.

Aceşti oameni, priviţi din exterior, par a fi comunişti, dar, pe dinăuntru, sunt credincioşi, parte din Biserica Subterană.

Presa comunistă a spus povestea unei tinere, care lucra în departamentul de propagandă. După lucru, ea şi cu soţul ei adunau un grup de tineri din alte apartamente în locuinţa lor, pentru a studia în secret Biblia şi pentru a se ruga. Acest lucru încă se întâmplă peste tot în lume. Există zeci şi sute de astfel de „necredincioşi doar în aparenţă". Ei simt că este mai înţelept să nu participe la spectacolul, care se petrece în bisericile oficiale, unde sunt văzuţi, ascultaţi şi puşi să fie atenţi la o predică spălăcită. În loc să facă asta, îşi păstrează poziţiile de autoritate şi responsabilităţile obişnuite, fiind totuşi martorii tăcuţi şi eficienţi ai lui Cristos.

Biserica Subterană are sute de astfel de membri împrăştiaţi prin diferite locuri. Se întâlnesc, doar în secret, prin beciuri, poduri, apartamente sau câmpuri.

În Rusia comunistă, nimeni nu-şi bătea capul cu argumente pentru sau împotriva botezului copiilor sau adulţilor. Nici cu cele privind infailibilitatea Papei. Nu exista împărţirea în pre sau post milenarişti. Nimeni nu interpreta profeţii, nici nu îşi bătea capul cu acestea, însă am fost mereu curios să aflu cu ce argumente se venea înaintea ateilor, privitor la existenţa lui Dumnezeu.

Răspunsurile lor pentru astfel de oameni erau directe, simple: „Dacă ai fi invitat la un mare ospăţ cu tot felul de mâncăruri gustoase, oare ai putea crede că nu a fost nimeni în bucătărie să le prepare? Natura este un mare festin pregătit pentru noi! Găseşti roşii, piersici, mere, lapte şi miere. Cine le-a creat? Natura e oarbă. Dacă nu crezi în nici un fel de Dumnezeu Creator, cum poţi explica faptul că o asemenea natură oarbă poate să ne pună înainte şi să ne gătească o aşa varietate de lucruri de care avem nevoie?"

Mai dovedeau interlocutorilor şi existenţa vieţii după moarte. Am auzit odată pe cineva discutând cu un ateu: „Să zicem că ai putea să comunici cu un embrion nenăscut şi i-ai spune, că după ce iese din pântecele mamei sale, îl aşteaptă o viaţă lungă

şi minunată. Ce crezi că ar răspunde? Ar spune exact ceea ce ne spun ateii astăzi, când le vorbim despre paradis şi infern. Ar spune că viaţa în pântecul mamei este singurul lucru adevărat, iar orice altceva este doar o credinţă fără căpătâi. Dacă un embrion ar putea să gândească, şi-ar spune sieşi: 'Aici îmi cresc mâinile. Nu am nevoie de ele. Nu am la ce să le folosesc. Oare de ce le mai am? Probabil cresc pentru a-mi fi de folos într-un alt stadiu al existenţei, în care le voi putea folosi. Picioarele cresc şi ele, dar trebuie să mi le ţin îndoite înspre piept. De ce mai cresc? Poate urmează o viaţă undeva, la loc larg, o viaţă în care mă pot folosi de ele. De ce îmi cresc ochii? Deşi stau în beznă, cândva, poate, mă voi putea bucura de lumină şi de culori'."

„Dacă embrionul ar putea reflecta asupra propriei sale evoluţii, ar şti că există o viaţă şi după ce părăseşte pântecul. La fel este şi cu noi. Când suntem tineri, suntem ageri, energici, dar creierul ne este la fel de neted ca un patinoar. Odată cu anii, creştem în înţelepciune şi în ştiinţă, până când sicriul ne va fi acoperit cu pământ. Oare de ce este important să devenim înţelepţi, dacă nu o să ne mai putem folosi acele cunoştinţe? De ce cresc mâinile, picioarele şi ochii unui embrion? Există o singură explicaţie: cresc pentru ce va fi să vină. Înţelepciunea rămâne cu noi, pentru a ne putea folosi de ea în tot ceea ce urmează. Suntem pregătiţi pentru a sluji la un nivel mai înalt, care vine după moarte".

Despre Isus, comuniştii au afirmat, în diverse publicaţii, faptul că nu ar fi existat niciodată. Lucrătorii din Biserica Subterană răspundeau acestei probleme, cu uşurinţă: „Ce ziar aveţi în buzunar? Este exemplarul din *Pravda* (Adevărul) de ieri sau de astăzi? Să vedem... Aha! 4 ianuarie 1964 d.Hr.. De unde începe numărătoarea anilor? Spuneţi că Isus nu a existat niciodată, dar număraţi anii după naşterea Sa. Timpul, să ştiţi, a existat şi înaintea Lui. Omenirea, însă, consideră că tot ce a fost înainte este zadarnic, iar timpul adevărat începe de la venirea Sa. Chiar ziarul tău comunist este dovada limpede cum că Isus nu este doar o fantezie oarecare".

Adesea, pastorii din Occident sunt convinşi că cei care vin la slujbe cunosc adevărul fundamental al religiei creştine, lucru care nu este deloc adevărat. Rareori auzi, în ziua de azi, o predică în care adevărurile de bază ale credinţei noastre să fie demonstrate. În spatele Cortinei de Fier, însă, oameni, care nu au învăţat niciodată cum să predice, oferă, celor convertiţi, fundamente foarte serioase.

Nu există o linie clară de demarcaţie între Biserica Subterană, una dintre redutele de seamă ale creştinătăţii şi Biserica Oficială. Poveştile lor se împletesc. Unii pastori din bisericile de faţadă ale ţărilor cu regimuri opresive conduc, în paralel, o misiune secretă, menită să depăşească graniţele impuse de guvernul lor.

Biserica Oficială, eterna colaboraţionistă, are o poveste lungă. A început imediat după revoluţia socialistă din Rusia cu „Biserica Vie", care era condusă de un episcop numit Sergiu. Unul dintre colaboratorii săi a declarat: „Marxismul este evanghelia scrisă cu literele unui alfabet ateu". Ce teologie admirabilă.

Erau mulţi ca acest episcop în fiecare ţară.

În Ungaria, printre catolici, era Părintele Balogh. Împreună cu alţi preoţi protestanţi, a ajutat, din păcate, comunismul să deţină controlul deplin al statului.

În România, comuniştii au ajuns la putere cu ajutorul unui preot ortodox pe nume Burducea, un fost fascist care, pentru a-i fi iertate greşelile din trecut de către comunişti, a devenit chiar mai „roşu" decât superiorii lui. Preotul îi era apropiat secretarului sovietic de stat, Vîşinski, iar când a fost citită scrisoarea, care anunţa instalarea guvernului comunist la putere, a zâmbit într-o manieră aprobatoare: „Nu mai este nevoie de un paradis ceresc, deoarece acest guvern va construi unul chiar aici, pe Pământ".

Cât despre cei ca Nikolai al Rusiei este cunoscut faptul că erau informatori ai guvernului. Maiorul Deriabin, dezertor din poliţia secretă rusească, a depus mărturie că Nikolai fusese agentul lor.

Aşa stăteau lucrurile în orice confesiune. Conducerea Bisericii Baptiste din România a fost impusă cu forţa, iar credincioşii

autentici au fost denunțați. În Rusia, s-a întâmplat același lucru. Președintele adventiștilor din România, Tachici, mi-a mărturisit că el a fost informator al Securității încă din prima zi când comuniștii au pus mâna pe putere.

În loc să închidă toate bisericile, deși au interzis mii după ce au venit la putere, comuniștii au luat decizia vicleană de a le permite câtorva să funcționeze de fațadă, pentru a le folosi pe post de puncte de observație, cu scopul de a controla și, într-un final, de a distruge creștinii și creștinismul, în general. Au hotărât că ar fi mai bine să lase câteva biserici funcționale, la vedere, și să le folosească pe post de unelte de control și diversiune pentru oamenii care veneau în vizită pe meleagurile țării.

Situația este prezentă și în cadrul Bisericii Oficiale chineze de dată mai recentă, la începutul secolului actual. Iar această „singură biserică legală" reprezintă mai puțin de 20% din totalul creștinilor chinezi. Mi s-a oferit și mie, în România, să păstoresc o biserică în condiții asemănătoare, respectiv cu scopul de a raporta, poliției secrete, detalii despre membrii congregației. Se pare că cei din Occident, obișnuiți cu normalitatea lucrurilor limpezi, „sau albe, sau negre", nu pot procesa o astfel de situație. Biserica Subterană nu se va compromite niciodată acceptând biserici de formă, controlate de sus, ca substitut pentru evanghelizarea reală, plină de sens și eficace, adresată tuturor oamenilor – inclusiv tinerilor.

Cu toate acestea, în ciuda multor conducători care trădează, descoperim, în bisericile oficiale, o viață spirituală activă. (Am impresia că, în multe biserici din Occident, situația e asemănătoare, iar comunitățile manifestă o credință vie nu datorită, ci în ciuda conducerii lor corupte.)

În Rusia, liturghia ortodoxă a rămas neschimbată și a continuat să hrănească inimile membrilor bisericii, chiar dacă predicile înălțau în slăvi pe comuniști. Lutheranii, prezbiterienii și alți protestanți cântau aceleași cântece de laudă din vechime. Din cauza asta, predicatorii erau nevoiți să folosească Biblia în predicile lor. În

China, în ziua de azi, oamenii sunt botezaţi de către preoţi despre care se ştie că sunt trădători. Ştiu că vor anunţa poliţia secretă în legătură cu convertirea lor. Sunt nevoiţi să-şi ascundă credinţa, de cei care le vorbesc despre ea, prin nişte predici depravate. Acesta este un mare miracol al lui Dumnezeu, descris în sens figurat, în Levitic 11:37: „Dacă se întâmplă să cadă ceva din trupurile lor moarte pe o sămânţă care trebuie semănată, ea va rămâne curată".

De dragul dreptăţii, trebuie spus, totuşi, că nu toţi conducătorii oficiali ai bisericilor sunt oameni de-ai comuniştilor, nici chiar când e vorba de cei din vârful ierarhiei.

Membrii Bisericii Subterane sunt prezenţi şi în funcţiile de conducere din bisericile oficiale, cu excepţia unor credincioşi, care trebuie să rămână ascunşi. Creştinismul pentru ei nu este o existenţă searbădă, fără perspectivă, ci o credinţă luptătoare, militantă. Poliţiei secrete nu i-a fost uşor deloc atunci când a venit să închidă mănăstirea de la Vladimireşti sau când a închis multe altele din Rusia. Mulţi comunişti au plătit cu preţul vieţii faptul că au încercat să interzică religia.

Bisericile oficiale se împuţinează. Mă întreb dacă, în toată Uniunea Sovietică, erau mai mult de cinci sau şase mii de biserici aflate sub dominaţia comunistă. (Statele Unite, cu o populaţie destul de asemănătoare ca număr, aveau aproape trei sute de mii, acum câteva decenii.) Aceste „biserici", de cele mai multe ori, erau doar nişte camere mici de adunare, nu clădiri impunătoare, aşa cum ni le imaginăm noi azi. Vizitatorii străini vedeau o biserică plină ochi în Moscova, de altfel singura biserică protestantă din oraş. Se minunau de libertatea credinţei. „Acolo, chiar şi bisericile dau pe dinafară de credincioşi", povesteau ei, când se întorceau în ţara lor. Cu acest acest praf aruncat în ochi, nu vedeau drama celor şapte milioane de suflete din Biserica protestantă! Nu vedeau nici grupurile mici de oameni, care se întâlneau în câte o cameră dosnică aflată nu tocmai la o distanţă acceptabilă pentru majoritatea populaţiei din URSS. Aceste mulţimi ascunse

erau fie uitate, fie evanghelizate doar prin mijloace subversive. Nu existau alte opțiuni.

Cu cât mai mult se extindea dominația comunistă asupra unei țări, cu atât mai mult trebuia Biserica să se regrupeze în subterană.

Locul bisericilor oficiale închise era luat de organizațiile de partid.

Cum literatura ateistă hrănește Biserica Subterană

Biserica Subterană știe, la rândul ei, cum să folosească literatura ateistă. Trăiește cu ea asemenea lui Ilie, care a fost hrănit de corbi în ținuturile pustii. Ateii se chinuie din răsputeri și sunt foarte sârguincioși în a critica și a lua în derâdere versetele din Biblie.

Au publicat astfel de cărți: „Biblia hazlie" și „Biblia pentru credincioși și necredincioși". Au încercat să demonstreze cât de absurdă este Scriptura dar, cu ocazia asta, au citat și foarte multe versete din ea. Ce ne-am mai bucurat! Cartea a fost tipărită în milioane de exemplare și era plină de pasaje biblice, care erau minunate chiar și atunci când erau luate în derâdere. Critica lor era atât de ridicol de prostească, încât nimeni nu o prea lua în serios. În trecut, „ereticii" arși de Inchiziție, în drumul către rug, erau îmbrăcați în tot felul de haine caraghioase, pe care erau desenate flăcări și draci. Ce sfinți erau de fapt acești eretici! Într-un mod asemănător, versetele Bibliei rămân neschimbate, chiar dacă sunt citate de diavol.

Editura comunistă, care a publicat cărțile, a fost foarte încântată când a început să primească sute de scrisori, care cereau retipărirea cărților ateiste, unde erau batjocorite versetele Scripturii. Ei nu știau că aceste scrisori veneau din partea Bisericii Subterane. Era singura cale prin care puteam face rost de material didactic.

Știam foarte bine și cum să ne folosim de întâlnirile cu tentă ateistă.

Un profesor de ideologie comunistă a demonstrat, la o întâlnire, cum că Isus nu era mai mult decât un simplu magician. Profesorul avea în faţă un ulcior cu apă în care a pus un praf, iar apa a devenit roşie. „Iată, de fapt, marele miracol", a explicat el. „Isus îşi ascunsese în mâneci un praf asemănător cu acesta şi, astfel, a transformat apa în vin, într-un mod uluitor. Eu, însă, pot face şi mai mult decât atât. Pot preschimba vinul din nou în apă". A pus un alt praf în lichid şi acesta a revenit la normal. Apoi alt praf şi lichidul s-a făcut, din nou, roşu.

Un creştin s-a ridicat şi a spus: „Ne-aţi uimit, tovarăşe, cu ce sunteţi capabil să faceţi. Am vrea să vă mai rugăm un singur lucru: beţi acum o sticlă din vinul dumneavoastră!" Profesorul a răspuns: „Asta nu pot s-o fac. Praful este otrăvitor". Creştinul a răspuns: „Asta este singura diferenţă dintre dumneavoastră şi Isus. El, cu vinul Lui, ne-a adus bucurie pentru două mii de ani, pe când dumneata doar încerci să ne otrăveşti". Creştinul a fost închis, dar povestea sa a mers mai departe şi credinţa multora s-a întărit datorită ei.

Suntem mărunţi şi slabi precum David, dar suntem mai puternici decât Goliat-ul ateismului, pentru că îl avem pe Dumnezeu de partea noastră. Adevărul ne aparţine.

La un eveniment, un comunist vorbea înflăcărat despre ateism. Toţi muncitorii au fost obligaţi să meargă dar, printre ei, se numărau şi foarte mulţi creştini. Aceştia au stat tăcuţi, ascultând toate argumentele împotriva lui Dumnezeu şi cât de lipsită de sens este credinţa în Acesta. Prelegerea era menită să dovedească inexistenţa totală a unei lumi spirituale şi, deci, a lui Dumnezeu, a lui Cristos şi a unei vieţi veşnice, după moarte. Omul era prezentat ca fiind doar materie, nicidecum suflet. Profesorul a repetat, de nenumărate ori, că materia este singurul lucru care contează pe lume.

Un creştin s-a ridicat şi a rugat să fie lăsat să vorbească. Şi-a luat scaunul pliabil şi l-a azvârlit, după care s-a proţăpit locului, privindu-l. În clipa următoare, s-a dus în faţă şi i-a tras o palmă

celui care vorbea. Comunistul s-a umplut de mânie, fața i s-a înroșit, a început să înjure de mama focului și să-și strige tovarășii, pentru a-l aresta pe creștin. S-a răstit: „Cum îndrăznești să mă pleznești? Care îți e motivul?"

Creștinul a răspuns: „Tocmai ne-ați demonstrat că ați spus numai minciuni. Ați spus că totul e materie și nimic mai mult. Am luat scaunul și l-am aruncat. E doar materie, drept urmare nu s-a enervat. Dar când v-am lovit, nu ați reacționat deloc impasibil, ca scaunul acesta. Din contră, ați reacționat pe dos. Materia nu se supără, nici nu se enervează, dar dumneavoastră v-a sărit țandăra. Așa că, dragă tovarășe, mă tem că vă înșelați. Omul este mai mult decât materie. Este o ființă spirituală!"

În nenumărate momente precum acesta, creștini obișnuiți ai Bisericii Subterane au fost contra argumentelor ateiste extrem de elaborate.

Când eram în închisoare, la un moment dat, ofițerul politic m-a întrebat răutăcios: „Cât timp mai ai de gând să te ții de religia asta a ta?" I-am răspuns: „Am văzut nenumărați atei, regretând, pe patul de moarte, că au trăit fără nici un Dumnezeu. Începeau deodată, în ceasul al doișpelea, să creadă în Cristos. Îți poți oare imagina un creștin să regrete, în pragul morții, că s-a încredințat în mâna Domnului și să înceapă să se roage lui Marx sau Lenin, pentru a-i mântui sufletul?"

Ofițerul a râs: „Deștept răspuns". Eu am continuat: „Când un inginer construiește un pod, faptul că poate să-l traverseze o pisică nu este deloc o dovadă bună cum că podul ar fi rezistent. Este nevoie să-l traverseze o întreagă garnitură de tren, pentru a ne demonstra, cu adevărat, rezistența lui. Faptul că poți fi un ateu convins, atunci când totul merge bine, nu înseamnă că ateismul are dreptate. Problema e că această gândire nu rezistă în momentele de criză". Am folosit cărțile lui Lenin pentru a-i dovedi că, și după ce a ajuns prim-ministru în Uniunea Sovietică, chiar Lenin însuși se ruga atunci când lucrurile mergeau prost.

Stăteam tăcuți și așteptam liniștiți evenimentele viitoare. Comuniștii erau cei care se agitau, lansând tot felul de noi campanii împotriva religiei. Prin aceasta, nu făceau decât să demonstreze cât de adevărate erau cuvintele lui Augustin: „Tulburată este inima omului până nu își află odihna în Tine".

Despre cum până și comuniștii pot fi convinși

Dacă Biserica Subterană ar fi ajutată mai mult de creștinii lumii libere ar putea, pe de o parte să convingă inimile comuniștilor, iar pe de alta să schimbe cursul istoriei. Sunt convins că va reuși, într-un final, să câștige aceste inimi, deoarece comunismul este împotriva mersului firesc al naturii. Chiar și un câine își dorește să aibă propriul os. Inimile comuniștilor se împotrivesc rolurilor pe care le au de jucat și absurdităților în care sunt supuși să creadă.

Comuniștii afirmă că „totul este materie". Noi, oamenii, nu suntem altceva decât o mână de substanțe chimice organizate într-un anumit fel iar, după ce murim, ne vom întoarce din nou la starea de sare și minerale. Era destul să le punem întrebări încuietoare: „Cum se face că, în multe țări, comuniștii și-au dat viața pentru credința lor? Poate o adunătură de substanțe chimice să creadă în ceva până la sacrificiu de sine? Pot 'mineralele' să se jertfească pentru binele altora?" Cu astfel de dileme îi blocam, cel mai adesea.

Mai era apoi chestiunea brutalității fizice. Oamenii nu au fost creați să devină brute și nici nu pot s-o ducă mult ca torționari. Putem vedea asta când s-a prăbușit nazismul. Mulți dintre conducătorii lui s-au sinucis, iar alții s-au pocăit, după ce și-au mărturisit crimele.

Nivelul foarte ridicat de alcoolism din țările comuniste demonstrează imposibilitatea sistemului de a oferi vieții cetățenilor un scop după care să-și ghideze viața. Rusul de rând e înțelept, cu o inimă bună și, pe deasupra, generos. Comunismul este, în

schimb, superficial. Omul caută împlinirea în viață, și, din cauză că nu reușește să o găsească, se agață de alcool. Făcând acest lucru, ajunge să-și exprime frica de brutala și înșelătoarea viață pe care o are de trăit. Pentru câteva clipe, alcoolul îl eliberează, așa cum Adevărul l-ar putea dezlega pe veci, dacă ar putea să ajungă la inima lui.

În București fiind, în perioada ocupației rusești (1947-1989), într-o zi, am simțit un impuls de a intra într-un bar. Am rugat-o pe soția mea să mă însoțească. De cum am intrat, am dat peste un ofițer rus, care avea o armă și amenința pe toată lumea, cerând mai mult de băut. Fusese refuzat din cauză că deja era foarte beat. Oamenii din jur intraseră în panică. Am mers la proprietar, care mă știa, și l-am rugat să-i dea de băut ofițerului, cu promisiunea că voi sta eu cu el și voi avea grijă să bea în liniște. Primeam întruna sticle de vin. Pe masă erau trei pahare. Rusul le umplea, politicos, pe toate, după care le dădea pe gât unul după altul. Soția mea și cu mine n-am băut. Deși era foarte beat, capul se pare încă îi funcționa. Se vedea că e obișnuit cu băutura. I-am vorbit despre Cristos, iar el a ascultat cu o atenție complet neașteptată.

Când m-am oprit din vorbit, a spus: „Acum, că mi-ai spus despre tine, îți voi spune și eu cine sunt. Sunt un preot ortodox, printre primii care s-au lepădat de credința sa, atunci când a venit marea persecuție a lui Stalin. Am fost dus din sat în sat, pentru a le spune oamenilor că i-am călăuzit pe un drum greșit și că Dumnezeu de fapt, nu există. 'Am amăgit sufletele oamenilor, la fel ca toți ceilalți oameni din biserică', așa le-am spus. Am fost tare apreciat pentru ceea ce am făcut, așa că am devenit ofițer al securității statului. Pedeapsa mea de la Dumnezeu a fost să omor creștini, după ce îi torturam. Acum beau întruna, ca să uit tot ce am făcut, doar că nu prea funcționează".

Mulți comuniști s-au sinucis. La fel, cei mai buni poeți, cum ar fi Esenin și Maiakovski. Marele scriitor Fadeev, în romanul său numit „Fericirea", demonstrează cum, muncind neobosit pentru

comunism, putem dobândi fericirea. A fost atât de încântat, când a terminat acest roman, încât şi-a tras un glonţ în cap. Pentru sufletul său a fost prea dificil să suporte o asemenea minciună. Joffe şi Tomkin, mari conducători şi combatanţi pentru comunism în vremurile ţariste, nici ei nu au putut suporta să vadă cum arată comunismul în realitate. La rândul lor, au sfârşit prin a se sinucide.

Comuniştii sunt nişte oameni nefericiţi, la fel ca şi marii dictatori. Cât de nefericit trebuie să fi fost Stalin! După ce-şi omorâse aproape toţi tovarăşii, trăia constant frica de a nu fi şi el, la rândul lui, otrăvit sau ucis. Avea opt dormitoare, care se închideau cu uşi de seif, ca într-o bancă. Nimeni nu ştia în care dintre ele doarmea noaptea. Nu mânca nimic până când nu venea bucătarul, care gătise masa, să guste el primul mâncarea. Comunismul nu face pe nimeni fericit, nici măcar pe dictatori. Oamenii au nevoie de Cristos.

În procesul de convertire a celor care persecutau creştinii, nu doar că îi scăpam pe cei asupriţi de necazuri, dar şi asupritorii se întorceau către Domnul. Biserica Subterană răspunde celor mai arzătoare nevoi ale oamenilor din regimurile opresive ale lumii. Merită ajutată!

Una dintre caracteristicile Bisericii Subterane este onestitatea credinţei. Un creştin cunoscut sub pseudonimul George, povesteşte, în cartea sa de memorii despre creştinismul clandestin, următorul incident care s-a petrecut în Ungaria:

Un ofiţer din armata rusă a venit, la un moment dat, la un pastor din Ungaria, rugându-l să stea de vorbă cu el şi l-a rugat să-i acorde o întrevedere între patru ochi. Tânărul era foarte obraznic şi mândru de rolul pe care îl ocupa într-o armată cuceritoare. A fost

condus într-o sală de conferință iar, când ușa s-a închis, a făcut un gest de salut către crucea care atârna pe perete.

„Știi că aia-i o minciună", i-a spus creștinului. „E doar o scamatorie pe care o folosiți voi, cei din biserici, pentru a amăgi sărmanul popor și pentru a-l menține în ignoranță. Haide acum, nu mai e nimeni în jur. Recunoaște, nu ai crezut niciodată că Isus este fiul lui Dumnezeu!"

Creștinul a zâmbit. „Of, sărmanul meu tânăr, dar eu chiar cred. Este adevărat".

„Nu te las să mă iei așa peste picior!" Tânărul începu să plângă. „Vorbesc serios. Nu îți bate joc de mine!" Își scoase pistolul și îl apropie de slujitorul Domnului. „Dacă nu recunoști că toată povestea asta este o minciună, te împușc pe loc!"

„Nu pot admite un asemenea lucru. Susțin că Isus este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu". Deodată, tânărul scăpă pistolul pe podea și îl îmbrățișă pe creștin. Obrajii îi erau plini de lacrimi.

„Este adevărat!" a spus. „Este adevărat. Și eu cred, dar nu eram sigur că oamenii sunt gata să moară pentru credința lor, până nu am văzut acest lucru cu ochii mei. Vai, cât de mult îți mulțumesc! Mi-ai întărit credința. Acum sunt și eu gata să mor pentru Cristos. Mi-ai arătat cum se face!"

Am mai întâlnit asemenea cazuri. Când rușii au invadat România, doi soldați au intrat cu armele în mână, într-o biserică. Au urlat: „Credința voastră nu este adevărată. Cei care nu vă lepădați imediat veți fi împușcați! Cei care renunțați la ea, mișcați-vă la dreapta!" Unii s-au mutat și le-a fost oferită șansa de a părăsi biserica, apoi de a pleca acasă. Au dispărut cu repeziciune, pentru a scăpa cu viață. Când rușii au rămas singuri doar cu cei care nu și-au lepădat credința, i-au îmbrățișat și au mărturisit că și ei cred în Domnul. „Și noi suntem creștini, dar am dorit să fim tovarăși doar cu cei care se arată atât de tari în credință, încât și-ar da viața pentru ea".

Astfel de oameni au luptat pentru Evanghelie şi încă luptă în ziua de azi, în naţiunile comuniste din sudul Asiei. Ei nu se bat doar pentru religie, ci şi pentru libertate.

În casele multor creştini din Occident, uneori, se ascultă, cu orele, muzică laică. Adesea, şi din casele noastre răsuna astfel de muzică, dar noi o foloseam ca acoperire pentru a putea împărtăşi Evanghelia fără să fim auziţi. Dacă vecinii ar fi auzit ce făceam de fapt, ar fi anunţat Securitatea.

Ce se mai bucură creştinii în rarele ocazii când întâlnesc un frate adevărat venind din Occident! Cel care vă scrie aceste rânduri este doar un om mărunt. Dar mi-am asumat să fiu vocea celor care nu au o voce, a celor care au gurile astupate, fără a fi reprezentaţi în ţările occidentale. În numele lor, vă cer o mare seriozitate în credinţă şi în cum vă raportaţi la creştinism. În numele lor, vă cer să fiţi plini de seriozitate în felul în care vă rugaţi şi în ajutorul pe care îl oferiţi sfintei Biserici Subterane, cea care suferă pe meleagurile comuniste sau în naţiunile oprimate, chiar şi în ziua de azi.

În final, vom reuşi să câştigăm inimile comuniştilor, în primul rând pentru că Dumnezeu se află de partea noastră. În al doilea rând, deoarece mesajul nostru rezonează cu cele mai adânci nevoi ale inimii omului.

Comuniştii care au fost închişi pe timpul naziştilor, mi-au mărturisit că, în clipele cele mai dificile, s-au rugat. Am şi văzut cu ochii mei ofiţeri comunişti care, atunci când îşi trăiau ultimele clipe, au rostit numele lui Isus.

Vom birui, deoarece avem de partea noastră aproape toată moştenirea culturală a umanităţii. Există cărţi de-ale lui Tolstoi şi

Dostoievski, în care oamenii pot descoperi lumina lui Cristos. Așa este și cu Goethe în Germania, Sienkiewicz în Polonia și mulți alții. Unul dintre cei mai mari scriitori români a fost Sadoveanu. Comuniștii i-au publicat cartea „Viețile Sfinților" sub titlul „Legendele Sfinților". Găsim inspirație în viețile exemplare ale sfinților, chiar și dacă povestea lor e publicată sub un titlu modificat.

De asemenea, operele lui Rafael, Michelangelo sau Leonardo da Vinci nu pot fi minimalizate din istoria artei. Aceste imagini vorbesc răspicat despre Cristos.

De fiecare dată când stau de vorbă cu un comunist despre Mântuitor, cea mai adâncă nevoie spirituală din inima lui devine aliatul meu, ajutorul meu. Cel mai dificil lucru pentru acesta nu este să răspundă argumentației mele, ci să reducă la tăcere vocea propriei sale conștiințe, care este de partea mea.

Am cunoscut personal profesori de marxism care, înainte de a ține o prelegere de ideologie ateistă, se rugau lui Dumnezeu, cerând ajutor de Sus. Am cunoscut comuniști, care participau la întâlniri tainice ale bisericii, în locuri obscure, îndepărtate. Când erau descoperiți, negau că luaseră parte la vreo adunare secretă, apoi plângeau cu amar, regretând faptul că n-au avut îndrăzneala să-și facă public imboldul, care i-a mânat să participe la astfel de întâlniri. Iată că și ei sunt oameni!

Odată ce un om a reușit să ajungă la credință, chiar și la forma sa incipientă, primară, acea credință crește și se dezvoltă. Suntem siguri că Biserica noastră Subterană va ieși învingătoare, pentru că am fost martorii victoriilor ei, de nenumărate ori.

Cristos îi iubește pe comuniști, la fel ca și pe alți „dușmani ai credinței", tocmai de aceea ei pot și trebuie să fie câștigați pentru Domnul. Oricine dorește să astâmpere dorul, care arde în inima lui Cristos pentru mântuirea sufletelor întregii omeniri, ar trebui să ajute Biserica Subterană în strădania ei. Cristos a spus: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile". Nu a afirmat niciodată că

avem nevoie de aprobare de la guvern pentru a evangheliza. Încredințarea în Dumnezeu și în Marea Sa Trimitere ne determină să ajungem dincolo de granițe, la oamenii din națiunile în care credința e oprimată.

Și unicul mod în care putem ajunge la ei este lucrând împreună cu Biserica Subterană, care se află deja acolo!

Alcătuirea Bisericii Subterane

Biserica Subterană din lumea comunistă este compusă din trei grupuri. Primul e format din mii și mii de foști pastori și oameni ai bisericii, care au fost dați afară, pentru că nu voiau să compromită Evanghelia după indicațiile prețioase ale partidului. Mulți dintre ei au fost închiși, pentru ani buni, și torturați pentru credința lor. După eliberare, și-au reluat neîntârziat misiunea, în secret, în Biserica Subterană. Deși comuniștii sau alte guverne opresive au ferecat unele biserici sau au înlocuit pe slujitorii Domnului cu unii mai de „încredere", acești pastori și-au continuat misiunea într-un mod mai eficient ca niciodată, slujind în taină cauza, prin întâlniri secrete în șuri, poduri, pivnițe sau câmp deschis, de obicei noaptea. Pe scurt, erau prezenți oriunde se întâlneau clandestin credincioșii. Acești oameni sunt „martiri vii", care nu se vor opri cu nici un chip din lucrare, cu toate că riscă să fie puși din nou sub arest și torturați de la capăt.

A doua parte importantă a Bisericii Subterane este uriașa armată de oameni dedicați cauzei. Unul din cinci oameni pe lumea asta trăiește în China comunistă, un loc unde mii de creștini obișnuiți evanghelizează fără „permisiune". Prigoana a creat întotdeauna o specie de creștin mai bun, un creștin dornic de a câștiga suflete, iar persecuția comunistă a avut efectul neintenționat de a da naștere unor creștini serioși și pasionați, cum în țările libere rar

se întâlnesc. Aceşti oameni nu pot înţelege cum cineva poate să fie creştin şi să nu vrea să îl câştige, pentru Cristos, pe absolut orice om pe care îl întâlneşte.

Ziarul *Steaua Roşie* (al armatei ruseşti) îi ataca pe creştinii ruşi spunând: „Cei care se închină lui Cristos vor să prindă în ghearele lor lacome pe toată lumea". Vieţile lor luminoase au câştigat mereu dragostea şi respectul vecinilor şi sătenilor din zonele unde trăiau. În orice sat sau oraş, cei mai apreciaţi şi iubiţi erau creştinii. Când o mamă era prea bolnavă pentru a mai avea grijă de copiii ei, mamele creştine săreau în ajutor. Când cineva era la capătul puterilor şi nu putea să taie lemne pentru foc, se găsea mereu un creştin care sărea în ajutor. Aceşti oameni şi-au trăit vieţile aşa cum trebuie să trăiască creştinii adevăraţi, iar, când li se oferea ocazia să vorbească despre Cristos, cei din jur ascultau şi credeau, pentru că văzuseră deja roadele credinţei în vieţile lor. Din cauză că în bisericile oficiale erau lăsaţi să vorbească doar cei care primiseră deja permisiune, milioane de creştini neştiuţi, dar luminoşi şi dedicaţi, acţionau prin surprindere, prin fiecare colţişor al lumii comuniste, câştigând suflete, mărturisind şi propovăduind în pieţe, la fântâna din sat şi, în general, peste tot pe unde mergeau. Ziarele comuniste au dezvăluit cum măcelarii creştini strecurau broşuri, care conţineau pasaje din Evanghelie, în hârtia cu care înveleau carnea pusă la vânzare. Presa a mai relatat cum creştinii, care lucrau în tipografii, intrau noaptea, porneau maşinăriile şi tipăreau câteva sute de exemplare dintr-o carte creştină iar, înainte de a răsări soarele, închideau tot şi plecau. Tot în presă, comuniştii au relatat cum, în Moscova, copiii creştini primeau din „unele surse" Evanghelii, apoi copiau diverse pasaje de mână. După asta, mergeau şi le lăsau prin dulapuri sau în buzunarele din hainelor profesorilor, atârnate prin vestiarul şcolii. Marea masă a misionarilor de taină este foarte puternică şi eficientă în misiunea de a câştiga suflete, în fiecare ţară comunistă.

Aceste milioane de credincioşi plini de elan, adevăraţi şi luminoşi, din bisericile neoficiale, au fost purificaţi prin chiar flăcările persecuţiei cu care comuniştii sperau să-i extermine, cu obişnuita lor brutalitate. În Cuba comunistă, aveau loc mii de adunări în casele oamenilor, în ciuda hărţuirii guvernamentale. Conciliul Ecumenic al Cubei este, în mare parte, compus din conducători marxişti deveniţi slujitori oficiali ai Bisericii.

A treia parte vitală a Bisericii Subterane este formată din marea masă de pastori credincioşi din bisericile oficiale, înhămată la căruţa comunistă şi astfel, redusă la tăcere. Biserica Subterană nu este ceva complet separat de cea oficială. În perioada comunistă din Polonia, Ungaria şi vechea Iugoslavie, mulţi pastori din bisericile oficiale lucrau, în secret, în paralel, şi în cea subterană. În unele ţări există, chiar şi în ziua de azi, o legătură între cele două. Acestor pastori nu li se permite să vorbească despre Cristos în afara ariei restrânse a bisericii lor. Nu le sunt permise întâlniri specifice pentru copii sau tineri. Oamenilor fără o credinţă asumată le e frică să participe la slujbe. Pastorii nu au voie să se roage pentru membrii bolnavi din biserică, făcând vizite pastorale în casele acestora. Sunt îngrădiţi de jur împrejur de restricţiile comuniste impuse, care golesc spiritual „bisericile", făcând din clădirile lor nişte edificii inutile.

Foarte des, aceşti pastori sunt supuşi unei supravegheri, care transformă ideea de „libertate religioasă" în glumă. Cu toate acestea, plini de curaj, astfel de pastori îşi riscă libertatea, luptând, în paralel, într-o lucrare secretă, care este foarte departe de orice limitări impuse de guvern, propovăduind, în secret, copiilor şi tinerilor. În Orientul Mijlociu, Africa de Nord şi Asia, ei evanghelizează, pe ascuns, prin casele şi pivniţele creştinilor şi, nu de puţine ori, primesc şi împart mai departe hrana spirituală, sub formă de literatură creştină destinată sufletelor flămânde. Îşi riscă libertatea, ignorând, în secret, limitările, şi vorbesc despre Dumnezeu oamenilor din jur, care sunt însetaţi să audă. Deşi,

la suprafață, par doar niște cetățeni docili și ascultători în fața regulilor impuse de la centru, acești slujitori bravi își riscă viețile pentru a împrăștia, în taină, cuvântul lui Dumnezeu. Mulți oameni care au făcut asta, în vechea Uniune Sovietică, au fost descoperiți, arestați și închiși vreme de mulți ani.

Mulți oameni sunt încarcerați chiar și azi. Ei sunt membri esențiali ai Bisericii Subterane din țări cu regimuri opresive.

Foști preoți, alungați din propriile biserici și persecutați de către autorități, membrii de rând ai bisericilor sau pastori în bisericile oficiale, care, în secret, sunt implicați într-o lucrare mult mai amplă decât le-ar fi permis atribuțiile prescrise – toate acestea dezvoltă azi forța ascunsă a Bisericii Subterane, care va rezista până când comunismul sau alte astfel de 'isme' vor fi învinse. Pe alocuri, unele dintre părțile care o compun sunt mai dezvoltate decât în altele, dar toate sunt prezente acolo, pentru a se dedica lui Cristos, plătind prețul unor riscuri imense.

Un om, care a călătorit de multe ori prin țările comuniste și care era foarte interesat de întrebări cu conținut religios, s-a întors de acolo și a scris că nu a întâlnit pe nimeni din Biserica Subterană.

E ca și cum cineva ar călători în Africa Centrală, printre triburile ei private de educație, și ne-ar spune: „Am cercetat cu de-amănuntul. I-am întrebat dacă știu limba comună, vorbită uzual printre ei. Toți mi-au zis că nu". Adevărul este că toți o vorbesc prea bine, fără să-și pună problema că o fac.

Creștinii primelor decenii nici măcar nu știau că sunt creștini. Dacă i-ai fi întrebat despre religia lor, ar fi răspuns să sunt ceva evrei, israeliți, care cred în Isus ca Mesia, niște frați, sfinți, fii ai lui Dumnezeu. Numele de „creștini" le-a fost dat de către alții, mult mai târziu, în Antiohia.

Nici unul dintre urmașii lui Luther nu știa că este lutheran. De fapt, Luther însuși a protestat viguros împotriva acestei titulaturi.

Biserica Subterană este un nume dat de comuniști și, deopotrivă, de cercetătorii unei organizații secrete, care s-a format spontan

în toate naţiunile comuniste. Membrii organizaţiei nici măcar nu folosesc acest nume. Ei îşi spun simplu creştini, credincioşi sau copii ai lui Dumnezeu. Ei fac, însă, parte dintr-o mişcare clandestină, se întâlnesc în secret, împărtăşesc Evanghelia în ascuns, organizând evenimente neştiute de nimeni, la care uneori iau parte chiar şi străini, cei care spun ulterior că nu au întâlnit nicăieri această Biserică Subterană. Este un nume potrivit dat de adversari şi de cei care privesc, cu drag din afară, către această organizaţie bine ascunsă.

Poţi călători ani buni aiurea prin Occident, fără să dai de nici o reţea de spioni. Asta nu înseamnă că nu există vreuna pe undeva. Ar trebui, de altfel, să fie destul de lipsită de eficienţă, dacă s-ar dezvălui primului călător curios.

În următorul capitol, am să citez nişte articole tipărite acum câteva decenii în presa sovietică, demonstrând existenţa şi importanta creşterii Bisericii Subterane.

Capitolul șase

DESPRE CUM CREȘTINISMUL ÎNVINGE REGIMUL COMUNIST

Am povestit despre experiența pe care am avut-o în răspândirea clandestină a mesajului lui Cristos în armata sovietică, precum și în România comunistă. V-am cerut ajutorul pentru propovăduirea Evangheliei printre comuniști și printre cei pe care aceștia îi asupresc. Este, oare, provocarea mea „idealistă" sau „imposibilă"? Sau, din contră, o fi ea realistă?

Mai există acum Biserica Subterană în Asia comunistă sau în alte țări subjugate de regimuri totalitare? Mai este lucrarea secretă posibilă acolo, acum?

Acestor întrebări le putem răspunde cu vești foarte bune.

Comuniștii s-au bucurat, de mai bine de o jumătate de secol, de putere. Victoria lor, însă, nu a dăinuit. Creștinismul și nu comunismul a fost cel care a ieșit învingător. Presa rusească, pe care organizația noastră a cercetat-o cu de-amănuntul, era plină de propagandă negativă la adresa Bisericii Subterane. Cea rusească a devenit atât de puternică, încât aproape că acționa la lumina zilei, băgând groaza în comuniști. Actuala administrație, instalată după căderea Uniunii Sovietice, a recunoscut acest lucru în rapoartele presei comuniste.

Rețineți că, în ziua de azi, Biserica Subterană din toată lumea se aseamănă cu un aisberg gigantic. Cea mai mare parte plutește sub apă, dar se întâmplă deseori ca o mică parte să iasă la suprafață.

În cele ce urmează voi prezenta o compilație scurtă, pe care am creat-o din roadele muncii glorioase, pe care această mișcare a depus-o de-a lungul secolului al XX-lea.

Vârful aisbergului

Pe data de 7 noiembrie 1966, în Suhumi (munții Caucaz), Biserica Subterană a ținut o mare întâlnire sub cerul liber. Mulți credincioși au venit din alte orașe, pentru a lua parte la acest eveniment. După chemarea la altar, 47 de tineri l-au acceptat pe Cristos și au fost botezați pe loc, în Marea Neagră, la fel ca în vremurile biblice.

După decenii întregi de dictatură comunistă, fără acces la Biblii, cărți creștine sau slujbe, membrii Bisericii Subterane nu erau niște teologi bine pregătiți. După cum nu era nici evanghelistul Filip. Totuși, un famen cu care acesta probabil n-a vorbit mai mult de o oră, l-a întrebat: „Uite apa; ce mă împiedică să fiu botezat?" Filip i-a răspuns: „Dacă tu crezi din toată inima, se poate", după care „s-au coborât amândoi în apă, și Filip a botezat pe famen" (Faptele apostolilor 8:36-38).

Este destulă apă în Marea Neagră, așa că Biserica Subterană a revenit la practicile din vremea Bibliei. În prezent, deși Partidul Comunist nu se mai află la putere în Rusia, creștinii din unele foste state sovietice sunt, în continuare, persecutați.

Ucitelskaia Gazeta (Revista Învățătorului), din 23 august 1966, povestește despre demonstrația de pe străzile din Rostov, de pe râul Don, organizată de baptiștii care au refuzat să se înscrie în congregația oficială și să se supună așa-zișilor „conducători" desemnați de comuniști. Acestea se întâmplau în ziua de 1 Mai. La fel cum Isus făcea minuni în zilele de Sabat, pentru a-i sfida pe farisei, la fel alegea și Biserica Subterană uneori zilele de sărbătoare oficială, pentru a înfrunta legile regimului. 1 Mai este

o sărbătoare importantă, cu ocazia căreia comuniștii organizează, de obicei, mari festivități la care toată lumea trebuie să participe. În acea zi, însă, pe străzi, și-a făcut apariția și Biserica Subterană – a doua putere nevăzută din Rusia.

Ce i-a îndemnat pe cei o mie cinci sute de credincioși să ia străzile cu asalt a fost iubirea pentru Dumnezeu. Știau că-și riscă libertatea și că în închisoare îi așteptau foamea și tortura.

Fiecare credincios din Rusia știa de „Manifestul Secret" – o broșură tipărită de creștinii evanghelici din Barnaul, care descria cum sora Hmara, din satul Kulunda, a primit vestea că soțul îi murise în închisoare. Fusese lăsată văduvă cu patru copii mici. Când a primit corpul soțului, a putut vedea limpede urmele de cătușe de la încheieturi. Mâinile, degetele și gleznele îi erau pline de arsuri îngrozitoare. Pe partea de jos a abdomenului avea urme de cuțit. Piciorul drept îi era inflamat. Pe ambele picioare erau semne clare, care demonstrau că fusese bătut. Tot corpul îi era plin de răni rezultate în urma unor torturi oribile.

Toți credincioșii, care s-au prezentat la manifestația publică din Rostov pe Don, au înțeles prea bine că asta putea fi și soarta lor. Totuși au decis să participe la manifestație, în pofida tuturor riscurilor.

Acești credincioși mai știau și că marele martir, care și-a dat viața pentru Dumnezeu la numai trei luni de la convertire, a fost îngropat în fața unei mari adunări, unde se țineau în mâini pancarte cu astfel de inscripții:

„Pentru mine a trăi este Cristos și a muri este un câștig" (Filipeni 1:21).

„Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar nu pot ucide sufletul" (Matei 10:28).

„Am văzut, sub altar, sufletele celor ce fuseseră înjunghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu" (Apocalipsa 6:9).

Exemplul pe care l-a dat acest martir i-a inspirat pe cei din Rostov. S-au înghesuit în jurul unei căsuțe. Oamenii erau răspândiți pretutindeni, unii se cățăraseră pe acoperișuri sau chiar în copaci, asemeni lui Zacheu. S-au convertit atunci 80 de oameni, majoritatea tineri. Dintre aceștia, 23 erau foști membri ai Comsomolului (Uniunea Tineretului Comunist)!

Creștinii au traversat întregul oraș, mergând către râul Don, unde noii convertiți au fost botezați.

La scurt timp, au apărut mașini pline cu polițiști. I-au înconjurat pe credincioși pe malul râului, dorind să-i aresteze pe frații care au pus la cale evenimentul. (Evident, nu puteau să-i aresteze pe toți 1.500 care erau prezenți!) Creștinii au căzut imediat în genunchi și au început să se roage ca Dumnezeu să-i apere și să le permită să-și desfășoare serviciul religios în acea zi. Frații și surorile, stând umăr la umăr, i-au înconjurat apoi pe cei care conduceau slujba, cu speranța că polițiștii nu vor putea ajunge la ei. Situația a devenit foarte tensionată.

În *Ucitelskaia Gazeta*, se relata că organizația baptistă „ilegală" din Rostov avea o tipografie clandestină (în Rusia, cuvântul baptist se referea atât la creștinii baptiști, cât și la cei penticostali). În publicațiile pe care le tipăreau, tinerii erau îndemnați să fie tari în credință, iar părinții erau sfătuiți să facă un lucru, după mine, foarte potrivit: „să-i ducă pe copii la înmormântări, pentru a-i învăța să nu se îngrijoreze cu privire la lucrurile trecătoare". Părinții mai erau încurajați și să le ofere copiilor o educație creștină, ca antidot împotriva ateismului cu care erau otrăviți în școlile comuniste.

Ucitelskaia Gazeta încheia articolul cu întrebarea: „De ce intervin profesorii cu atâta timiditate în viața familiilor în care copiii sunt *'îndobitociți'* [prin religie]?"

Această „gazetă a profesorilor" povestește și ce s-a întâmplat la procesul celor care botezaseră oameni în ascuns: „Tinerii credincioși, chemați ca martori, sfidau și disprețuiau tribunalul. Erau nervoși și aveau un comportament de-a dreptul fanatic.

Tinerele care se aflau de față se uitau pline de admirație la cei judecați și disprețuiau în mod fățiș publicul ateu".

Chiar în fața sediului Partidului Comunist din Rusia, membrii din Biserica Subterană și-au asumat riscul de a fi bătuți pentru a cere mai multă libertate.

În posesia noastră a intrat un document, care a ajuns în țările occidentale pe căi secrete de comunicare. Acesta aparținea Comitetului „ilegal" al Bisericilor Evanghelice Baptiste ale Uniunii Sovietice (în opoziție era Uniunea Baptistă controlată de comuniști și condusă de trădătorul Karev, care îi înălța în slăvi pe cei care ucideau în masă creștini, lăudând, pe de altă parte, „libertatea" care domnea peste tot în țară).

În acest document secret, am citit despre o altă manifestație curajoasă care a avut loc, de data aceasta, chiar în Moscova acelor vremuri.

Traduc din acest manifest:

„Comunicat urgent

Dragi frați și surori,

Să aveți parte de binecuvântări și de pace de la Dumnezeu, Tatăl Nostru și Domnul Isus Cristos. Ne grăbim să vă informăm că un număr de 500 de delegați ai Bisericilor Evanghelice Baptiste au călătorit către Moscova pe data de 16 mai 1966. Aceștia vor să intervină pe lângă organele centrale, mergând la Comitetul Central al Partidului Comunist și ducând cu ei cererea de a fi primiți și ascultați. Am trimis prin ei o petiție adresată Secretarului general, Brejnev".

În manifest, mai scria că acești 500 de oameni au stat toată ziua în fața clădirii. A fost prima manifestație din Moscova împotriva comuniștilor și a fost organizată de Biserica Subterană. La finalul

zilei, au mai livrat o petiție adresată tot lui Brejnev, în care se plângeau că un anume „tovarăș" Stroganov a refuzat să transmită prima lor petiție, apoi i-a amenințat.

În pofida ploii, cei 500 de delegați au rămas peste noapte pe stradă. Deși erau insultați verbal și stropiți cu noroi de către mașinile care treceau pe lângă ei, au stat până dimineața în fața clădirii Partidului Comunist!

Ziua următoare, li s-a propus ca toți cei 500 de oameni să intre în clădire, ca să se întâlnească cu câțiva oficiali comuniști mai mărunți. „Știind că adesea credincioșii erau bătuți cu brutalitate, când intrau în clădiri unde nu existau martori, au decis cu toții să nu intre și să aștepte afară, până când îi va primi Brejnev însuși".

Apoi s-a produs inevitabilul.

La ora 13:45, au apărut 28 de autobuze și a început reprimarea brutală a credincioșilor. „Am format un cerc și, ținându-ne de mâini, am cântat imnul *'Cele mai bune ceasuri ale vieții noastre sunt acelea în care putem purta o cruce'*. Oamenii securității au început să ne bată pe toți la grămadă – tineri și bătrâni. Scoteau oameni din formație și-i băteau, lovindu-i peste față și peste cap, după care îi aruncau pe asfalt. Pe alții i-au târât de păr până la autobuze. Pe cei care au vrut să plece, i-au bătut până și-au pierdut cunoștința. După ce au umplut autobuzele, i-au dus într-un loc necunoscut. Cântecul fraților și surorilor noastre răzbătea stins din mașinile poliției. Toate acestea s-au întâmplat în văzul multor oameni".

Apoi a intervenit ceva și mai frumos. Imediat ce au fost arestați cei 500 și, cu siguranță torturați, fratele G. Vins, împreună cu un alt frate din conducere pe nume Horev (adevărații păstori ai turmei lui Cristos), au avut curajul să se întoarcă în fața Comitetului Central al Partidului Comunist. La fel cum a făcut și Isus, când și-a început lucrarea publică în același loc în care, nu cu multă vreme în urmă, fusese arestat Ioan Botezătorul, rostind aceleași cuvinte pentru care a pătimit atât de mult: „Pocăiți-vă, căci Împărăția Cerurilor este aproape" (Matei 4:17).

Vins și Horev au întrebat unde sunt cei arestați și au cerut să fie eliberați. Ulterior, acești doi frați curajoși au dispărut pur și simplu. S-a aflat, mai târziu, că fuseseră închiși la Leftorovskaia.

S-au înspăimântat oare creștinii care făceau parte din Biserica Subterană? Nu! Alții și-au riscat aproape imediat libertatea, publicând manifestul pe care îl avem înaintea noastră, povestind cele întâmplate și adresând următorul îndemn: „Cu privire la Cristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El" (Filipeni 1:29). I-au încurajat pe frați: „ca nimeni dintre voi să nu se clatine în aceste necazuri; căci știți singuri că la aceasta suntem rânduiți" (1 Tesaloniceni 3:3). Au mai citat din Evrei 12:2 și i-au sfătuit pe credincioși să se uite „țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-i fusese pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea".

Biserica Subterană s-a împotrivit, în mod deschis, otrăvirii ateiste a tinerilor din Rostov, din Moscova – din întreaga Rusie. S-a luptat contra otravei comuniste și contra conducătorilor falși ai bisericilor oficiale, despre care au scris în unul dintre manifestele lor secrete: „În zilele noastre, Satan dictează, iar 'biserica' acceptă toate hotărârile care sunt contrare poruncilor lui Dumnezeu" (citat din *Pravda Ukraini*, din 4 octombrie 1966).

Pravda Vostoka a publicat informații despre judecata împotriva fraților Alexei Neverov, Boris Garmașov și Axen Zubov, care organizaseră întâlniri, în cadrul cărora se ascultau emisiuni evanghelice din America. Înregistrau mesajele pe bandă și, ulterior, le dădeau mai departe.

Ei au mai fost acuzați și pentru organizarea unor întâlniri evanghelice secrete sub pretextul „excursiilor" și „cercurilor artistice". Biserica Subterană lucrează exact ca Biserica Primară, cea care se aduna în catacombele Romei.

Sovietskaia Moldavia, din 15 septembrie 1966, se plângea că Biserica Subterană multiplica broșuri. Membrii se întâlneau în

spaţii publice, chiar dacă acest fapt era interzis prin lege. În plus, mergeau din loc în loc şi vorbeau despre Cristos.

Acelaşi ziar scria despre cum, pe trenul ce făcea legătura între Reni şi Chişinău, trei băieţi tineri şi patru fete au cântat un imn creştin, cu versuri ca: „Haideţi să-i dedicăm tinereţea noastră lui Cristos". Reporterul însuşi era revoltat din cauză că aceşti credincioşi predicau „pe străzi, în staţii, trenuri, autobuze sau chiar în instituţii de stat". Din nou, iată Biserica Subterană „la lucru" în Rusia erei comuniste.

Când la judecata acestor creştini s-a rostit sentinţa pentru „crima" de a fi cântat în public imnuri creştine, condamnaţii au căzut în genunchi şi au spus: „Ne încredinţăm în mâinile Tale, Dumnezeule. Îţi mulţumim, Doamne, că ne-ai îngăduit să suferim pentru credinţa noastră". Cei din auditoriu, conduşi de „fanaticul" Madan, au început apoi să cânte chiar imnul pentru care fraţii lor tocmai fuseseră condamnaţi la închisoare şi torturaţi.

În ziua de 1 Mai, creştinii din satele Copceag şi Zaharovka, neavând biserici, au organizat o întâlnire secretă în pădure. Mai organizau asemenea întâlniri, sub pretextul sărbătoririi unei zile de naştere. (Multe familii de creştini, cu câte patru sau cinci membri, organizau 35 de „zile de naştere" pe an, ca acoperire pentru adunările lor secrete.)

Nici închisoarea şi nici tortura nu îi putea impresiona pe adevăraţii creştini ai Bisericii Subterane. Precum în Biserica Primară, persecuţia nu făcea decât să le întărească credinţa.

Publicaţia *Pravda Ukraini*, din 4 octombrie 1966, vorbeşte despre fratele Prokofiev, unul dintre conducătorii Bisericii Subterane ruseşti. Deşi el a fost închis de trei ori, de cum a ieşit din închisoare, a şi început să organizeze şcoli duminicale, fiind, prin urmare, arestat din nou. El a scris într-un manifest secret: „Supunându-se legilor omeneşti (se referea la legea comunistă), biserica oficială s-a privat pe sine de binecuvântarea lui Dumnezeu".

Şi nu vă imaginaţi, nici o clipă, închisori ca cele din Occident, atunci când aflaţi de arestul vreunui frate dintr-o ţară persecutată. Acolo, închisoarea înseamnă înfometare, tortură şi spălare pe creier.

Numărul nouă din revista *Nauka i Religia* (Ştiinţă şi Religie), a anului 1966, informează cititorii despre creştinii care răspândeau literatura evanghelică, aşezând-o între coperţile revistei *Ogoniok* – o publicaţie asemănătoare cu revistele *Look* sau *Time*. Mai foloseau volume care aveau coperta romanului *Anna Karenina* de Lev Tolstoi, dar care conţineau fragmente din Biblie.

Pe lângă asta, credincioşii cântau în public cântece creştine, pe linia melodică de la „Internaţionala Comunistă", cântau cuvinte care îl slăveau pe Cristos (*Kazakstanskaia Pravda*, 30 iunie 1966).

Într-o scrisoare secretă publicată în Kulunda (Siberia), creştinii afirmă că cei puşi oficial în fruntea bisericii aşa-zişilor baptişti „au distrus biserica şi pe adevăraţii ei slujitori din lume, în acelaşi fel în care marii preoţi, cărturarii şi fariseii l-au vândut pe Isus Cristos lui Pilat". În schimb, devotata Biserică Subterană continuă să lupte!

Mireasa lui Cristos continuă să-l slujească! Până şi comuniştii recunosc că Biserica Subterană i-a câştigat, de partea sa, pe mulţi dintre ei. Iată deci că şi comuniştii pot fi convinşi!

Numărul *Bakinskii Raboki* (Muncitorii din Baku), din 27 aprilie 1966, reproduce o scrisoare de la Tania Ciugunova (membră a Uniunii Tineretului Comunist), care a fost câştigată pentru Cristos. Scrisoarea ei a fost confiscată de autorităţile comuniste.

> Dragă mătuşă Nadia,
>
> Îţi trimit binecuvântări de la bunul nostru Dumnezeu. Mătuşă Nadia, dacă ai şti cât de mult mă iubeşte! Suntem nimic înaintea Lui. Mătuşă Nadia, cred că înţelegi aceste cuvinte: „Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc".

Odată ce a fost găsită această scrisoare, Petre Serebrennikov, fratele care a adus-o pe ea şi pe mulţi alţi tineri comunişti la Cristos, a fost închis. Ziarele comuniste citează una dintre predicile sale: „Trebuie să credem în Mântuitorul nostru, precum au făcut-o şi primii creştini. Pentru noi, principala lege este Biblia. Nu ne interesează nimic altceva. Trebuie să ne grăbim să-i eliberăm pe oameni din robia păcatului, în special pe tineri". A mai spus că legea sovietică interzice propovăduirea adevărului despre Cristos celor tineri, afirmând răspicat: „Pentru noi, singura lege este Biblia" – un răspuns foarte firesc, acolo unde o crudă dictatură ateistă este cea care face legea.

Ziarul comunist descrie apoi o imagine „barbară": „Mulţi băieţi şi fete tinere cântă imnuri creştine. Trec prin ritualul botezului şi respectă învăţătura rea şi înşelătoare a iubirii faţă de duşmani". Articolul mai menţionează faptul că mulţi dintre cei care fac parte din Uniunea Tineretului Comunist sunt, în realitate, creştini! Concluzia publicaţiei este: „Cât de lipsită de putere trebuie să fie şcoala comunistă, cât de plictisitoare şi lipsită de lumină, dacă aceşti pastori sunt capabili să-i răpească pe discipoli, chiar de sub nasurile indiferente ale profesorilor".

Kazakstanskaia Pravda, din 30 iunie 1966, relatează cum comuniştii s-au îngrozit când au aflat că elevul cu cele mai mari note era un băieţel creştin.

Kirgizskaia Pravda, din 17 ianuarie 1966, citează un fragment dintr-un pliant creştin adresat mamelor: „Să ne unim forţele şi rugăciunile pentru a dedica lui Dumnezeu vieţile copiilor noştri, încă de când aceştia se află în leagăn!... Haideţi să-i salvăm pe copii de la influenţele nefaste ale lumii în care trăim".

Toate eforturile au dat roade. Ziarele comuniste sunt martorele faptului că principiile creştine se răspândesc printre tineri!

Un ziar din Celiabinsk, Rusia, povesteşte despre o fată din Uniunea Tineretului Comunist, Nina, care a devenit creştină, după ce a reuşit să ajungă la o întâlnire secretă a credincioşilor.

Sovietskaia Justitia, numărul nouă din 1966, descrie o astfel de adunare secretă. „A avut loc la miezul nopții. Oamenii au venit de pretutindeni, ascunși, speriați de propria lor umbră. Participanții au umplut camera întunecoasă, care avea tavanul foarte jos. Erau atât de mulți, încât nu aveai unde îngenunchea în timpul rugăciunii. Din cauza lipsei de aer, flacăra lămpii cu gaz se stinsese. Transpirația curgea pe fețele celor prezenți. Pe stradă, unul dintre slujitorii Domnului stătea de pază, uitându-se atent după polițiști". Nina povestește că, în cadrul unei astfel de întâlniri, a fost primită cu îmbrățișări, căldură și atenție. „Aveau, la fel cum am și eu acum, o credință puternică și revelatoare, credința în Dumnezeu. El ne ia sub aripa Sa plină de ocrotire. Fie ca tovarășii de la Comsomol, care trec pe lângă mine pe stradă, să nici nu mă salute! Nu au decât să mă privească plini de dispreț și să-mi spună, ca și cum m-ar plezni peste obraz: 'Uite, baptista!' Să facă ce poftesc! Nu am nevoie de ei în viața mea".

Mulți alți tineri comuniști, asemenea fetei, au luat decizia de a-l urma pe Cristos până la capăt.

Kazakstanskaia Pravda, din 18 august 1967, descrie judecata fraților Klassen, Bondar și Teleghin. Nu ni s-a spus ce pedeapsă au primit, dar „crima", pentru care au primit-o, a fost expusă în public: le povestiseră copiilor despre Cristos.

Sovietskaia Kirghizia, din 15 iunie 1967, deplângea faptul că tocmai creștinii „provoacă aplicarea măsurilor administrative împotriva lor înșiși", astfel inocentele autorități comuniste erau încontinuu provocate să aresteze creștini tocmai de către masa încăpățânaților, care nu se mulțumeau cu libertatea de care au parte. Autoritățile au fost, în consecință, nevoite să mai aresteze încă un grup. Crima de care acesta se făcea vinovat era aceea de a deține ilegal o presă de tipar, alături de cincisprezece hectografe și șase mașini de legat cărți. Cu ajutorul acestor mijloace, multiplicau literatură creștină pe bandă rulantă.

Pravda, din 21 februarie 1968, raportează cum s-au descoperit curele şi panglici, pe care erau scrise versete din Biblie, asupra a sute de femei şi fete. Autorităţile au făcut cercetări şi au descoperit că persoana, care pornise această nouă modă – pe care o recomand şi celor din lumea liberă – era chiar un membru creştin al miliţiei sovietice, respectiv fratele Stasiuc din Liuberţ. Ziarul anunţa, cu această ocazie, arestul său.

Răspunsurile creştinilor din Biserica Subterană, aduşi în faţa unui judecător comunist, sunt de o inspiraţie pur şi simplu divină. În cadrul unui proces, un judecător a întrebat: „De ce îi atrageţi pe oameni către secta voastră interzisă?" O soră creştină a răspuns: „Scopul nostru este să câştigăm *întreaga lume* pentru Cristos".

„Religia voastră nu susţine ştiinţa", i se adresă cu altă ocazie un judecător unei studente. Răspunsul ei a fost: „Aveţi dumneavoastră cumva mai multe cunoştinţe în domeniul ştiinţei decât Einstein? Sau decât Newton? Aceştia au fost credincioşi. Universul nostru poartă numele lui Einstein. Am învăţat în liceu că se numeşte univers einsteinian. Iar marele savant scrie: 'Dacă am curăţa iudaismul profeţilor şi creştinismul de tot ceea ce a urmat, în special de preoţie, şi am reveni la cuvintele lui Isus, am avea, în acest caz, o religie care ar putea mântui întreaga lume de toate relele sociale. Este datoria sfântă a fiecărui om să facă tot posibilul pentru ca o astfel de religie să triumfe'. Şi mai amintiţi-vă de marele nostru fiziolog Pavlov! Nu spun oare cărţile că era creştin? Chiar şi Marx, în prefaţa tratatului *Das Kapital*, afirmă: 'creştinismul, mai ales în forma sa protestantă, este religia ideală pentru a reforma un caracter distrus de păcat'. Eu una recunosc că am avut un caracter distrus de păcat. Marx m-a învăţat că trebuie să devin creştină, pentru a mi-l reconstrui. Cum puteţi oare voi, marxiştii, să mă judecaţi pentru asta?"

Nu este greu a înţelege de ce judecătorul a rămas fără cuvinte.

În fața aceleiași acuzații de a urma o religie, care se află în contradicție cu știința, un creștin a răspuns instanței: „Sunt sigur, domnule judecător, că nu sunteți un om de știință de calibrul lui Simpson, cel care a descoperit cloroformul și multe alte medicamente. Când a fost întrebat care consideră el că este cea mai mare descoperire a sa, a spus: 'Nu a fost nicidecum cloroformul. Cea mai mare descoperire a mea a fost să aflu că sunt un păcătos și că pot să fiu mântuit prin harul lui Dumnezeu'."

Viața, sacrificiul de sine, sângele pe care creștinii sunt gata să-l verse pentru credința lor, reprezintă cele mai bune argumente prezentate de membrii Bisericii Subterane. Este ceea ce renumitul misionar din Africa, Albert Schweitzer numea „frăția sacră a celor ce poartă semnul durerii" comunitate din care și Isus, Fiul Durerii, face parte. Biserica Subterană e unită printr-o legătură de dragoste cu Mântuitorul ei. Aceeași conexiune există și între membrii ei, deci nimic pe lume nu-i poate înfrânge.

Într-o scrisoare scoasă clandestin din țară, Biserica Subterană spunea: „Noi nu ne rugăm pentru a fi creștini mai buni, ci pentru a fi creștinii pe care Dumnezeu și-i dorește: creștini asemenea lui Cristos, creștini care poartă, de bunăvoie, crucea pentru slava lui Dumnezeu".

Cu o înțelepciune asemenea șerpilor, potrivită învățăturii lui Isus, atunci când erau aduși în fața unui tribunal la interogatorii, creștinii refuzau întotdeauna să spună cine sunt conducătorii lor.

Pravda Vostoka (Adevărul Estului), din 15 ianuarie 1966, descrie cât de evaziv a răspuns acuzata Maria Sevciuc atunci când a fost întrebată cine a adus-o la Cristos: „Dumnezeu este Cel care m-a atras în comunitatea Sa". Altul, când a fost întrebat „Cine este conducătorul vostru?" a dat următorul răspuns: „Noi nu avem un conducător omenesc".

Copiii creștini, atunci când au fost întrebați: „Cine v-a învățat să părăsiți organizația pionierilor și să vă dați jos cravatele roșii de

la gât?", au răspuns: „Am făcut-o din proprie inițiativă. Nu ne-a învățat nimeni".

Deși, în unele locuri, vârful aisbergului ieșea la iveală, în altele, creștinii alegeau să se boteze singuri, pentru a-i scuti pe conducătorii lor de grija arestului. Uneori botezul avea loc într-un râu, iar botezătorul și cel botezat purtau măști pentru a nu putea fi recunoscuți în poze.

Ucitelskaia Gazeta, din 30 ianuarie 1964, povestește despre o prelegere ateistă din satul Voronin, din districtul Volnecino-Korskii. De-ndată ce vorbitorul s-a oprit din prelegere, „credincioșii au început să atace învățăturile ateiste pe care le propagase, prin întrebări subversive" la care acesta nu avea nici o șansă să răspundă. L-au întrebat, de pildă: „De unde ați scos voi, comuniștii, toate aceste principii morale pe care le proclamați, dar cărora nu vă supuneți, cum ar fi: 'să nu furi' sau 'să nu ucizi'?" Creștinii i-au arătat lectorului că fiecare principiu de acest fel vine tocmai din Cartea împotriva căreia comuniștii se luptă. Lectorul a fost, prin urmare, complet năucit, iar prelegerea s-a încheiat cu o nouă victorie a credincioșilor!

Asuprirea Bisericii Subterane este în creștere

Creștinii din unele țări care au aparținut blocului comunist sunt încă supuși persecuției. În națiunile oprimate din întreaga lume, adepții Bisericii Subterane suferă, în zilele noastre, mai mult decât oricând. Se estimează că 160.000 de creștini au fost martirizați în 1997. Credincioșilor li se frânge inima, când află de chinul evreilor din țările comuniste, dar ei știu că principala țintă a persecuției este Biserica Subterană. Cu câțiva ani în urmă, presa sovietică a anunțat un val de arestări în masă și o seamă de procese intentate credincioșilor. Un număr de 82 de creștini au fost luați, dintr-o

zonă anume, și internați într-un spital de nebuni. După câteva zile, 24 dintre ei au murit din cauza „rugăciunilor îndelungate”! Oare de când rugăciunea îndelungată ucide oameni? Vă puteți imagina prin ce teroare au trecut acești oameni?

Cea mai grea pedeapsă pe care le-au hărăzit-o a fost despărțirea de propriii lor copii, pentru tot restul vieții și fără drept de vizită, în cazul în care se dovedea că îi învățaseră despre Cristos.

În perioada comunistă, Uniunea Sovietică a semnat declarația Națiunilor Unite „împotriva discriminării în domeniul educației”, care prevedea următorul lucru: „Părinții au dreptul de a asigura o educație religioasă și morală copiilor, după propriile lor convingeri”. Într-un articol, trădătorul Karev, conducătorul oficial al Uniunii Baptiste din Uniunea Sovietică, dădea asigurări cum că respectarea acestui drept este o realitate în Rusia. Mulți naivi l-au crezut! Ascultați ce a avut, însă, de spus presa sovietică a vremii:

În numărul lansat în 4 iunie 1963 al ziarului *Sovietskaia Russia*, un articol descrie cum unei femei baptiste pe nume Makrinkova i-au fost luați toți cei șase copii, pentru că i-a învățat despre credința creștină și pentru că le-a interzis să-și poarte cravatele de pionier.

Tot ce a spus Makrinkova, atunci când a auzit sentința, a fost: „Sufăr pentru credință”. I s-a cerut ulterior să plătească întreținerea copiilor, pe care nu doar că nu-i mai avea cu sine, dar îi mai și știa intoxicați de otrava ateismului. Mame creștine, imaginați-vă agonia prin care a trecut această femeie!

Ucitelskaia Gazeta povestește despre experiența similară pe care a avut-o Ignati Mullin împreună cu soția lui. Judecătorul i-a obligat să-și lepede credința: „Aveți de ales între Dumnezeu și fiica voastră. O să-l alegeți pe Dumnezeu?” Tatăl a răspuns simplu: „Eu nu mă voi lepăda de credință”.

Apostolul Pavel spune „Toate lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8:28). Am văzut copii care au fost crescuți creștini, după care au fost luați de la părinți și duși

la şcoli comuniste. În loc să se lase otrăviţi de ateism, au ales să împărtăşească celorlalţi copii lecţiile de credinţă învăţate acasă!

Biblia spune despre Isus: „Cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine" (Matei 10:37). Aceste cuvinte au o însemnătate aparte, pentru cei care trăiesc în ţări cu regimuri totalitare.

Încearcă să rezişti o săptămână fără să-ţi vezi copiii! Atunci vei înţelege suferinţa celor din spatele Cortinei de Fier şi din Rusia. Conform numărului din 29 martie al *Znamia Iunosti*, Viaceslav, fiul doamnei Sitş, a fost pur şi simplu luat de lângă mama lui, pentru că încerca să-l crească după principii creştine. De asemenea, doamna Zabaina din Habarovsk a fost lipsită de nepoata sa orfană, Tania, pentru că îi dădea o „educaţie nefirească", de sorginte creştină (*Sovietskaia Russia*, din 13 ianuarie 1968). Abuzul asupra drepturilor părinţilor de a-şi creşte copiii după bunul plac mai are loc şi astăzi în naţiunile oprimate.

Ar fi însă nedrept să vorbim doar de Biserica Subterană protestantă.

Creştinii ortodocşi din Rusia au fost şi ei complet schimbaţi. Milioane au trecut prin închisorile comuniste, unde nu aveau mătănii, cruci, icoane, tămâie sau lumânări. Credincioşii de rând erau închişi fără să aibă un preot pe lângă ei, care să le fie desemnat. Nu existau veşminte rituale, prescură, vin, uleiuri sfinţite şi nici cărţi cu rugăciuni. Neavând nimic, au descoperit că pot să se descurce fără toate aceste lucruri, adresându-se direct lui Dumnezeu, prin rugăciune. Au început, aşadar, să se roage, iar Dumnezeu şi-a turnat, la rândul Său, Duhul peste ei. Printre ortodocşii de atunci a avut loc o trezire spirituală autentică, similară cu cea a primilor creştini.

Aşa s-a ajuns ca în Rusia, precum şi în alte ţări-satelit dimprejurul acesteia, să existe o Ortodoxie Subterană profund evanghelică în realitate, apropiată de Dumnezeu şi păstrând, doar prin puterea obiceiului, foarte puţine elemente ale ritualului

ortodox clasic. Această Ortodoxie Subterană a avut și ea martirii ei de seamă. Cine poate spune ce s-a întâmplat, de exemplu, cu bătrânul arhiepiscop Iermogen din Kaluga? A îndrăznit să protesteze împotriva colaborării pline de trădare dintre Patriarhie și Guvernul comunist nelegiuit, plătind scump pentru asta.

În cei mai bine de 70 de ani de conducere comunistă, respectiv până la începutul anilor '90 când Uniunea Sovietică s-a stins treptat, presa rusească a fost înțesată de mărturii ale triumfurilor Bisericii Subterane. Aceasta a trecut prin dificultăți de nedescris, dar și-a păstrat credința și a continuat să crească! Noi, cei din România, prin lucrarea noastră secretă, am plantat sămânța Adevărului în sânul glorioasei armate ruse. La fel au făcut mulți alții în Rusia, dar și în alte țări ocupate de trupele rusești. Acele semințe mărunte au adus multe roade.

Asia comunistă și alte națiuni oprimate pot fi câștigate, la rândul lor, pentru Cristos. În mod miraculos, adversarii noștri pot să devină ei înșiși creștini! La fel se poate întâmpla și cu cei persecutați, dacă reușim să le întindem o mână de ajutor.

Dovada adevărului ascuns în cuvintele mele este faptul că Biserica Subterană a înflorit în timpul comunismului din Uniunea Sovietică, înflorește azi în Asia comunistă și se răspândește în Orientul Mijlociu.

Pentru a vă demonstra frumusețea oamenilor din comunitățile creștine prinse de vârtejul istoriei în acele circumstanțe teribile, voi reda câteva scrisori semnate de niște fete din Rusia, ultimele două fiind trimise chiar din închisorile rusești.

Despre cum o tânără comunistă l-a aflat pe Cristos

Următoarele scrisori sunt de la Maria, o fată creștină care a adus-o pe Varia, membră a Uniunii Tineretului Comunist, la Cristos.

Prima scrisoare

...Continui să trăiesc aici. Sunt foarte iubită. M-a îndrăgit şi o fată care face parte din celula Comsomolului [Organizaţia comunistă de tineret]. Mi-a spus: „Nu pot înţelege ce fel de fiinţă eşti tu. Aici mulţi te insultă şi te răneşc, însă tu tot iubeşti pe toată lumea". I-am răspuns că Dumnezeu ne-a învăţat să-i preţuim nu doar pe prietenii noştri, ci şi pe duşmani. Cu ceva vreme înainte, această fată îmi făcuse mult rău, dar m-am rugat pentru ea în mod special. Când m-a întrebat dacă o pot iubi chiar şi pe ea, am îmbrăţişat-o şi am început amândouă să plângem. Acum am ajuns să ne rugăm împreună.

Vă rog, nu uitaţi să vă rugaţi pentru ea. O cheamă Varia.

Când îi asculţi pe cei care spun în gura mare că îl urăsc pe Dumnezeu, ai impresia că ei chiar cred ce spun. Dar viaţa scoate la iveală faptul că mulţi, deşi îl blestemă cu buzele pe Cel Atotputernic, în inima lor tânjesc după El. Oamenii caută ceva şi încearcă să-şi ascundă golul interior prin ura arătată făţiş faţă de credinţa creştină.

Sora voastră în Cristos, Maria.

A doua scrisoare

În ultima mea scrisoare v-am povestit despre Varia, fata aceea atee. Acum mă grăbesc să vă spun, dragii mei, despre marea noastră încântare: Varia l-a acceptat în inima ei pe Cristos ca Mântuitor, mărturisind, deschis, înaintea tuturor.

Când a început să creadă în Cristos şi a trăit bucuria mântuirii, Varia a fost cuprinsă, în acelaşi timp, de un profund sentiment de nefericire din cauză că, înainte să creadă în Dumnezeu, susţinuse în faţa oamenilor că Acesta nu există. Acuma s-a hotărât să-şi ispăşească vina.

Am mers împreună cu Varia la întâlnirea celor necredincioşi. Deşi am avertizat-o că trebuie să fie mai cumpătată, nu m-a

ascultat. Varia s-a dus, iar eu am însoțit-o, pentru a vedea ce se întâmplă. După ce s-a cântat, ca de obicei, imnul comunist (la care Varia nu a luat parte), s-a dus înaintea întregii adunări. Curajoasă și plină de sensibilitate, a mărturisit despre credința în Cristos, Mântuitorul ei. Pe deasupra, le-a cerut iertare foștilor tovarăși pentru că avusese ochii spirituali închiși atâta amar de timp, neputând înțelege că se îndrepta spre pierzanie, târându-i și pe alții după ea. I-a implorat să lase în urmă calea păcatului și să vină la Cristos.

Toți erau foarte tăcuți și nu a întrerupt-o nimeni. Când a terminat de vorbit, a început să cânte, cu vocea ei splendidă, imnul creștin „Nu-mi este rușine să-l mărturisesc pe Cristos, care a murit pentru a-și apăra poruncile și puterea crucii Sale".

Iar după asta... după asta au luat-o și au dus-o pe Varia noastră.

Astăzi este 9 mai și nu știm nimic despre ea. Dar Dumnezeu are puterea de a o izbăvi oriunde s-ar afla. Rugați-vă!

A voastră, Maria.

A treia scrisoare

Ieri, 2 august, aici în închisoare, am avut o întrevedere cu preaiubita noastră Varia. Mă doare sufletul, când mă gândesc la ea. Fiindcă este încă un copil. Are doar 19 ani. La fel, din punct de vedere spiritual, nu e decât un bebeluș. Dar îl iubește pe Dumnezeu cu toată inima și a ales drumul cel greu și îngust al credinței. Săraca fată este și foarte flămândă. Când am aflat că e în închisoare, am început să-i trimitem pachete, dar la ea ajungea foarte puțin.

Când am văzut-o ieri, arăta slabă, palidă și plină de urmele loviturilor. Dar în ochi, avea pacea lui Dumnezeu și o bucurie parcă nepământeană.

Da, dragii mei, cei care nu au avut parte de minunata pace lăuntrică a lui Cristos nu o pot înțelege... Dar cât de fericiți pot

fi cei cărora acesta li se arată... Pentru noi, cei care ne încredem în Cristos, nici o suferință sau frustrare nu ne poate sta în cale...

Am întrebat-o printre gratii: „Varia, nu regreți ce ai făcut?" „Nu", mi-a răspuns. „Dacă m-ar elibera, aș mai merge odată la ședința de partid și le-aș vorbi din nou despre minunata dragoste a lui Cristos. Să nu crezi cumva că sufăr. Sunt foarte fericită, pentru că Domnul mă iubește atât de mult și îmi dă bucuria de a îndura toate încercările de dragul Său".

Vă implor să vă rugați fierbinte pentru ea. Probabil va fi trimisă în Gulag, în Siberia. I-au luat deja toate hainele și toate lucrurile, nu a mai rămas decât cu ce avea pe ea. Nu are nici o rudă și va trebui să strângem noi cumva un minim necesar supraviețuirii ei. Am pus deoparte ultimii bani pe care mi i-ați trimis. Dacă o vor deporta pe Varia, îi voi da ei. Cred că Dumnezeu o va întări și îi va da putere să îndure povara care-i stă înainte. Fie ca Dumnezeu să o aibă în pază!

A voastră, Maria.

A patra scrisoare

Dragă Maria, în sfârșit iată că îți pot scrie. Am ajuns cu bine în [destinație omisă]. Lagărul nostru se află la 16 kilometri de oraș. Nu-ți descriu ce fel de viață ducem noi aici, deoarece o bănuiești prea bine. Vreau doar să-ți povestesc ceva despre mine. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că îmi dă sănătate, să pot munci fizic. Sora X și cu mine am fost puse într-un atelier, să lucrăm la niște mașinării. Munca e grea, iar starea de sănătate a sorei noastre X nu este prea bună. Sunt nevoită, așadar, să lucrez pentru amândouă. Mai întâi îmi termin norma, iar după aceea o ajut pe ea. Mâncarea este ca la voi, foarte puțină, dar nu despre asta vreau să-ți scriu de fapt.

Inima mea îl laudă și îi mulțumește lui Dumnezeu pentru că, prin tine, mi-a descoperit drumul mântuirii. Acum, fiind pe această cale, viața mea are un scop, știu precis încotro mă îndrept și

mai ales, pentru cine sufăr. Simt nevoia de a mărturisi tuturor despre bucuria pe care o am în inimă, bucuria mântuirii. Cine ne poate oare despărți de dragostea lui Dumnezeu, cea regăsită în bunătatea lui Cristos? Nimeni și nimic. Nici pușcăria, nici suferința. Încercările trimise de Dumnezeu nu au altă menire decât să ne întărească în credința noastră. Inima îmi este atât de plină, încât Harul Său dă pe dinafară. La muncă, supraveghetorii uneori mă înjură, mă pedepsesc sau chiar îmi dau mai mult de lucru, pentru că nu mă pot abține să tac. Simt că trebuie să le spun tuturor ce a făcut Domnul pentru mine. El a făcut o ființă nouă, a izvodit o nouă creație care, înainte, se îndrepta cu hotărâre pe drumul pierzaniei. Cum pot să tac după una ca asta? Nu, niciodată! Atâta vreme cât buzele mele pot articula cuvinte, o să spun tuturor despre dragostea Lui nemărginită.

În drum spre lagăr, am întâlnit mulți frați și multe surori în Cristos. Este extraordinar să simți adierea Duhului Sfânt, când îi vezi prima dată și înțelegi că și ei sunt copii ai lui Dumnezeu. Nu e nevoie să spună nimic. Dintr-o singură privire, simți cine sunt și ce se regăsește în sufletele lor.

Când eram pe drumul spre lagăr, într-o gară, o femeie a venit, ne-a dat de mâncare și ne-a spus doar trei cuvinte: „Dumnezeu este viu".

În prima seară când am ajuns aici, destul de târziu, am fost duși în barăcile aflate sub pământ. I-am salutat pe toți cei de-acolo cu cuvintele, „Pace vouă". Spre marea noastră bucurie, din toate colțurile am auzit „Pace și vouă". Astfel, încă de la început, am simțit că suntem o mare familie.

Da, chiar așa a fost. Suntem mulți care credem în Cristos ca Mântuitor, de fapt, mai mult de jumătate dintre deținuți sunt credincioși.

Avem, printre noi, cântăreți buni și mari predicatori ai Evangheliei. Seara, când ne întoarcem înapoi în barăci după munca istovitoare, este minunat să stăm împreună în rugăciune la picioarele

Mântuitorului nostru. Cu Cristos te afli practic în libertate, oriunde te-ai găsi. Aici am învățat multe imnuri frumoase, și, în fiecare zi, aflu din ce în ce mai multe noutăți din cuvântul Său. La vârsta de 19 ani, am sărbătorit pentru prima dată Crăciunul, Nașterea lui Cristos. Nu voi uita niciodată acea zi extraordinară, cu toate că am fost puși la muncă de dimineața până seara. Câțiva dintre frați au reușit, totuși, să meargă la râul din apropiere. Acolo au spart gheața și, în timpul nopții, potrivit poruncilor din Cuvântul lui Dumnezeu, eu și încă șapte frați am fost botezați. Vai, dacă ai ști cât sunt de bucuroasă și ce mult mi-aș fi dorit să fi fost și tu, Maria, acolo alături de mine. Din dragoste față de tine, aș fi vrut să pot răscumpăra pe loc toate necazurile pe care ți le-am pricinuit în trecut. Dar Dumnezeu ne așază la timp, pe fiecare dintre noi la locul lui, iar noi trebuie să stăm fermi acolo unde ne-a pus.

Transmite salutări întregii familii a copiilor lui Dumnezeu. El va binecuvânta din plin lucrarea pe care o faceți, la fel cum m-a binecuvântat și pe mine. Citiți Evrei 12:1-3.

Toți frații noștri de aici vă salută și sunt încântați de puterea credinței tale și, mai ales, pentru că îi preamărești Numele, neîncetat, prin suferințele tale. Dacă le mai scrii și altora, transmite-le salutările noastre.

A ta, Varia.

A cincea scrisoare

Dragă Maria, în sfârșit am prins ocazia de a-ți scrie câteva rânduri. Îți spun, draga mea, că prin Harul nemărginit al lui Dumnezeu, eu împreună cu sora X suntem bine și sănătoase. Momentan, ne aflăm tot acolo, dar vor să ne trimită în altă parte [destinație omisă].

Îți mulțumesc pentru dragostea de mamă pe care mi-o porți. Am primit tot ce ai pregătit pentru noi. Îți mulțumesc mai ales pentru cel mai valoros lucru, pentru Biblie. Mulțumesc tuturor

și, când le vei scrie, transmite-le salutările și mulțumirile mele sincere pentru tot.

De când Domnul mi-a arătat taina adâncă a dragostei Sale sfinte, mă consider cea mai fericită ființă din lume. Persecuțiile pe care le am de îndurat în fiecare clipă le văd ca pe un mare har ales anume pentru mine. Sunt încântată că Domnul mi-a oferit, încă din primele zile ale credinței mele, marea șansă și frumoasa bucurie de a suferi de dragul Său. Roagă-te să rămân credincioasă Lui până la capăt.

Fie ca Domnul să vă aibă în pază și să vă întărească pentru bătălia cea sfântă, care se dă pentru sufletele noastre!

Sora X și cu mine vă sărutăm pe toți. Când vom fi trimise de aici, probabil vom avea din nou ocazia de a vă scrie. Nu vă faceți griji pentru noi. Suntem încântate și fericite pentru tot ce primim, deoarece știm că răsplata noastră va fi mare în ceruri (Matei 5:11, 12).

A ta, Varia.

Aceasta a fost ultima scrisoare primită de la Varia, tânăra comunistă, care l-a descoperit pe Cristos, i s-a predat, a vorbit răspicat despre El și a fost condamnată la muncă silnică în lagăr. De atunci nu s-a mai auzit nimic despre ea, însă dragostea ei atât de fierbinte și mărturia relației sale cu Cristos, ne dezvăluie ceva din frumusețea spirituală a Biserici Subterane, cea plină de suferință și mereu credincioasă.

Capitolul șapte

CUM POT AJUTA CREȘTINII DIN OCCIDENT

Am fost numit „Vocea Bisericii Subterane”. Nu mă simt vrednic să fiu glasul unei părți așa de onorate a Trupului lui Hristos.

Cu toate acestea, am condus, un timp, o parte a Bisericii Subterane din câteva țări comuniste. Am supraviețuit printr-un miracol celor 14 ani de tortură și captivitate, inclusiv celor doi ani petrecuți într-o „cameră a morții”. Printr-un și mai mare miracol, lui Dumnezeu i s-a părut potrivit să-și întindă mâna și să mă scoată de acolo. Biserica Subterană din România a decis să plec din țară, pentru a duce mesajul nostru creștinilor din lumea liberă. Tot printr-un miracol, am reușit să plec, împreună cu familia mea, și am putut să îndeplinesc sarcina primită de la cei care au rămas în urmă să lupte, să riște, să sufere și să moară.

Vorbesc în numele fraților mei, care zac în nenumărate morminte fără nume. Vorbesc în numele fraților mei, care și acum pun la cale întâlniri de taină prin păduri, pivnițe, poduri sau alte locuri de acest fel.

Mesajul pe care îl aduc din partea Bisericii Subterane este următorul:

„Nu ne lăsați de izbelițe!”

„Nu uitați de noi!”

„Gândiți-vă la noi!”

„Dați-ne uneltele de care avem nevoie! Noi vom plăti prețul pentru folosirea lor!"

Acesta este mesajul simplu pe care am fost însărcinat să vi-l transmit, vouă, celor din lumea liberă.

Vorbesc aici în numele Bisericii Subterane, Biserica redusă la tăcere, Biserica „mută" care nu are glas să grăiască.

Auziți strigătele fraților și surorilor care trăiesc în țările oprimate! Aceștia nu vor să evadeze, nu tânjesc după siguranță sau după o viață ușoară, cer doar uneltele pentru a contracara otrăvirea cu ateism a tinerilor și a generațiilor care vin. Cer Biblii pentru a împrăștia Cuvântul lui Dumnezeu – cum altfel ar putea să răspândească mesajul sacru al speranței dacă nu au uneltele necesare?

Biserica Subterană este aidoma unui chirurg din timpul unei călătorii cu trenul. Dintr-o dată, trenul în care se află se izbește de un altul și sute de oameni stau întinși pe jos, mutilați, răniți, agonizând. Chirurgul pășește printre răniți și se lamentează: „Dacă aș fi avut cu mine trusa mea medicală! Vai, dacă aș fi avut-o cu mine!..." Cu acele unelte chirurgicale specifice muncii sale, ar fi putut într-adevăr salva multe vieți. Avea toată voința, dar îi lipseau mijloacele. În exact aceeași situație se află și Biserica Subterană. Își dorește din plin să se dea pe sine cu totul. Este dispusă să-și sacrifice propriii-i martiri, să riște ani buni de detenție! Însă această voință este inutilă, dacă îi lipsesc instrumentele cu care să lucreze. Pledoaria credincioasei și curajoasei Biserici Subterane pentru voi, cei care vă bucurați de libertate este: „Dați-ne uneltele: Evanghelii, Biblii, literatură, ajutor, iar noi ne vom face partea noastră cu vârf și îndesat!"

Cum pot fi de folos creștinii din lumea liberă

Fiecare creștin din lumea liberă poate da un ajutor imediat, într-unul din următoarele feluri:

Ateii sunt nişte oameni care nu iau în considerare sursele tainice, invizibile ale propriilor lor vieţi. Nu au un simţ al misterului, care să le guverneze tăcut universul şi viaţa. Cel mai bun mod prin care creştinii îi pot ajuta pe aceşti oameni este să se lase ghidaţi în viaţa de zi cu zi, nu de ceea ce văd, ci prin ceea ce cred, trăind în strânsă comuniune cu Dumnezeul lor nevăzut.

Pot ajuta, vieţuind în concordanţă cu valorile creştine, ducând vieţi pline de sacrificiu şi protestând public ori de câte ori fraţii lor creştini sunt persecutaţi.

Occidentul mai poate ajuta, de asemenea, rugându-se pentru cei care persecută, pentru ca, într-o bună zi, şi ei să fie mântuiţi. Asemenea rugăciuni pot părea naive. Noi, de pildă, ne rugam pentru comunişti, iar a doua zi ei ne torturau parcă mai rău chiar decât o făcuseră înaintea rugăciunilor. Să nu uităm că şi rugăciunea Domnului nostru pentru Ierusalim a părut la acea vreme tot „o naivitate". După această rugăciune, Isus a fost crucificat. La doar câteva zile după, însă, îşi băteau cu pumnii piepturile zbuciumate de căinţă şi cinci mii de oameni s-au convertit într-o singură zi. În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi, rugăciunea nu e niciodată irosită. Orice rugăciune care nu este acceptată de cel pentru care te rogi, se întoarce spre tine plină de mari binecuvântări. Îndeplinind Cuvântul Domnului, împreună cu mulţi alţi creştini, ne rugam adesea pentru Hitler şi oamenii lui şi sunt convins că rugăciunile noastre au ajutat la înfrângere, la fel de mult precum au făcut-o gloanţele soldaţilor aliaţi.

Trebuie să ne iubim semenii ca pe noi înşine. Comuniştii şi alţi persecutori sunt semeni de-ai noştri la fel ca restul oamenilor.

Viziunea lor este rezultatul faptului că nu am făcut cunoscute cuvintele lui Cristos. „Eu am venit ca oile să aibă viaţă şi s-o aibă din belşug" (Ioan 10:10). Creştinii nu au reuşit încă să împărtăşească tuturor această viaţă plină de belşug. Unii oameni au rămas la marginea a tot ceea ce este cu adevărat valoros în această viaţă. S-au răzvrătit şi au format Partidul Comunist şi

au dat naștere multor alte crezuri false. De multe ori victime ale nedreptăților sociale, la rândul lor, au devenit oameni înverșunați și cruzi. Trebuie să luptăm împotriva lor, dar, în calitate de creștini, îi înțelegem și-i iubim.

Nu suntem tocmai nevinovați, fiindcă unii aleg să-și trăiască viețile în răzvrătire. Suntem vinovați cel puțin pentru că neglijăm datoria care ne revine.

Pentru aceasta trebuie să ne ispășim greșeala iubindu-i (lucru care nu înseamnă că le și agreăm acțiunile) și, mai ales, rugându-ne pentru ei.

Nu sunt atât de naiv încât să cred că dragostea și doar ea poate rezolva toate aceste probleme. Nu aș recomanda niciodată ca autoritățile vreunui stat să încerce să rezolve problema criminalilor doar prin dragoste. Din cauza răufăcătorilor, în societate, este nevoie și de poliție, judecători și închisori, nu doar de pastori. Dacă nu se renunță la comportamentele antisociale, se pune problema pedepsirii. Nu aș folosi niciodată cuvântul „dragoste", în sensul lui creștin, pentru a contracara o luptă politică, economică sau culturală împotriva comuniștilor sau a altor tirani, care nu sunt altceva decât niște răufăcători de talie internațională. Hoții de rând fură o poșetă, comuniștii fură țări întregi.

Pastorul sau creștinul, însă, trebuie să facă tot ce le stă în putință pentru a aduce la Cristos oricare grup de răzvrătiți, indiferent de faptele reprobabile comise, împreună cu victimele lor nevinovate. Datoria noastră e să ne rugăm pentru toți, cu înțelegere.

Este mare nevoie de Biblii

Încă un mod prin care creștinii din afară pot fi de mare folos este să trimită Biblii sau fragmente din textul lor. Există metode prin care acestea pot fi trimise, în siguranță, în țările în care accesul este restricționat, nu este nevoie decât ca cineva să procure

volumele pentru frații și surorile din Biserica Subterană. Pe când încă eram în România, am primit multe Biblii introduse în țară pe tot felul de căi. Nu există nici un dubiu cu privire la cum să le trimitem, este limpede că sunt necesare.

Este nevoie enormă de ele. Mii de creștini din țări precum China, Coreea de Nord sau alte țări cu regim comunist, nu au văzut de zeci de ani o Biblie sau o Evanghelie.

Într-o bună zi, doi săteni foarte sărmani au venit la mine acasă, pentru a cumpăra o Biblie. Au venit din satul lor, pentru a săpa toată iarna pământul înghețat, sperând ca, din banii câștigați, să-și poată cumpăra o Biblie jerpelită cu care să se întoarcă acasă. Pentru că tocmai primisem Biblii din America, am putut să le dau una nouă, nu una jerpelită. Nu-și puteau crede ochilor. Au încercat să mă plătească cu banii câștigați, dar i-am refuzat. S-au grăbit așadar să se întoarcă acasă, cu noua lor Biblie. După câteva zile, am primit o scrisoare scrisă cu o bucurie debordantă, mulțumindu-mi pentru acea Scriptură. Scrisoarea era semnată de 30 de săteni! Tăiaseră, cu mare grijă, cartea în 30 de fascicole și o schimbau între ei.

Era de-a dreptul mișcător să auzi un rus implorând să primească o pagină de Biblie, pentru a-și hrăni sufletul. Erau gata să ofere, la schimb, o vacă sau o capră pentru o singură Biblie. Știu un bărbat care și-a dat verigheta pe un Nou Testament ponosit. Mulți copii nu văzuseră în viața lor nici măcar o felicitare de Crăciun. Dacă primeau una, se adunau toți în jurul ei să o vadă și un bătrân le povestea despre micul Isus, despre nașterea Lui din Fecioară și despre răscumpărare. Și toate astea prilejuite de o singură felicitare banală! Noi trimitem astăzi Biblii, Evanghelii și literatură creștină în aceste zone restricționate. Este o modalitate prin care voi înșivă puteți face ceva cu adevărat semnificativ.

Mai tipărim și trimitem literatură special concepută pentru a contraataca doctrina ateistă otrăvitoare cu care sunt hrăniți copiii, de la grădiniță și până la facultate. În Uniunea Sovietică, comuniștii au realizat *Ghidul Ateistului*, carte care juca rolul unei

„biblii" pentru atei. Pentru copiii de la grădiniță, existau niște versiuni mai simplificate, iar pe măsură ce aceștia creșteau, ele deveneau mai detaliate și mai complexe. „Biblia cea rea" îi însoțea pe copii, pe măsură ce creșteau avansând în viață, otrăvindu-i cu ateism pe tot parcursul educației lor, pas cu pas. Noi multiplicam și răspândeam *Răspunsul la Ghidul Ateistului* ca pe o replică a creștinilor la învățătura aceasta otrăvitoare.

Tinerii cu mințile otrăvite au nevoie de un răspuns, răspunsul lui Dumnezeu, răspunsul creștin, răspunsul nostru! Acesta este un alt lucru pe care îl puteți face, dacă doriți să ajutați. Puteți oferi un dar neprețuit prin procurarea unei astfel de literaturi, destinată națiunilor unde Dumnezeu a devenit „ilegal". Avem nevoie, așadar, fie de cărți ilustrate pentru tineri, fie de Biblii pentru copii.

Trebuie, de asemenea, să ne „unim forțele" cu membrii Bisericii Subterane și să le oferim suportul financiar de care au nevoie pentru a putea călători, cu scopul de a evangheliza personal pe oamenii rătăciți din împrejurimi. Foarte mulți dintre ei sunt „legați" de casele lor, din cauza lipsei de fonduri pentru bilete de transport și mâncare pentru drum. Diverși oameni lipsiți de nădejde, de prin sate aflate la doar 20 sau 30 de kilometri, îi invită pe credincioși să țină adunări secrete, însă aceștia nu se pot deplasa din lipsa fondurilor. Donând lunar doar câțiva bănuți, putem să îi „dezlegăm" pe oameni, pentru a putea răspunde invitațiilor care li se fac. De exemplu, am cumpărat motorete pentru pastori vietnamezi sau chinezi, ca ei să poată ajunge în „zonele interzise" din țările lor. Sau i-am ajutat cu biciclete pe evangheliștii din Bangladeșul musulman, care-și riscă viețile pentru a vorbi despre Dumnezeu.

Creștinii de rând, cei care nu au nici o funcție bisericească oficială, au și ei nevoie de sprijin financiar. Din cauză că sunt creștini, reușesc să câștige abia cât să supraviețuiască de la o zi la alta, nerămânându-le la final nimic, pentru a putea face deplasări prin sate, ca să răspândească Evanghelia. Acesta e miracolul pe care îl pot face pentru ei câțiva dolari în plus pe lună.

Pastorii bisericilor oficiale care mai conduc cu mare curaj și câte o adunare secretă au, la rândul lor, nevoie de ceva fonduri financiare trimise clandestin. Dorința și asumarea riscurilor, pe care acești oameni și le iau pentru a-i învăța pe copii, tineri sau adulți prezenți în felurite întâlniri secrete, nu sunt de ajuns. Au nevoie de mijloace eficace, pentru ca lucrarea lor să dea roadele dorite, iar donațiile pot ajuta astfel de membri ai Bisericii Subterane să răspândească eficient Evanghelia.

Nu în ultimul rând, e nevoie să transmitem Evanghelia către aceste țări și prin intermediul undelor radio. Folosind stațiile de radio din lumea liberă, putem hrăni spiritual Biserica Subterană, care are, la rândul ei, mare nevoie de Pâinea Vieții. Din pricina faptului că și guvernele comuniste folosesc radiouri pe unde scurte, pentru a răspândi propaganda, creștinii ar putea recepționa și posturile noastre folosindu-și aparatele. Ușile rămân deschise acum pentru a putea emite în lumea comunistă, așa că trebuie să apelăm mai mult la acest mijloc. Biserica Subterană are nevoie de hrana spirituală pe care o poate oferi radioul. Acesta este, iată, încă o metodă prin care poate fi ajutată Biserica Subterană activă în astfel de regiuni.

Drama familiilor martirilor creștini

Familiile martirilor au și ele nevoie de sprijinul nostru. Zeci de mii de astfel de familii suferă în prezent tragedii de nedescris. Când este arestat vreun membru al Bisericii Subterane, în familia lui se petrece o dramă cumplită. Adesea, este cu totul ilegal ca cineva să le dea o mână de ajutor. Acest lucru este meticulos planificat de către puterea comunistă, pentru a provoca și mai mai multă suferință soțiilor și copiilor lăsați în urmă. Când un creștin este trimis la închisoare, și deci la tortură sau chiar la moarte, suferința abia începe. Pot să afirm cu tărie că, dacă niște membri

de rând ai unor biserici din lumea liberă nu mi-ar fi trimis la timp ajutor mie și familiei mele, nu am fi supraviețuit pentru a putea scrie aceste cuvinte!

Numărul martirilor crește în permanență. Deși se îndreaptă către mormânt și către răsplata care li se cuvine, familiile lor continuă să trăiască în niște condiții tragice. Putem și avem datoria să-i ajutăm. Evident, trebuie să-i ajutăm și pe cei care mor de foame în India sau Africa. Dar oare cine altcineva merită mai mult ajutor decât familiile celor care s-au jertfit sau care au fost torturați pentru credința lor în închisorile din țările cu regimuri totalitare?

De la eliberarea mea, organizația Vocea Martirilor a trimis deja mult sprijin familiilor creștinilor martirizați. Ce am reușit să facem, însă, este puțin în comparație cu ce putem face pe viitor cu ajutorul vostru.

Mesajul pe care Biserica Subterană vi-l adresează vouă

Ca membru al Bisericii Subterane care a supraviețuit și a scăpat, mi-a fost încredințată misiunea de a aduce un mesaj, un apel, de a lansa o rugăminte din partea fraților mei, pe care i-am lăsat în urmă.

M-au delegat pentru a vă transmite acest mesaj și iată că, în mod miraculos, am supraviețuit să-l livrez.

V-am vorbit despre cât de urgent este să-l aducem pe Cristos în lumea comunistă și în alte țări asuprite. V-am spus și cât de urgent este să-i ajutăm pe cei care fac parte din familiile martirilor. Am menționat și câteva moduri practice prin care puteți ajuta Biserica Subterană să-și îndeplinească misiunea răspândirii Evangheliei.

Când am fost bătut peste tălpi, limba mea striga, se lamenta, deși nu ea era cea care suferea în mod direct. Limba mea plângea din cauză că făcea parte din același corp cu tălpile mele. La fel și

voi, creștinii, faceți parte din același trup, trupul lui Isus, chinuit în închisorile din țările asuprite, închisori care și acum dau naștere unor martiri pentru Cristos. Nu simțiți durerea noastră?

Biserica Primară, în toată splendoarea, sacrificiul și dedicarea ei, a renăscut în aceste țări.

Pe când Domnul nostru Isus Cristos se ruga, agonizând de tristețe în Grădina Ghetsimani, Petru, Iacov și Ioan se aflau la o aruncătură de băț de cea mai mare tragedie a istoriei, cufundați într-un somn adânc. Cât de mult oare din îngrijorarea și dărnicia noastră creștină este direcționată înspre mângâierea Bisericii martire? Întrebați-i pe pastorii și pe conducătorii voștri ce se face în numele vostru, pentru a-i ajuta pe frații și surorile din țările asuprite din toată lumea.

În aceste țări, tragedia, vitejia și martiriul Bisericii Primare se desfășoară din nou, chiar în aceste clipe, iar Biserica liberă doarme.

Frații noștri de acolo, singuri și lipsiți de sprijin, duc poate cea mai curajoasă și mai cumplită bătălie a secolului, egală în eroism și dedicare cu cea a Bisericii Primare. În tot acest răstimp, Biserica Liberă ignoră tot, nepăsătoare la lupta și agonia lor, exact așa cum au făcut ucenicii Petru, Iacov și Ioan, care s-au lăsat cuprinși de somn, în momentele teribile de agonie ale Mântuitorului lor.

Oare și voi veți dormi în timp ce frații noștri în Domnul suferă și luptă pentru Evanghelie?

Oare ne veți auzi strigătul după ajutor: „Amintiți-vă de noi”?

„Nu ne lăsați de izbeliște!”

Și cu aceste cuvinte rostite aici, v-am transmis mesajul venit din partea credincioasei noastre Biserici Subterane, de martiri, de la frații voștri și de la surorile voastre care se află în suferință, închiși și persecutați de către comunismul ateu, răspândit ca o plagă peste tot în lume, din Indonezia până în Africa. Nu ne părăsiți, nu ne lăsați pradă uitării!

Postfață

CARTEA CARE A ZGUDUIT LUMEA

Richard Wurmbrand a afirmat, cu privire la „Torturat pentru Cristos" următoarele: „Această carte nu are nici o valoare din punct de vedere literar sau stilistic. A fost scrisă în doar trei zile, la scurt timp după ce am ieșit din închisoare. A fost însă scrisă cu o peniță înmuiată în lacrimi. Și din motive doar de El știute, Dumnezeu a ales să binecuvânteze această scriitură și s-o folosească pentru planurile Sale".

De când a fost publicată, pentru prima dată în 1967, mărturisirea făcută de Richard a inspirat milioane de oameni din întreaga lume. După ce oamenii au terminat de citit cartea, au început să sosească necontenit scrisori în cutia poștală a familiei Wurmbrand. Cititorii mărturiseau că fuseseră „zguduiți", „cu inima zdruncinată", „oripilați de suferințele îndurate". Alte voci au afirmat că „a dat un alt curs vieții mele" și că „a deschis ochii miilor de oameni, arătându-le adevărata față a comunismului, în timp ce altora le-a luminat calea către Cristos".

Totuși, publicarea ei nu a fost o sarcină ușoară – cartea conținea un mesaj pe care mulți preferau să-l ignore. O editură i-a spus, de exemplu, că „această carte nu se va vinde; iar în caz că va fi publicată, va provoca mult rău".

Numai că planurile lui Dumnezeu erau altele. Vestea despre acest „Pastor de fier" s-a răspândit din gură în gură. Prietenii își

împrumutau exemplarele unii altora. Nu peste mult timp, cartea fu tradusă și în alte limbi – germană, olandeză, suedeză și norvegiană. Oamenii erau îngroziți și cutremurați la aflarea veștilor despre cele îndurate de creștini, în cadrul națiunilor din Europa de Est și URSS. Richard a fost invitat să vorbească în multe biserici, la radio, mărturisind despre atrocitățile comise de comuniști asupra Trupului lui Cristos. Unii lideri creștini îl numeau nebun – un altul care își pierduse mințile în izolatorul pușcăriilor. Alții l-au acuzat că exagerează adevărul, că transformă poveștile creștinilor persecutați, dincolo de Cortina de Fier, în senzaționalism ieftin. În publicația *Sydney Morning Herald* s-a afirmat că „[Wurmbrand] era preocupat, până la obsesie, de a se asigura că situația disperată în care se aflau creștinii nu va fi dată uitării". Wurmbrand nu avea cum să nu fie obsedat de răspândirea mesajului său, confruntându-se, în spațiul Occidental, cu o atitudine indiferentă. „Am suferit mai mult din cauza felului în care Occidentul se complace în situația de față, decât din cauza regimului comunist", a afirmat el, la un moment dat.

Richard nu putea să rămână tăcut. „Când am ieșit din închisoare, i-am promis lui Dumnezeu că viața pe care o voi duce va fi cea a unui prizonier. Fără să-mi iau vreo zi liberă, aveam să muncesc, fără încetare, în slujba lui Dumnezeu". În primul an petrecut în Statele Unite, pastorul Wurmbrand fu arestat de două ori pentru „perturbarea" unor manifestații pro-comuniste. Fu invitat să depună mărturie în fața Senatului, unde se dezbrăcă până la brâu, pentru a-și arăta cicatricile rămase în urma torturilor frecvente, declarând: „Acestea sunt cicatricile a milioane de creștini închiși astăzi în închisorile comuniste, oameni torturați până la moarte".

Mulți au fost cei care l-au ascultat. Pentru aceștia, Wurmbrand a devenit „Pavel din spatele Cortinei de Fier" și „Vocea Bisericii Subterane". Un corespondent al ziarului *Philadelphia Herald* îl descria pe Wurmbrand ca pe unul care „stătu înaintea leilor, fără ca aceștia să-l poată devora". *Indianapolis Star* afirmă că Richard și

soția lui, Sabina „fuseseră declarați inamici ai statului și contrarevoluționari, în pofida faptului că armele lor erau Bibliile, iar tehnicile lor de spionaj constau în răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu".

În timp ce călătorea prin lume, pentru a duce cu sine mesajul creștinilor persecutați, acele persoane, care fuseseră inspirate prin cuvântul lui, întrebau cum pot fi de folos. Răspunsul pe care îl dădea Richard era simplu: „Porniți o misiune dedicată celor persecutați. Răspândiți prin biserici vestea suferințelor îndurate de surorile și frații voștri". Nu peste multă vreme, fuseseră instituite diverse filiale în Australia, Canada, Olanda, Germania și în alte țări. Alții au pornit propriile lor misiuni, care se concentrau pe răspândirea Evangheliei, în zone dintre cele mai ostile, cum ar fi Burma sau Sudan. În anii '70, cartea fu citită chiar și de creștini din Vietnam, așa încât aceștia să știe la ce să se aștepte, în cazul în care țara avea să cadă pradă lui Ho Chi Min.

La scurtă vreme după ce scrise această carte, Wurmbrand trimise primul buletin informativ al organizației Vocea Martirilor, punând bazele acestui proiect (cunoscut la acea dată sub numele *Jesus to the Communist World* – Isus pentru lumea comunistă). În octombrie 1967, dotat cu 100 de dolari, o mașină de scris învechită și 500 de nume și de adrese, se apucă să povestească despre mărturiile și încercările prin care treceau surorile și frații din țările aflate sub un regim comunist. „Am pornit această organizație cu o mașină de scris stricată și un reportofon", i-a mărturisit Wurmbrand unui jurnalist. „În 28 a lunii nu știam încă oare cum voi face să plătesc chiria în data de 30 sau cum voi achita factura de telefon".

Cititorii trimiteau scrisori familiei Wurmbrand, pentru a-și mărturisi consternarea față de atrocitățile pe care le găseau descrise. „Se poate să fie adevărat?" întrebau aceștia. Alții povesteau cum aveau coșmaruri, citind scrisorile la care erau abonați și au cerut să nu le mai primească. Cei care, însă, au reușit să privească dincolo de suferințe și torturi, au putut vedea

frumusețea din inimile femeilor, bărbaților și chiar copiilor, care au refuzat să renunțe la credința lor în Isus Cristos. Cititorii au putut vedea cu ochii lor acea credință vie, care îi determina pe oameni ca Wurmbrand „să sărute gratiile" celulei în care sunt prizonieri și să se facă frați de suferință cu Însuși Cristos.

Richard Wurmbrand a privit dincolo de timp, către infinit. A fost, în primul rând, un pastor și, în al doilea rând, un apărător al cauzei celor aflați în suferință. Îi provoca deseori pe cititori să se lase inspirați de poveștile celor persecutați, scriind, în martie 1974, următoarele:

> „Misiunea noastră ajută familiile martirilor din țările comuniste, dar atrage și atenția creștinilor din lumea liberă a Occidentului. Analizează-te pe tine însuți. Credința ta e creștină. Dar faci tu, oare, parte din categoria dreaptă de creștini – aceia care înțeleg că trebuie să-și poarte crucea zilnic și să-i ajute și pe ceilalți s-o poarte pe a lor? Știi, oare, că e de datoria ta să suporți cu răbdare, dragoste și bucurie cele mai crunte chinuri, chiar și moartea sub tortură? Știu că ai povara ta de suferință. Fii ca sora lui Victor Korbel (un martir ceh) și cântă 'Isus, iubit al inimii mele'."

Deși, probabil, nu mulți dintre noi vom fi nevoiți să îndurăm persecuția pe care a suferit-o Richard Wurmbrand, nu ar trebui să fim surprinși atunci când apar încercările și credința noastră e supusă unor probe de foc. „Nu suntem toți chemați să trecem prin astfel de suferințe", nota Wurmbrand. „A fi martir e o excepție". În loc să se lase cuprinși de disperare în fața atrocităților, care s-au abătut peste creștinii persecutați, i-a încurajat pe cititori să găsească bucurie la gândul că acești oameni au fost găsiți demni de a suferi pentru Cristos.

Știa că astfel de relatări, despre credința nebiruită nici de tortură și nici de moarte, le vor face bine cititorilor. „Ce câștig veți avea

de pe urma citirii acestei scrisori?" întrebă la un moment dat. „Veți dobândi o viziune mult mai amplă asupra vieții. Viața e prea scurtă pentru ca viziunea voastră să fie una îngustă. E nevoie ca orizonturile voastre să se lărgească, pentru ca bucuriile și durerile semenilor să încapă în inimile voastre și să vă faceți părtași la acestea împreună cu îngerii, cu sfinții preamăriți și cu Însuși Dumnezeu". Pentru bazele biblice ale organizației Vocea Martirilor a ales, așadar, Evrei 13.3: „Aduceți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri, ca și cum ați fi și voi legați cu ei; de cei chinuiți, ca unii care și voi sunteți în trup".

Nu la multă vreme după căderea comunismului în Europa de Est și începutul destrămării URSS-ului în 1989, grupuri islamice extremiste au devenit tot mai puternice și aveau ca scop, în special, hărțuirea creștinilor. Țînteau să elimine orice prezență creștină din teritoriile lor. În 2014, ISIS, Statul Islamic autoproclamat, le-a dat creștinilor din Mosul, Irak, ultimatumul fie de a se converti la islam și de a plăti o taxă semnificativă – *jizya,* fie de a fugi pentru viața lor, fie de a și-o pierde. Membrii ISIS au marcat casele și afacerile creștinilor cu litera ن din alfabetul arab, „N", referindu-se la ei cu eticheta „nasara" adică nazarineni, după cum sunt creștinii denumiți în Coran. Majoritatea creștinilor au ales să fugă în orașul Erbil, situat în vecinătatea Mosulului, unde trăiesc, până în prezent, în tabere de refugiați și adăposturi improvizate.

Alte grupuri islamice extremiste, cum ar fi cel al Talibanilor, au martirizat credincioși afgani și străini, pentru credința lor în Isus Cristos. Boko Haram a terorizat nordul Nigeriei și Camerunul, schilodind sau măcelărind orice creștin, care refuza să se lepede de credința sa, convertindu-se la islam.

Cu toate acestea, membrele chinuite din trupul lui Cristos au dovedit o rezistență supranaturală, prin intermediul Sfântului Duh, care le-a insuflat forța necesară refuzului de a-și renega Mântuitorul. O femeie din Nigeria, al cărei sat de creștini a fost atacat de către Boko Haram, a afirmat următoarele: „Mai demult mă gândeam că,

și dacă aș fi capturată de Boko Haram, nu aș renunța niciodată la credința mea în Isus Cristos. Așa că, atunci când au venit în sfârșit, decizia mea era deja luată, pentru că știam robul cui sunt". Despre momentul în care ISIS l-a forțat pe un bărbat să fugă din Mosul împreună cu familia lui, acesta a mărturisit următoarele: „Eram sută la sută sigur că voi fi înjunghiat cu sabia în orice clipă. Simțeam că sunt așa de slab, dar că Sfântul Duh e acolo cu mine să mă întărească, așa încât am putut să-i înfrunt și să le spun că nu voi deveni musulman".

Este greu de înțeles cum se pot împleti curajul și bucuria cu cele mai crunte suferințe imaginabile. Dar cu Dumnezeu, orice este posibil și El poate face ca toate lucrurile, care se întâmplă, să se dovedească a fi spre binele celor care îl iubesc pe El. De exemplu, musulmanii din Orientul Mjilociu se convertesc în număr mare la creștinism, după ce au văzut cât de brutali au fost cei din ISIS. Iar una dintre bisericile care cresc cel mai rapid, în lumea musulmană, este cea din Iran, unde revoluția islamică din 1979, condusă de Ayatollahul Ruhollah Khomeini a arătat oamenilor care este adevărata natură a islamului.

Richard Wurmbrand a muncit din greu pentru a fi o voce a creștinilor opresați, până la moartea sa, în 2001. Moștenirea lui ne obligă să fim vocea lor și să ne sprijinim familia persecutată prin oferirea de ajutor, Biblii și alte lucruri necesare activităților misionare. Această muncă are prețul ei. Când, în 1971, a fost întrebat de un reporter despre riscurile implicate în munca lui, Wurmbrand a răspuns: „Nu există muncă fără risc... riscul e mult mai mare să ajungi înaintea lui Dumnezeu cu vina de a fi lăsat o treime din lume să piară, fără să-l cunoască pe Cristos. Așa că toți ne asumăm niște riscuri". Riscul rămâne valabil și în ziua de azi. După cum Wurmbrand a afirmat, pe bună dreptate, în această carte, membrii persecutați ai Bisericii imploră Occidentul: „Dați-ne uneltele de care avem nevoie! Vom plăti prețul necesar ca să le putem folosi!" Vocea Martirilor slujește, în continuare, pe surorile

și frații noștri, care sunt persecutați pentru mărturia lor, în peste 70 de țări din toată lumea, făcându-le auzită vocea în Occident, cu scopul de a inspira creștinii din lumea liberă.

„E prea riscant să stai în închisoare vreme de 20 de ani pentru ceva ce nu e sigur", spunea Wurmbrand. „Dacă ești dispus să-ți dai viața pentru credința ta, atunci înseamnă că ești absolut convins că e cu totul adevărată".

Ce vei face cu privire la mesajul din această carte? Te-ai decis dacă merită să te încrezi în Isus și să-i fii martor în fața celorlalți? Vei permite oare acestor dovezi pure de credință curajoasă să-ți insufle un angajament mai profund față de Cristos și de Marea Sa trimitere? Lasă-te inspirat de poveștile surorilor și fraților noștri persecutați și alătură-te lor în spirit.

— *The Voice of the Martyrs*

ALBUM FOTO

Richard şi Sabina Wurmbrand.

Fotografie timpurie cu Richard și Sabina în România.

Christian Wölfkes (aici împreună cu soția sa) era tâmplarul satului care l-a adus pe Richard Wurmbrand la Cristos. Wölfkes obișnuia să se roage: „Doamne, ți-am slujit pe pământ și aș vrea să am parte de răsplata Ta, atât în cer, cât și pe pământ. Și răsplata mea să fie aceea de a nu muri înainte de a reuși să aduc un evreu la credința în Isus Cristos, pentru că Isus a făcut parte din acest popor. Dar sunt sărac, bătrân și bolnav. Nu mă pot duce să caut un evreu, iar în satul meu nu sunt evrei deloc. Adu Tu un evreu la mine, iar eu am să fac tot ce-mi stă în putință pentru a-l aduce la Cristos”.

Înainte de a fi arestat în 1948, Richard Wurmbrand servea în Biserica Lutherană din București. Soții Wurmbrand au povestit că biserica lor fusese transformată într-un studio de film de animație. „Băncile și altarul au fost scoase afară, iar ferestrele zidite", scria Sabina. „În tot răul era și un bine: podul de la ultimul etaj a devenit, în acest fel, foarte dificil de supravegheat. Toată ziua, veneau și plecau o mulțime de tehnicieni, muzicieni, secretare, care erau greu de diferențiat de membrii congregației". În cadrul regimului comunist, bisericile erau închise tot mereu, și destinația clădirii lor era schimbată, pentru a servi mai multor scopuri – băi publice sau piscine, planetarii, muzee, întreprinderi sau depozite.

Richard Wurmbrand (centru, spate) este reprezentat aici împreună cu o serie de bărbați din biserica din care făcea parte, cu trei ani înainte de primul lui arest. La dreapta, stă un soldat rus pe care el și Sabina l-au adus la Cristos. La stânga lui, e fratele Moscovoci – ucenicul cel mai îndrăgit al lui Richard Wurmbrand. A devenit ulterior pastor asociat și a ajutat la conducerea bisericii, în anii în care Richard fusese închis. L-a trădat ulterior pe Richard autorităților, fapt care a avut ca urmare al doilea arest. Ultimele cuvinte pe care a apucat să i le mai spună Sabinei, înainte să fie urcat în vehiculul poliției, au fost: „Transmite-i toată dragostea mea... pastorului [Moscovoci], care m-a trădat". După ce a fost eliberat, Richard l-a îmbrățișat pe străzile Bucureștiului, exprimându-și iertarea față de acest om. Cel care stă în fața lui Richard este un misionar creștin printre evrei, care va petrece timp alături de familia Wurmbrand, cu câteva ceasuri înainte de a fi împușcat, în cel de-al doilea război mondial. Omul care stă în stânga, puțin mai departe de Wurmbrand, este un evanghelist, care îi iubea familia și a cărui lucrare a fost mult influențată de exemplul lor.

Fotografie de detenție a lui Richard Wurmbrand, după ce a fost răpit de pe străzile Bucureștiului, la data de 29 februarie 1948, și închis de către poliția secretă sub un nume fals.

Fotografie de detenție a lui Richard Wurmbrand, luată în 1951 la închisoarea Târgu-Ocna.

Închisoarea Jilava este una dintre închisorile unde Richard Wurmbrand a fost închis.

O altă închisoare, unde Richard Wurmbrand a fost închis, între 1960 și 1964, a fost Gherla.

Richard, după eliberarea sa din închisoare.

Richard și Sabina apar aici împreună cu doi prieteni. Se pare că această fotografie a fost făcută în mansarda soților Wurmbrand.

O copertă a dosarelor de interogatoriu și supraveghere din cadrul poliției secrete, cum au fost cele întocmite pentru soții Wurmbrand. Dosarul lui Richard conținea mii de pagini.

În mai 1966, Richard s-a dezbrăcat, până la brâu, în fața unui subcomitet al Senatului Statelor Unite, pentru a-și arăta cicatricile cu care a rămas în urma torturilor îndurate în închisorile comuniste. Pentru a citi un fragment din cadrul acestei audiențe, consultați Anexa.

Această fotografie a unui botez clandestin din Novosibirsk, Rusia, a fost publicată în buletinul informativ al VOM din iunie 1970. Richard scria că mulți dintre creștinii, care apar în această fotografie, fuseseră închiși, pentru că autoritățile îi surprinseră în timp ce luau parte la serviciul de oficiere a botezului.

O adunare a Bisericii Subterane din Rusia comunistă. Credincioșii se întâlneau deseori în pădure, pentru a putea pretinde că s-au întâlnit pentru un picnic sau cu o altă ocazie.

Creştini care aduceau Biblii în Europa de Est, în mod clandestin, aveau de trecut prin puncte de control ca şi cel de faţă. Aici, un ofiţer de poliţie din Germania de Est verifică maşina la graniţă. Această fotografie a fost publicată în buletinul informativ VOM, din iunie 1970.

TACTICS November 20, 1967 Page 11

Why Didn't the Washington Press Let Nation's Editors Know of This ?

Rev. Richard Wurmbrand (above) at Pentagon being interviewed. (Below), he speaks to crowd and shows scars inflicted by reds with knives and flame.

Patriotic demonstrator on Pentagon grounds, in automotive, hydraulic basket lift called "cherrypicker," in which the Rev. Wurmbrand also appeared. This was ignored by press and radio-TV.

Richard Wurmbrand s-a suit în cupa unui camion destinat culesului de cireșe și a predicat Evanghelia unei mulțimi de tineri pro-comuniști din Washington DC, în data de 21 octombrie 1967. A arătat mulțimii batjocoritoare cicatricile pe care i le provocase regimul comunist.

În decembrie 1989, regimul comunist din România a căzut, prin execuţia dictatorului Nicolae Ceauşescu. La puţin timp după revoluţia din decembrie, soţii Wurmbrand s-au întors să viziteze România. „Aceasta e cea mai fericită zi din viaţa mea!" a exclamat Richard. El şi Sabina s-au îmbrăţişat în faţa Casei Poporului, care fusese construită deasupra închisorii subterane, în care Richard fusese închis cândva.

În timpul călătoriei de întoarcere în România, Richard a vizitat un spaţiu în care erau depozitate cărţi şi Biblii ce aparţineau Organizaţiei Vocea Martirilor. Era în aceeaşi zonă în care Richard fusese în detenţie, în izolator, chiar sub palatul nou construit al lui Ceauşescu. Caraman (care apare aici la dreapta lui Wurmbrand) era şi el închis într-o altă celulă, tot acolo. În timp ce se aflau în închisoare, Richard şi Caraman visau să distribuie cărţi, dacă ar ajunge vreodată să fie liberi – fapt care părea, pe atunci, imposibil.

Sabina Wurmbrand a fost arestată la rândul ei. A fost închisă la Codlea şi a primit, ca sentinţă, muncă forţată la canalul Dunăre – Marea Neagră. În această fotografie apare la faţa locului, împreună cu Caraman (la stânga ei) şi cu un alt prieten al organizaţiei lor.

În timp ce călătoreau prin lume, pentru a duce cu ei poveşti despre persecuţia creştinilor, Sabina şi Richard erau întrebaţi, de către diverşi oameni, despre felul în care ar putea fi de folos. Richard răspundea simplu „porniţi o misiune". Mulţi dintre ei au ţinut cont de aceste cuvinte şi, în câţiva ani, Asociaţia Internaţională Creştină (AIC) a fost fondată în vederea coordonării activităţii între toate misiunile pornite în urma mărturiei lui Richard. Astăzi AIC sprijină, în continuare, toate aceste misiuni în vederea răspândirii poveştilor, şi contribuie la colaborări internaţionale iniţiate în vederea sprijinirii creştinilor persecutaţi.

Familia Wurmbrand a călătorit neostenită în toată lumea, pentru a răspândi mesajul creştinilor persecutaţi. Sabina a murit în anul 2000, iar Richard în 2001. Fotografia de mai sus a fost făcută în India, iar cea de jos în Africa de Sud.

Anexă

EXTRAS DIN ÎNREGISTRAREA AUDIERII ÎN CADRUL SUBCOMITETULUI DE SENAT, PE TEMA

„Exploatarea religiei în comunism"

Mărturia lui Richard Wurmbrand în fața subcomitetului responsabil cu siguranța internă, din cadrul Senatului Statelor Unite

6 mai, 1966

SENATORUL DODD: Aș mai avea multe întrebări, dar ați fi dispus să ne arătați rănile sau cicatricile cu care ați rămas de pe urma torturilor, dacă aveți așa ceva?

PASTORUL WURMBRAND: Îmi cer scuze înaintea doamnelor din auditoriu.

SD: Luați-vă cât timp aveți nevoie. Dacă cineva pe pământul ăsta a dobândit dreptul la timp, atunci dumneavoastră sunteți acel om.

RW: Priviți aici, aici, aici. Și aici... și aici. Le am, așadar, pe tot corpul.

SD: Acea urmă, din spatele urechii, de unde se trage?

RW: Au apropiat un cuțit de acel loc și au spus: „fă declarații împotriva episcopilor voștri și împotriva celorlalți pastori. Da sau nu?" Și au tăiat. E adevărat că nu au tăiat foarte adânc.

SD: Toate acestea au fost răni făcute cu cuțitul?

RW: Nu... torturau în toate felurile. Te băteau până îți rupeau oasele. Aveau fier înroșit în foc, cuțite, foloseau orice. Și cea mai rea parte nu era că te băteau, nu ce anume făceau, ci cum anume. Te interogau cu un ton foarte politicos. Apoi, dacă nu le spuneai ce voiau să audă, răspundeau „Bun, data de întâi. Pe data de 15 ale lunii, la ora 22.00, vei fi bătut și torturat". Imaginați-vă cum treceau cele 14 zile. Unii prizonieri cedau în acest timp de răgaz, înainte să fie torturați, și băteau la ușa lor, zicând: „Nu mai pot să suport. Spun totul".

SD: V-aș ruga să vă întoarceți, înainte să vă acoperiți spatele.

RW: Ca să fie foarte limpede, trebuie să adaug – eu nu mă mândresc cu aceste cicatrici. Vă arăt trupul schilodit al țării și al bisericii mele și transmit apelul acesta către toți creștinii americani și către toți oamenii liberi din America, rugându-vă să vă gândiți la trupul nostru torturat; nu vă cerem, însă, ajutorul. Vă cerem doar un singur lucru: nu îi ajutați și nu îi lăudați pe persecutorii noștri. Nu poți să fii creștin și să îi lauzi pe torționarii creștinilor. Asta e tot ce am avut de spus.

SD: Bine, vă puteți îmbrăca. Acea cicatrice din partea stângă a pieptului cum ați dobândit-o? Vă amintiți?

RW: Da. Am fost înjunghiat cu un cuțit.

SD: Cu un cuțit?

RW: Da. Am fost la un spital din Oslo, unde m-au consultat câțiva medici. Pot să vă spun numele lor. Am vorbit cu ei despre religie și mi-au spus, de la început, că sunt atei. Apoi m-au consultat și i-am întrebat ce tratament ar trebui să primesc. Mi-au spus așa: „În ce privește tratamentul, nu ne întrebați pe noi, ci pe Cel în care noi nu credem, dar care v-a ținut în viață, pentru că, după cărțile noastre de medicină, ar fi trebuit să fiți mort de mult. Un om care are problemele dumneavoastră, cu patru vertebre rupte, nu poate trăi. După cărțile noastre, ar trebui să fiți mort, nu viu. Dacă sunteți viu, e numai pentru că Cel în care noi nu credem v-a ținut în viață".

BISERICA PERSECUTATĂ – BIBLIOGRAFIE TEMATICĂ

Alte cărți ale lui Richard Wurmbrand în engleză:

With God in Solitary Confinement
The Oracles of God
In God's Underground
100 Prison Meditations
Christ on the Jewish Road
The Overcomers
Victorious Faith
Alone with God
Reaching Toward the Heights
If Prison Walls Could Speak
Proofs of God's Existence
The Answer to the Atheist's Handbook
Marx & Satan
The Midnight Bride (formerly The Sweetest Song)
The Pastor's Wife (by Sabina Wurmbrand)

Traduse în românește:

Cu Dumnezeu în subterană
Oracolele lui Dumnezeu

100 de meditații din închisoare
Cristos pe ulița evreiască
Mai mult decât biruitori
Îmbătat de dragoste
Dovezi ale existenței lui Dumnezeu
Avraam, tatăl tuturor credincioșilor
Umpleți vidul
Cele șapte cuvinte pe cruce
De la suferință la biruință
Predici din celula singuratică
Strigătul bisericii prigonite
Dacă zidurile ar putea vorbi
Oglinda sufletului omenesc
Soția pastorului (de Sabina Wurmbrand)

Alte cărți publicate de Vocea Martirilor:

Extreme Devotion
Hearts of Fire (Inimi de foc, tradusă)
Jesus Freaks, by DC Talk and The Voice of the Martyrs
Foxe: Voices of the Martyrs
Iran: Desperate for God
Into the Den of Infidels
Saul to Paul
I Am N

Filme produse de Vocea Martirilor:

Tortured for Christ (The Movie) – ecranizarea mărturiei dramatice a cărții cu același titlu, scrisă de pastorul Richard Wurmbrand, devenită un *bestseller* internațional. Lansat, în cinema-

tografe, în primăvara anului 2018. Vizitați torturedforchrist.com, pentru mai multe informații și pentru a afla cum vă puteți implica la rândul vostru.

Richard și Sabina Wurmbrand (documentar) – după mai mulți ani petrecuți în închisoare, Richard și Sabina Wurmbrand au ieșit dintre ziduri, pentru a spune lumii o poveste incredibilă despre credință și nemurirea dragostei care răsare din mijlocul suferinței. Povestea lor a șocat lumea occidentală și a dus la nașterea Organizației Vocea Martirilor. Puteți urmări călătoria lor extraordinară în acest documentar de 50 de minute, în care cei doi împărtășesc, prin propriile cuvinte, cum Dumnezeu s-a făcut văzut în viețile lor. Acest DVD, care conține înregistrări încă nepublicate din arhivele Vocea Martirilor, România și din biblioteca Wurmbrand, contribuie la o înțelegere mai profundă a felului în care persecuția poate rafina credința unui creștin.

Suferința lor, de multe ori îngrozitoare, a fost una reală. Lupta lor a fost chinuitoare și lungă, dar speranța a fost, până la urmă, cea care a învins. Lăsați-vă inspirați de povestea incredibilă a lui Richard și Sabina Wurmbrand, pentru a avea o perspectivă aprofundată despre pasiunea lor pentru cei persecutați în numele credinței în Isus Cristos.

DESPRE AUTOR

Pastorul Richard Wurmbrand (1909-2001) a fost un prelat evanghelic, care, vreme de 14 ani, s-a aflat în detenția închisorilor comuniste din țara sa de baștină, România, unde a fost supus torturii. Este una dintre figurile cele mai cunoscute din România, unde este recunoscut ca un mare conducător al bisericii, autor de cărți și predicator.

În anul 1945, când comuniștii au venit la putere în România și au căutat să preia controlul bisericilor pentru a-și îndeplini propriile scopuri, Richard Wurmbrand a pornit imediat o eficientă mișcare de „subteranizare" a Bisericii adresată atât enoriașilor săi confruntați cu opresiune din partea autorităților, cât și soldaților ruși invadatori. A fost arestat în 1948, împreună cu soția lui, Sabina. Aceasta a prestat trei ani de muncă forțată la canalul Dunăre-Marea Neagră. Richard Wurmbrand a fost ținut în izolare timp de trei ani, perioadă în care avea contact doar cu cei responsabili să-l chinuie. A fost apoi transferat într-o celulă comună, unde torturile au mai continuat vreme de încă cinci ani.

Din cauza statutului său internațional de conducător creștin, o serie de diplomați din cadrul ambasadelor străine la București au întrebat de Wurmbrand, interesându-se de siguranța lui și li s-a răspuns că a fugit din România. Membri ai poliției secrete,

deghizați în prizonieri eliberați, i-au povestit Sabinei Wurmbrand despre cum au fost martori la înmormântarea soțului ei în cimitirul închisorii. Familiei sale care era în România și prietenilor din străinătate li s-a transmis să uite de el, pentru că nu mai e în viață.

A fost eliberat după opt ani și jumătate de detenție, moment în care și-a reluat imediat munca în folosul Bisericii Subterane. Câțiva ani mai târziu, în 1959, a fost arestat din nou, primind o sentință de 25 de ani în închisoare.

Pastorului Wurmbrand i s-a dat drumul în cadrul grațierii generale din 1964. A început imediat să se ocupe de munca sa clandestină. Realizând cât de periculos ar fi un al treilea arest, creștinii din Norvegia au negociat, cu autoritățile comuniste, plecarea sa din țară. Guvernul comunist începuse să „vândă" prizonierii politici. „Prețul normal" pe care îl cereau pentru un prizonier era de 1.900 de dolari, dar suma cerută pentru Wurmbrand a fost de 10.000 de dolari.

În mai, 1966 pastorul a depus mărturie în fața subcomitetului responsabil cu siguranța internă din cadrul Senatului Statelor Unite și s-a dezbrăcat, până la brâu, pentru a arăta cele 18 urme de răni adânci lăsate pe toată suprafața trunchiului. Povestea lui a fost răspândită, în toată lumea, prin ziare din Statele Unite, Europa și Asia. Wurmbrand a fost avertizat, în septembrie 1966, că regimul comunist român plănuiește asasinarea lui; cu toate acestea, nu a tăcut în fața amenințărilor cu moartea.

Ca fondatori ai Organizației Vocea Martirilor, Richard și Sabina Wurmbrand au călătorit prin toată lumea, pentru a organiza o rețea de peste 30 de puncte de lucru, care să ofere sprijin familiilor creștinilor aflați în detenție în țări musulmane, în Vietnamul comunist, China sau alte țări unde creștinii sunt persecutați pentru credința lor. Mesajul pe care l-au transmis, în mod constant, a fost: „Urâți sistemele răului, dar iubiți pe cei care vă persecută. Iubiți sufletele lor și încercați să le câștigați de partea lui Cristos".

Pastorul Wurmbrand a scris numeroase cărți, care au fost traduse în peste 70 de limbi din toată lumea. Conducătorii creștini l-au numit „Vocea Bisericii Subterane” sau „Pavel din spatele Cortinei de Fier”.

Vocea Martirilor este o organizație internațională non-profit, inter-denominațională creștină, dedicată familiei creștine persecutate din toată lumea, prin oferirea de sprijin practic, spiritual și misionar. A fost fondată în 1967, de către pastorul Richard Wurmbrand, cel care a fost închis, vreme de 14 ani, în închisorile României comuniste, pentru credința sa. Sabina, soția lui, a fost închisă, la rândul ei, vreme de trei ani. În anul 1965, s-a plătit un preț de răscumpărare internațional pentru soții Wurmbrand, așa încât au putut pleca din România, pentru a întemeia o rețea internațională de misiuni dedicate creștinilor persecutați. Fiți inspirați de credința curajoasă a fraților noștri și aflați cum le puteți veni în ajutor, înscriindu-vă în lista celor care primesc buletinul informativ lunar din partea organizației. Vizitați persecution.com.

Aflați cele cinci obiective principale pe care ni le-am propus și declarațiile de credință: la persecution.com/aboutvom.

FORMULAR DE RĂSPUNS:

☐ Doresc să primesc Scrisoarea de rugăciune, trimestrial, din partea Organizației Vocea Martirilor.

Nume:

Țară / Oraș / Județ / Cod poștal:

Adresa de e-mail:

Vă rugăm să trimiteți acest formular la adresa de e-mail *vom-ro@generalmail.com*

sau la adresa:

Andreea Mureșan
Oficiul Poștal Feleacu
Sat Feleacu, Nr.131
Jud. Cluj, România

Pentru a afla adresele altor organizații locale, consultați:

internationalchristianassociation.org

CUPRINS

Cuvânt înainte 5

Richard Wurmbrand 11

Setea neostoită a ruşilor pentru Cristos 16

„Nu este dragoste mai mare...” 39

Răscumpărat şi eliberat
pentru lucrarea din Occident 55

Comunismul poate fi
învins prin dragostea lui Cristos. 60

Biserica Subterană de
pretutindeni şi de neînvins 93

Despre cum creştinismul
învinge regimul comunist 114

Cum pot ajuta creştinii din Occident 137

Cartea care a zguduit lumea 146

Album Foto 153

Anexă 167

Biserica persecutată – bibliografie tematică 170

Despre autor 173

Formular de răspuns 177